

BURMESE
CLASSIC

၁၂၄၈၃။
ဘေး

ဝန်းကြော် အခိုပါ

www.burmeseclassic.com

ပုဂ္ဂိုလ်မှတ်တမ်း

စာမျက်နှာမြောက် - ၁၀၀၂၁၀၈၀၆၀၂
မြောက်နှာပုဂ္ဂိုလ်မြောက် - ၁၀၀၅၈၀၁၀၆၀၂

ဖမ်းဆောင်ရည်	ပုဂ္ဂိုလ်မှတ်တမ်း
ပန်းချိုင်လယ်စာပေ	၁၄၈ ခေါ်ပုဂ္ဂိုလ်လမ်း၊ ၂(ခ)ရန်ကွက်
မေတ္တာရုံး	BURMESE CLASSIC
ပုဂ္ဂိုလ်မှတ်တမ်း	အောင်ဝင်စောင်း (မြို့-ဝင်ရွှေ)
ကောင်သာန့်ပုဂ္ဂိုလ်တိုက်	အ-ထ-က (၆)
မိုလ်တဇော်ကျောင်းဝင်း	မိုလ်တဇော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
မှတ်စုံမြောက်	တင်ဖုန်းဆင်
မဟာဝါဒယာ	ပထားလောက်
ပုဂ္ဂိုလ်မြောက်	ပထားလောက်
ပြောသော်ကယ်	၂၀၀၇ ရန်ကုန်၊ ရန်လ
မောင်အူမှု	နိုင်ကြည်
မြို့နှီးယာ	ပန်းချိုင်လယ်စာပေ
၁၀၀၃	၁၄၈ ခေါ်ပုဂ္ဂိုလ်လမ်း၊ ၂(ခ)ရန်ကွက်
မေတ္တာရုံး	မေတ္တာရုံး
ရန်လ	ရန်လ - ၆၃၉၂၂၂
၁၀၀၃	၁၀၀၃
တော်ရှိုး	၁၀၀၃ ကျော်

သယ်တွင်းသားတော်ချုပ်

ပန်းကြံးမြှေး

အဆိပ်မီး

ပန်းချီကျော် ဝိသုကအိမ်ရှေ့သို့ မြင်း
လေးကောင် ကသည် ခုံညားသောရထားကြီး
တစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာသည်။

မင်းညီမင်းသား သူငြွေးသားတစ်ဦးဦး လာ
သည်ထင်၍ ဝိသုကကိုယ်တိုင် ထွက်၍ကြို၏။

သို့သော်... မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်း
ကြောင့် ဝိသုက အုံအားသင့်ရသည်။ ရထားပေါ်မှ
မိန့်းမချောတစ်ယောက် ဆင်းလာနေ၏။

“ပန်းချီဆရာ ဝိသုက ရှိပါသလား...”

“သော်... ရှိပါတယ်၊ ကျူပ် ဝိသုကပါ”

အုံသွားသည် မိန့်းမချောလေး၏
မျက်လုံးအစုံက အထက်သို့ အနည်းငယ်ပင့်တက်
ပြီး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အတွင်းဘက်သို့ အနည်း
ငယ် ကျိုးသွားကြ၏။

ပန်းချီကျော် ဝိသုကအိမ်ရှေ့သို့ မြင်း
လေးကောင် ကသည့် ခုံညားသောရထားကြီး
တစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာသည်။

မင်းညီမင်းသား သူငွေးသားတစ်ဦးဦး လာ
သည်ထင်၍ ဝိသုကကိုယ်တိုင် ထွက်၍ကြော်၍။

သို့သော်... မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်း
ကြောင့် ဝိသုက အုံအားသင့်ရသည်။ ရထားပေါ်မှ
မိန်းမချောတစ်ယောက် ဆင်းလာနော်။

“ပန်းချီဆရာ ဝိသုက ရှိပါသလား...”

“သော်... ရှိပါတယ်၊ ကျူပ် ဝိသုကပါ”

အုံညားသည် မိန်းမချောလေး၏
မျက်လုံးအစုံက အထက်သို့ အနည်းငယ်ပင့်တက်
ပြီး မျက်ခုံနှစ်ဖက်က အတွင်းဘက်သို့ အနည်း
ငယ် ကျူးသွားကြ၏။

“အို... မောင်ကြီးက ဝိသုကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... လာတဲ့ကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါ”

“အရှင်မ သီရိမာက အခေါ်လွတ်လိုက်လိုပါ”

“ဗျာ... သီရိမာ”

ယခုအခါ... မျက်လုံးပင့်ပြီး မျက်ခုံးကျိုး၊ သွားရသူမှာ ဝိသုက။

“ဟုတ်ပါတယ်... အရှင်မ သီရိမာပါ”

“အကြောင်းက...”

“သခင်မကိုယ်တိုင် အမိန့်ရှိပါလိမ့်မယ်”

“အခု... လိုက်ခဲ့ရမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သခင်မက ရထားနဲ့
တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

ဝိသုက မငြင်းသား။ ငြင်းလိုစိတ်လည်းမရှိ။

ရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ခမ်းနားလိုက်သည့် ရထား၊ ပြီးလျေားသာ
မြင်းကြီးကလည်း နတ်မြင်းပျော်းမြှေးနွှားကြား။

သီရိမာ... ။

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အထိပ်နီး

၃

ရာဇ္ဈိုဟ်ပြည်ကြီး၏ အလုရတနာ...
ယောကျေားတကာတို့၏ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစား
နေသော ပြည်ကြီးတန်ဆာ။ မည်မျှနဲ့... မည်မျှ
ချော၍ မည်မျှလှသနည်း။ အမည်သတင်းကိုသာ
ကြားနေရသော်လည်း ဝိသုက တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။
ယခု... မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရတော့မည်။ ဝိသုက
ရင်ထဲမှာ လူပ်ရှားနေ၏။

ရထားထိန်း၏ ကြာဗွဲတ်သံကို ကြားရပြီး
နောက် မြင်းစွာသံတို့က ပို၍ဖိုပ်လာ၏။ ရထားက
ပို၍မြန်စွာ ပြေးနေသည်။

“သီရိမာ... ငါ့ကို ဘာလို့ခေါ်တာပါလိမ့်။
အို... ငါက ပန်းချိရေးသူဆိုတော့ ပန်းချိဆွဲဖို့ပဲ
ဖြစ်မှာပေါ့။ သီရိမာရဲ့ ပုံတူကိုသာ ဆွဲရမည်ဆိုရင်
တော့ အို... သီရိမာရဲ့အလုကို တစ်ဝကြီး ကြည့်ခွင့်
ရမှာပဲ။ သူ၊ အလုကို ငါမိအောင် ဆွဲနိုင်ပါမလား။
ဘာလို့မဆွဲနိုင်ရမှာလဲ... ငါလည်း ရာဇ္ဈိုဟ်ပြည်
မှာ ကျော်ကြားတဲ့ ပန်းချိကျော် ဝိသုကပဲ”

x x x

ရထားက ခြိုင်းကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့
ဝင်သွားရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်သည်။

“ရောက်ပါပြီအရှင်... ဆင်းသက်တော်
မူပါ”

စိသုက ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“အို... လှလိုက်တဲ့ ဥယျာဉ်ပန်းမန် ရေကန်
နဲ့ အိမ်ဂေဟာ”

မြင်မြင်သမျှမှာ ပန်းချိကျော် စိသုက
အတွက် ကျော်စရာ... ကြည်နှုံးစရာ။

“အတွင်းကိုကြပါ အရှင်... ”

မိန်းမပျို့ရှု့ဆောင်၍ ခေါ်ရာသို့ စိသုက
လိုက်ပါ ခဲ့ရ၏။

“အို... ”

ဇည်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ရောက်တော့
စိသုက အံ့ဩရှုက်ယူမိရသည်။

နံရံပေါ်တွင် သူရေးဆွဲထားသည် ပန်းချို့
ကားချုပ်ကြီးများ။

“အရှင်ရဲ့ လက်ရာတွေကို သရ်မသီရိမာ
အလွန်မြတ်နိုးပါတယ”

ပန်းကြာဖူမှင့်အဆိပ်မီး

၅

“အို... ဟုတ်ကဲ့လား”

ဝိသုက အံ့ဩဝါယ်သာဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဒီဘက်ကို ကြပါအရှင်... သခင်မက
စောင့်မျှော်နေပါပြီ... ကြပါ”

အဆောင်ဆောင်... အခန်းခန်းများကို
ဖြတ်သန်း၍ ခေါ်သွား၏။ အတွင်းခန်းတစ်ခုကို
ရောက်သော်... ပိုးကန့်လန့်ကာ ပါးပါးလေးကို
ဖယ်လှပ်လိုက်သည့်နှင့်

ကယ်တာရာတို့၏ သခင်လပြည့်ဝန်းနှယ်
တင့်တယ်လှပသော မိန်းမချောသီရိမာ။

သလွန်ညောင်စောင်းထက်မှာ ကတ္တိပါ
အံ့ဝန်းတစ်ခု ကို ကန့်ကလျေလေးမှုလျေက်...

“ကြပါအရှင်...”

နောက်မှ... ခန်းဆီးစလေးသည် ပကတိ
အတိုင်း ပြောပြန်သွားရုံမက ညင်သာသောတံခါး
ဂိတ်သံကလေးကိုပါ ဝိသုက ကြားလိုက်ရသည်။
လိုက်ပို့သော မိန်းမပျို့လေး ပြန်ထွက်သွားလော့။

x x x

“**သြော်...** သတင်းကြီးတာနဲ့ညီအောင်
လုပါပေတယ်”

ပန်းချီကျော် ဝိသုက ဧေးမောနေရပြီ။

“**ထိုင်ပါအရှင်...** ပန်းချီကျော် ဝိသုကလို့
အမည်သတင်းက ကြီးလုပေမယ့်... ငယ်ချွယ်သူ
တစ်ယောက်ပါပဲလား”

“**ဘာကြောင့်...** အခေါ်လွှတ်တယ်ဆိုတာ
သိပါရစေ... သိရိမှာ”

“**သိရမှာပေါ့** မောင်ကြီးရယ်... သိရိမှာရဲ့
ပုံတူပန်းချီကားတစ်ချပ် ဆွဲပေးမယ်ဆိုရင် အဖိုး
အခာယ်မျှပေးရပါမလဲ”

“**ဗျာ...** ”

ဝိသုက စဉ်းစားရပြီ။

ယူနေကျ အခကြားငွေ တစ်ရာဆိုလွှင်
နည်းသည်ဟု အထင်သေးလေမည်လား။

“**အသပြာနှစ်ရာယူပါတယ်** သိရိမှာ... ”

သိရိမှာ ပြီးသည်။

“**နည်းလုပါလား** မောင်ကြီးရယ်... ”

“**ဗျာ...** ”

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၇

ဝိသုက ပို၍ပြောသည်ပင် အထင်သေးခံရ^၁
နေ့ရသေးသည်။

“သီရိမာရဲ... တစ်နှုတာ အဖိုးအခကို
မောင်ကြီး သိပါသလား”

“အသပြောတစ်ထောင်လို့ ကြားစူးပါတယ်”

“သီရိမာက... မောင်ကြီးရဲ့ ပန်းချိလက်ရာ
တွေကို သိပ်လေးစားတဲ့ သူပါ။ ဒါကြောင့်...
အည်ခန်းဆောင်မှာ မောင်ကြီးရဲ့ ပန်းချိလက်ရာ
တွေကို အမြတ်တနိုးချိတ်ဆွဲထားပါတယ်”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်... သီရိမာ”

“တကယ်တော့... သီရိမာတို့ မိန်းမသား
များရဲ့... အလုပ်ငန်ခြင်း ဆိုတာဟာလည်း
လူညွှန်စားဖြားယောင်ခြင်း... မာယာတွေပါပဲ
မောင်ကြီးရယ်”

သီရိမာက ပြောရင်းမှ မျက်လုံးကလေး
တစ်ချက်ဝင့်၍ မခို့တရို့လေး ပြီးပြလိုက်သော
ကြောင့် ပန်းချိကျော် ဝိသုက အသက်ရှုမှားအောင်
ဖြစ်ရသည်။

“ယုံး... မောင်ကြီးယုံးပါတယ် သီရိမာ”

လယ်တွင်းသာမော၍

“သီရိမာက အနုပညာကို တန်ဖိုးထားတတ်၊
မြတ်နိုးတတ်သူပါ မောင်ကြီးရယ်”

သီရိမာက... သူ၏ လုပသော ကိုယ်နေ
ဟန်ထားကို တစ်ချက်စဲ၍၌ ပြင်လိုက်ပြီးမှ နဲ့သာ
ယပ်တောင်ကလေးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းသာသာ ခပ်
နေသည်။

“အို... သီရိမာရဲ့ လျပ်ရှားမှုတိုင်းဟာ
အသက်ဝင်နေတဲ့ ပန်းချိကားချပ်တွေပါလား”

ပန်းချိကျော် ဝိသုက သက်ပြင်းချရပြီ။

“ဒါကြောင့်မို့... သီရိမာ သိပ်လေးစားတဲ့
ပန်းချိအနုပညာရှင် မောင်ကြီးကို တမင်ဖိတ်ပြီး
သီရိမာရဲ့ပုံတူကို ရေးဆွဲပေးဖို့ တောင်းပန်တာပါ။
မောင်ကြီးပြောတဲ့ အဖိုးအခကိုလည်း ပူဇော်
ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ... သီရိမာ။ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် မောင်ကြီး... ရေးဆွဲပေးပါမယ်”

“သီရိမာ ရေးဆွဲချင်တဲ့ပုံက သီရိမာရဲ့
ပကတိအလှ ကို ပေါ်လွင်စေချင်တဲ့ ဒီလိုပုံမျိုးပါ”

သီရိမာက... သလွန်ညာင်စော်းထက်မှ
ဆင်း၍ ဘေးစောင်းလည်းမလှည့်၊ တည့်တည့်

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၃

လည်း မကျ၊ ကနဲ့၊ ကလျေဟန်ကလေးဖြင့် ရပ်လိုက်
သည်။ ပြေပြစ်သော တင်ပေါ်သို့ ဉာဏ်ကို
အလိုက်သင့် ကွေးညွတ်၍ အသုသအယာ ထောက်
တင်ထားခြင်းဖြင့် ကျင်သောခါးကို ပို၍လှုစေ
သည်။ ဘယ်လက်ကို အဖျားကော့လျက်
ရှုံးဘက်မှာ သွယ်ဆင်းစေပြီး တစ်တောင်ဆစ်
ကလေးကွေး၍ ဘေးဘက်သို့ စဉ်းငယ်မျှဖွင့်ရုံးနှင့်
ပွင့်သောရင်မှာ ပို၍လှုလုပစာ ပေါ်လွင်စေသည်။

“အို...”

အုံအားသင့်နေသော ဝိသုကသို့ မျက်ဝန်း
ညီ.ညီ.မှ ညီ.ကြည့်ကြည့်လျက် ဖို့သ္ဇာဝါတို့၏
ရင်ကို လွှပ်ရှားအောင် ဆွဲဆောင်အားကြီးမားသည့်
လျှို့ဝှက်နက်နဲ့သော အပြုံးကို ပြုံးလျက်...

ပန်းချီကျော် ဝိသုကရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်း
များ တိုက်နေပြီ။

ပန်းချီကျော် ဝိသုက၏ နှုလုံးသွေးမှာ
လှိုင်းတံ့ပိုးများ ထက်နှုန်းပြီ။

“အို... မာယာအနုပညာရှင် မသီရိလှေရယ်”

× × ×

ပခုမ္မာကြာပန်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်သော
ရေကန်ကြီးထဲမှာ မိန်းမလှလေးများ မြှူးထူး
ပျောပါးစွာ ရေကစားနေကြသည်။

ထိအချိန်တွင်... မိန်းမပျို့လေးတစ်ယောက်
သည် စောစောလေးကပင် သူ.ဘေးနားမှာရှိ
နေသော သခင်မလေးကို သတိရှု ဟိုဟို
သည်သည် လျောက်ရှာကြည့်သည်။ ဘယ်မှာမျှ
မတွေ့ရ...။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည့်။
ထိုကြောင့်... ကန်ရေကြည် ကြည်ကို ဖက်နှစ်
ဘက်ဖြင့် ရက်ရှု တွန်းဖယ်ရင်း အထိန်းတော်ကြီး
မမခေါ်ဆိုသို့ ကူးခတ်သွားသည်။

ဝန်းကြာဖူးနှင့်အထိပ်မီး

၁၁

“ဟဲ... ဘဒ္ဒါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“မမ... သခင်မလေးဥက္ကရာ ပျောက်နေတယ်၊ ရှာကြပါဉိုး”

“ဟင်... နှင်က ရေကျမ်းလို့ နှင့်ကို သခင်မလေးနားမှာ အမြဲနေဖို့ တာဝန်ပေးထားတာ မဟုတ်လား။ နှင်က ဘယ်သွားနေလို့လဲ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်... ဘဒ္ဒါလည်း သခင်မလေး အနားမှာနေတာပါပဲ။ သခင်မလေးကိုပေးဖို့ ကြာပွင့်တစ်ပွင့်ကို လှည့်ခုံနေတုန်း သခင်မလေး ပျောက်သွားတာပါ”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့်... လုပ်ကြပါဉိုး။ သခင်မလေး ဥက္ကရာသာ ပျောက်သွားရင်တော့ ပုံဏှားတွေးကြီးက ငါတို့အားလုံးကို အဆုံးစီရင်ပစ်လိမ့်မယ်”

“အို... မမရယ်။ ဥက္ကရာလေးကန်တော်ထဲမှာ ရေများ နစ်သွားပြီလား”

“အေး... ဥက္ကရာသာ ရေနစ်သွားရင် နှင့်တို့ အားလုံး အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားကြပေတော့”

ကျော်အပြို့တော်များကတော့... ဘာမျှ မသိ

သေး။ ကြာပန်းချိုးကြ၊ ရေကူးကြ။ တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ရေပက်ကစားကြနှင့် ပျော်နေ
ကြသည်။

“ဟဲ... မာလာတို့... စီထွားတို့... ပဘာတို့
သိပ်ကဲမနေကြနဲ့။ ဒီကို မြန်မြန်လာကြစမ်း။ သခင်
မလေးဥထ္ဌရာ ပျောက်နေလို့”

“ဟင်... မမ၊ အို... ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟဲ... ဒုက္ခပါပဲ လုပ်မနေနဲ့။ ပဘာက
ကမ်းပေါ် တက်ကြည့်စမ်း။ ကျွန်တာတွေက
ရေထဲမှာရှာ”

အားလုံးထိတ်ထိတ်ပျောပျောနှင့် အပြေး
အလွှား ရှာဖွေကြသည်။

အထိန်းတော်ကြီးက သူ့နေရာ ရေထဲမှာ
ပင် ရပ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်
သည်... မတွေ့။

“သခင်မလေး ဥထ္ဌရာဟာလည်း ဇူး
ကျမ်းပါတယ်။ ရေနစ် မသေနိုင်ပါဘူး။ ဒါတို့ကို
ကျိုစယ်ချင်လို့များ ပုန်းနေတာလား။ ဇူး... ဒါဖြစ်
နိုင်တယ်”

ဝန်းကြာဖြူပွင့်အထိပ်မီး

၃၃

အထိန်းတော်ကြီးက စဉ်းစားညာ၏ရှိသည်။

“ဘယ်မှာပုန်းမလဲ။ ဟုတ်ပြီ... ငါသိပြီ”

အထိန်းတော်ကြီးသည် ရေကန်အလယ်သို့
ရေကူးသွားသည်။ ကန်အလယ်တွင် ပဒ္ဒမွှာကြာပွင့်
ကြီး သုံးပွင့်ဆိုင်၍ အလုချင်းပြိုင်နေကြသည်။
အထိန်းတော်ကြီးက ကြာပွင့်ကြီးများကို ညင်ညင်
သာသာဘေးသို့ ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဟင်... မမ ခေါ်”

ကြာပွင့်ကြီးများ၏အလယ်မှ ပြီးချင်စွာဖြင့်
လှပနေသော ဥထ္ဌရာ၏မျက်နှာလေး သွားခနဲပေါ်
လာသည်။

“အို... ပဒ္ဒမွှာကြာပွင့်တကာတို့ထက် ပိုပြီး
လှတဲ့ သခင်မလေး ဥထ္ဌရာရယ်။”

× × ×

ရေကစား၍ ြို့ငွှဲသောအခါ ဥယျာဉ်
တော်ထဲတွင် ပန်းရူးတမ်း၊ ပန်းသီတမ်း ကစားကြ
ပြန်သည်။

အလုဆုံးဖြစ်သော... ဥဇ္ဈရာလေး၏
လည်တိုင်တွင် အလုဆုံးဖြစ်သော ပန်းကုံးများကို
သူ့ထက်ငါ လုယက်ကာ ဆင်မြန်းပေးကြသည်။

ပန်းကုံးရောင်စုံတို့သည် ဥဇ္ဈရာ၏ ရင်
ပေါ်၍ လုပစ္စာ တဲ့လဲနိနောကြသည်။ ဥဇ္ဈရာထိုင်နေ
သည်က ပန်းမွေ့ယာ...။ ဥဇ္ဈရာဘေးမှာလည်း
ရောင်စုံပန်းတွေ အစုစုအပုံပုံ။

အထိန်းတော်ကြီးခေမာက ပန်းတွေကြားမှ
သူ့သခင်မလေးကို ချစ်ခင်စွာကြည့်၍မဝေ။

“အို... ပန်းတကာတို့ထက်လှတဲ့ သခင်
မလေး ဥဇ္ဈရာရယ်”

ဥဇ္ဈရာလေးရှက်သွေးဖျော်း၍ ပန်းနရောင်
သန်းသွားသည်က တကယ့်ပန်းအင့်။

ဝန်းကြောဖြူဗုင်အစိပ်မီး

၁၂

“မမက သိပ်ပြောတတ်တာပဲ... ။ ဖခ်
သူဌေးကြီးကို ဆုချီးမြှင့်အောင် ဥထ္ဌရာပြောပေး
မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း... မလိုချင်ပါဘူး ကလေးရယ်။
မမရင်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ။ သခင်မလေး
ပေးမယ်ဆိုရင် တစ်ခုသာ တောင်းချင်ပါတယ်”

“ဘာလဲမမ... တောင်းလေ”

“ဘာ... ဟိုမှာ ပန်းနှယ်ခန်းစီးရင်း ပြော
မယ်နော်”

အထိန်းတော်ကြီးက ဥထ္ဌရာ၏ နှီးညံ့သော
လက်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကလေးနှယ်
သီကရိပါလာသော ဥထ္ဌရာကို ခန်းပေါ်သို့မတင်၍
ညီမှုညီမှုလေး လွှဲပေးသည်။

ပန်းနှယ်ခန်းမှ ရောင်စုံပန်းများကလည်း
ဥထ္ဌရာနှင့်အတူ ညီမှုအေးလျက်...
“တောင်းလေ... မမ”

ဥထ္ဌရာက ပေးချင်လှပြီ။

“အင်း... မမလေ။ မိန်းမလှပေးမတွေကို
အများကြီးတွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့အလှ

၁၆

လယ်တွင်းသာစောချို့

က မာတယ်၊ တချို့ အလှကာ ပူတယ်၊ တချို့ အလှ
ကျတော့လည်း နှစ်းလျနောသလိုပဲ။ သူတို့မျက်နှာ
ပေါ်မှာ အလှဖျက်တဲ့ အရိပ်ကလေး တစ်ခုခုသန်း
နေတတ်တယ်။ သခင်မလေးရဲ့ မျက်နှာကတော့
လှရုံ၊ ယဉ်ရုံမကဘူး... အမြဲတမ်းကြည်လင်အေးမြှုံး...
ပန်းကလေးလိုလန်းနေတာ ဘယ်လိုနည်း
ကောင်းများ ရှိလဲလို့”

“အင်း... ရှိတယ် မမရဲ့...”

အထိန်းတော်ကြီး... အသိခက်နေသာ
လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဥဇ္ဈရာက... လွယ်လွယ်ပင်
ဖွင့်ပြောဖို့ အသင့်။

“ရှိရင်... အဲဒီနည်းကောင်းကို ပေးပါလို့
တောင်းချင်တာပါ သခင်မလေးရယ်”

“မေးမယ်... ပေးမယ်။ မမရအောင်ယူနော်”

ဥဇ္ဈရာက... ရက်ရောသည်...။ အမြဲပင်
ပေးချင် ကမ်းချင်နေသည်။

“ရအောင်ယူမှာပေါ့ သခင်မလေးရယ်”

အထိန်းတော်ကြီးက နားဆင်းပျက်...

“ဥဇ္ဈရာလေ... မေတ္တာ ဘာဝနာကို အမြဲ

ဝန်းကြာဖူးနှင့်အဆိပ်မီး

၁၇

တမ်း ပွားများတယ် မမရဲ့။ သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာ
ကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း
ကင်းပြီမ်းကြပါစေလို့ မေတ္တာစို့ပါတယ် မမရယ်။
ဒါပေမဲ့... နှုတ်ဖျားကတင် ပြောတာမဟုတ်ဘူး
နော်... တကယ် ရင်ထဲကပါ လိုက်လိုက်လှုလှု
ချစ်ခင်မေတ္တာထားရမှာ... ”

“အို... ကောင်းလိုက်တာ သခင်မလေးရယ်။
မမလည်း သခင်မလေးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ညီးမယ်”

“လုပ်ကြည့်လေ မမ... သူက မေတ္တာဖျက်
ရင်တောင် ကိုယ်က မပျက်နဲ့”

“ကောင်းလိုက်တာ ဥထ္ထရာလေးရယ်”

အထိန်းတော်ကြီးမှာ ရင်ထဲက ဝမ်းသာ
စိတ်ကြောင့် ဒန်းကို ပို၍အားပြင်းစွာလွှဲမိသည်။

ဥထ္ထရာ၏ ပဝါအကြံ့၊ ဆံပင်တို့မှာ လေ
အသင့်တွင် လွှင့်နေသည်။

“ဒါကြောင့်မို့... တို့သခင်မလေးက ဒီ
လောက် ချစ်စရာကောင်းနေတာကိုး”

မာလာနှင့် ပဘာကလည်း ဒန်းကို ကူစွဲ
ကြသည်။

ပြီးချင် ရယ်မောနေသော ဥက္ကရာဇ်
မျက်နှာလေးမှာ အေးမြှကြည်လင်နေ၍ မြင်သူ
တကာတို့ မချစ်ဘဲမနေနိုင်။

ထိအခိုန်တွင် ... ဖခင်ပုစ္ဆာသူငွေးကြီးနှင့်
အတူ သုမန်သူငွေးကြီးသည် ပန်းခြံအတွင်းသို့
လမ်းလျောက်ရင်း ရောက်လာကြသည်။

“အလို... ပုစ္ဆာသူငွေးကြီး။ ဟိုဒန်းပေါက
မိန်းကလေးဟာ ချောလိုက်... ယဉ်လိုက်...
ကျက်သရေရှိလိုက်တာဗျာ...”

ပုစ္ဆာသူငွေးကြီးက... လှမ်းကြည့်ပြီး ပြီး
လိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့သမီး ဥက္ကရာလေ သူငွေး
ကြီးရဲ့”

“ဗျာ... အဲဒါ ပုစ္ဆာသူငွေးရဲ့သမီး ဥက္ကရာ
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူငွေးကြီး”

သုမန်သူငွေးကြီး အံ့သနေသည်။

“အင်း... ဥက္ကရာလေးက ဒီအနှစ်ရောက်
ပြီး ဒီလောက် လုနေပြီကိုး။ အင်း... ကျူပ်တော့

၁၆။ ကြာဖြူရင်အတော်ပိုး

၁၅

ဘဝအဆက်ဆက်က ရေစက်ပဲ ထင်ပါရဲ့သူငြေး
ကြီးရယ်။ သူ.ကိုမြင်တာနဲ့ သမီးရင်းအသွင် ချစ်ခင်
မိတယ်ဗျာ။ ကျူပ်သားမောင်နှစ်နဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီး
သမီးလိုချစ်နိုင်ဖို့ ပုလ္လာသူငြေးကို တောင်းခံရတော့
မှာပဲ”

“အို... သူ.သား မောင်နှစ်နဲ့”

ပုလ္လာသူငြေး၏ ရင်တွင်းမှာ တုန်လှပ်သွား
မိသည်။

“သီးချိန်တန် သီး၊ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်” “သမီး
ကညာ အခါမလင့်စေနေ့င့်” ဆိုသည်ကို ပုလ္လာ
သူငြေးကြီး နားလည်ပါသည်။ သုမန်သူငြေးနှင့်
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းချင်း ဆက်သွယ်ပြီး လူချင်း
ရင်းနှီးသည်လည်း မှန်ပါသည်။ သူ.ကျေးဇူးတွေ
လည်း များစွာရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော်... ခက်နောက်
သည်က သူတို့ ကိုးကွယ်သည်မှာ မိစ္စာဒိဋ္ဌ်။

“ဘယ်လိုလည်းသူငြေးပုလ္လာ... ပြောပါဦး”

သုမန်သူငြေးက မေးနေပြီး။

“သြော်... အင်း... ကျွန်တော့သီးလေးက
ငယ်ပါသေးတယ် သူငြေးကြီးရယ်..” ဆော့လို့...

ကစားလို့တောင်အားမရသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အလှကြည့်လို့ မဝသေးပါဘူး”

သုမန်သူငွေးကြီး မျက်နှာတင်းသွားသည်။ ငြင်းလို့သော စကားအသွားအလာကို လူပါးရို့ ရိပ်မိ၏။

သူ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ရဲမည် မထင်သူက ဆန့်ကျင်ပြလိုက်၍ သူ့မာနက မြှေဟောက်လို ဖီးပျဉ်းထလာသည်။

“အို... ပုဇွဲသူငွေး... အခု သင့်ကို တောင်းဆိုနေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သင်သိပါတယ်နော်”

“ဟူတ်ကဲ... သိပါတယ်။ သုမန်သူငွေးကြီးပါ”

“အသင်ပုဇွဲ... သင်ဟာ ငါရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို မေ့သွားပြီလား။ သင်ဟာ... ငါရဲ့ လယ်ယာလုပ်သားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝကို မေ့သွားပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး... သူငွေးကြီး”

“ဒါဖြင့်... သင့်သမီးနဲ့ ငါသား လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စ တောင်းဆိုတာမှာ ဘာဖြစ်လို့ မလိုတဲ့စကား

ပန်းကြာဖူးနှင့်အဆိပ်မီး

၂၃

တွေ ပြောနေရတာလဲ။ အခု မြင်နေရတဲ့ သင့်သမီး
ဥထ္ထရာဟာ လက်ထပ်စို့ အရွယ်ရောက်နေပြီ
ဆိုတာကို လူတိုင်းသိပါတယ်”

“အို... ဒါ... ဒါကိုတော့ ဟို... ခွင့်လွတ်ပါ
သူငြေးကြီး”

ကြောက်ရွှေ့လျက်ပင် ပုံဏှာသူငြေးအား
တင်း၍ ငြင်းလိုက်ရသည်။

“ဘာ... ခွင့်လွတ်ပါ ဟုတ်လား”

အရှိန်အဝါနှင့် ဖိသည်ကိုပင် ငြင်းဆန်ရဲ
သော ပုံဏှာအား အုံသရုံမက ဒေါသလည်း ဖြစ်
ရပြီ။ သုမန်သူငြေးကြီး၏ မျက်နှာ ရှတ်ချည်းပင်
ကြမ်းတမ်းခက်မာ၍ နှတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်
လူပ်လာသည်။

“သင်ဟာ ငါရဲ့ အခစားအလုပ်သမားဘဝ
ကနေ သူငြေးဖြစ်လာပြီးမှ ငါကျေးဇူးကို မထောက်
တဲ့သူ... ဟင်း... ငါအကြောင်း သိနေ့မယ်”

သုမန်သူငြေးကြီးသည် ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်
၏ ငွေ့ခတ်တော့မည့် ခက်ထန်မှုမျိုးဖြင့် ဥယျာဉ်
ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ပန်းရုံပေါ်မှ ပန်းရည်စပ် ငှက်ကလေးများ
ပင် ထိတ်လန့်တုန်လွှပ်စွာ ပျံပြီးသွားကြသည်။

ဥထ္ဌရာအတွက် ပန်းခူးနေသော စီထွား
သည် သုမန်သူငွေးကြီး ဒေါသဖြစ်သည်ကို ကြား
လိုက် မြင်လိုက်ရ၍ ငှက်ကလေးများလိုပင်...
လန့်ဖျုပ်ပြီး ဥထ္ဌရာထံ ပြီးသွားလေသည်။

“ဟဲ... စီထွား... ပန်းရည်စပ်ငှက်ကလေး
တွေ ဘာကြောင့်လန့်ပုံကြတာလဲ၊ ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ
ငှက်ကလေးတွေကို ဘယ်သူက လန့်အောင်လုပ်
တာလဲ”

“သုမန်သူငွေးကြီးပါ... သခင်မ”

ဥထ္ဌရာမေးသည်ကို ဖြေသော စီထွား၏
အသံလေးများ တုန်ခါ၍နေ၏။

“ဒါ... သူငွေးကြီးကို ငှက်ကလေးတွေက
ဘာလို့လန့် ရတာလဲ”

“မှန်လှပပါသခင်မ... သုမန်သူငွေးကြီးက
သခင်မကို သူ့သားမောင်နှစ်နဲ့ ထိမ်းမြားလော့ထပ်-
ဖို့ သခင်မရဲ့ ဖခင် ပုဆ္ဗာသူငွေးကြီးလို့ ပြောပါ
တယ်”

ဝန်းကြာဖြူရှင်အဆိပ်မီး

R

“အို... ဘုရား... ဘုရား”

ဥဇ္ဈရာလည်း ငှက်ကလေးများနှင့်ပင်
ထိတ်လန့် တုန်လွပ်စွာ ဒန်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ရင်ကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားမိသည်။

“သူတို့က... မိစ္စာဒီနှိမ်အယူရှိသူတွေ မဖြစ်
နိုင်ပါဘူး စိတ္တာရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မ... ॥ အဲဒါကြာ့နှင့်
သခင်မရဲ့ ဖော် ပုဏ္ဏသူငွေးကြီးက ငြင်းလိုက်လို့
သူမန်သူငွေးကြီး ဒေါသဖြစ်သွားတာပါ”

“သော်... ဖော်က ငြင်းလိုက်သလား၊
တော်ပါသေးရဲ့ စိတ္တာရယ်”

အထိန်းတော်ကြီး ခေမာကတော့...
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာလေး ချလိုက်
သည်။

“အင်း... ဒါပေမဲ့... ငှက်ကလေးတွေ
လန့်ပြီး ပျံပြေးရတာတော့ မကောင်းဘူး သခင်
မလေးရယ်”

အထိန်းတော်ကြီးက နောင်ချေးကို လွှား၍
စိုးရိုမ်းပူပန်ရှာ၏။

ပုံဏ္ဏသူငွေးကြီး... သူငွေးကတော်ကြီး...
သမီးဥစ္စရာနှင့် ခြေရံသင်းပင်းတို့သည် ရဟန်း
တော်များအား လူ။ဒါန်း ဆက်ကပ်ရန်အတွက်
အရှက်တက်အချိန်ကပင် ထၢ် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်
ကြ၏။

နံနက်ခင်းမှာ... နေ့မင်း၏ အလင်း
ယပ်တောင် ဖြန့်ချိန်တွင် ကြလာကြကုန်သော
ရဟန်းတော်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းပေးခြင်း၊
ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်း၊ လူ။ဖယ်ဝွေးတို့၏ လူ။ဒါန်း
ခြင်း စသည့်ဒါနမှုကို ပြုကြသည်။

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၂၅

အိမ်သားအားလုံးမှာ ထက်သန်သော
စေတနာသဒ္ဓါ တရားကြာင့် မောသည်မထင်၊
ပန်းသည်မသိ လစ်ဟင်းမည်ကိုသာ စိုးရိုမ်မိ၍
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိပေးနေကြ
ရ၏။

“သမီး ဥထ္တရာရေး ရဟန်းတော်တွေ
အတွက် ဘာမှမလစ်ဟင်းပါစေနဲ့ကွယ်... ဂရိုစိုက်”

“ကောင်းပါပြီ ဖခ်... စိတ်ချုပါ။ စိတ္တာ
ရေး ဒီဘက်ကို ယာဂုဏ်ခဲ့ပေးပါဉီး”

“ဟုတ်ကဲ့... လာပါပြီ။ သခင်မလေး...”

“မမခေမာ ကျောင်းတော်ကို ပြန်ကြွတဲ့
ရဟန်းတော်များအတွက် စတုမရ လှူ။ တာ
လောက်ပါမလား ထပ်ယူထားဉီးလေ...”

“လောက်ပါတယ် သခင်မလေး... မာလာ
နဲ့ ပဘာလည်း သွားယူနေကြပါပြီ”

နေအတော်မြင့်မှုပင် ရဟန်းတော်များအား
လှူ၌နှိုး ဆက်ကပ်ခြင်းအမှု ပြီးစီး၏။

အခိုင်းအစေများက ဆေးကြာသိမ်းအည်း
ကြချိန်တွင် ပုလ္လာသူငွေးကြီးနှင့် ဖိသားစုမှာ

ကုသိလ်ဒါနကို ပရဖေတနာ သခြားပွားများ၏
ကြည်နှီးကျေနပ်နေကြ၏။

“အင်း... ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ ရတနာ
မြတ်သုံးပါးကို နေ့စဉ်လျှော့ဒါန်းပူဇော်ရတာ ဝမ်းသာ
ကြည်နှီးစရာကောင်းပါပေတယ်”

ဥထ္ဌရာ၏ ရင်မှာ... ဒါနအတွက် ပိတ်
ဖြာလျက်။

“အင်း... အမိတ္ထိမှာ မရှိရှားပါးစဉ်ကတော်
သခြားပေးအားကောင်းခဲ့လို့ အလျှော့ဒါနအကျိုးနဲ့
ခုလို ချမ်းချမ်းသာသာ နေရတာသမီး... ။ အခု
ပြည့်စုတဲ့ဘဝမှာ သခြားပို့ ပွားသည်ထက်
ပွားပါစေ”

“ကောင်းပါပြီ မိခင်... မနေ့က သုမန
သူငြေးကြီးရဲ့ ဆန္ဒကိုသာ ဖော်လိုက်လျော့ရင်
သမီး... ဒီလိုလျှော့ခြင့်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

ပုဂ္ဂိုလ်သူငြေးကြီးက ခေါင်းညိုတ်ပြရင်း...
သမီးဥထ္ဌရာ၏ မျက်နှာလေးကို ချစ်မဝစ္စားပြည့်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ... ဇနီးသူငြေးကတော် ဘာရိတာ
ဘက်သို့လျည့်၍ ပြောလိုက်၏။

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၂၅

သုမန်သူငြေးကြီးကိုတော့... အားနာစရာ
ကောင်းတာပေါ့။ သူ့ကို မှုခိုအားထားခဲ့ရတဲ့
ကျေးဇူးတရားတွေ့လည်း ရှိခဲ့သေးတာကိုး။ သူ့သား
မောင်နှစ်ဟာလည်း တခြားကိစ္စတွေမှာတော့...
ငြင်းစရာ ဘာမှုမရှိပါဘူး...။ သူငြေးမျိုးရိုးက
ဆင်းသက်သူဖြစ်တယ်။ ရုပ်ရည်ရူပကာလည်း
ပြည့်စုံတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဘာသာအယူ မတူတော့
ခက်တာပေါ့”

“မနေ့က သုမန်သူငြေးကြီး တော်တော်
ဒေါသကြီးသွားတယ်ဆိုတော့... ကျွန်ုင်မတို့ကိုများ
ဘယ်လိုအုကွဲပေးနိုင်မလဲ အရှင်”

သူငြေးကတော်ကြီးက မိန်းမသားပို့စီးရိမ်
ရှာသည်။ အစဉ်အလာကလည်း ကြောက်ခဲ့ရသူမှို့
အရှိန်အဝါ၏ လွမ်းမိုးမှာ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

အဲဒီအတွက်တော့... ဘာမှုမစိုးရိမ်ပါနဲ့
ရှင်မ ဘာရိတာ... ငါတို့ အခုံရထားတဲ့ စည်းစိန်
ချမ်းသာဟာ ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ ရကနာ
သုံးပါးကို ကြည်ညီမြတ်နိုးတဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊
ရှင်သာရိပုဇွဲရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ရှင်မ

ရော... ငါကိုယ်တိုင်ပါ သဒ္ဓါတရားကြီးမားစွာ
လူ။အန်းခဲ့ကြတဲ့ ဆွမ်းအလှ။၊ ရေအလှက အကျိုး
ပေးခဲ့တာပဲ။ သူမန်သူငြေးထားလို့ ရှင်သူရင်
ကိုယ်တိုင်တောင် ကျေပ်တို့ရဲ့ ကုသိလ်ကံ အကျိုး
ပေးကို သိမ်းယူလို့မရခဲ့တာ ရှင်မအသိပဲ”

သူငြေးကတော် ဘာရိတာ ကျေနပ်စွာ
ခေါင်းညိုတ်ရင်း... တောတန်းလေးဆီမှ ကြွဲလာ
နေသော ရှင်သာရိပုဇ္ဈရာ မထောင်မြှုတ်ကြီးကို
မြင်ယောင်၍ ရိုက်သသဒ္ဓါတ်များ ယိုဖိတ်လာ
မိသည်။

ပုအဲသူငြေးကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ရှေ့ဆီသို့
ငေးမျှော်ကြည့်နေရင်းမှ ပြုခဲ့ကြသော ကောင်းမှု
များနှင့်တကွ ဒီငြွမ္မာ အကျိုးရပုံများကို ပြန်လည်
မြင်ယောင်နေမိသည်။

x x x

ဝန်းကြောမြှောင့်အဆိပ်မီး

၂၅

ရာဇ်ပြုဟ်မြို့ကြီးတွင်... တီးသံ၊ မူတ်သံ
တို့ဖြင့် မြို့မြို့မြို့ညံ့နေ၏။ တစ်မြို့လုံးနီးပါးမှ
မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဝတ်ကောင်းစားလှများကို
ဝတ်ဆင်ထား၍ မြို့ကြောမြို့သည်။ တောင်ထိပ်
သဘင်နက္ခတ်ပွဲသို့သွား၍ ပျော်ဆွင်စွာ ဆင်နဲ့ရန်
ပြင်ဆင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမန်သူငြေးကြီး၏ လယ်ယာလုပ်သား
စာရင်းငှားများလည်း အားလုံးနီးပါး တောင်ထိပ်ပွဲ
သဘင်သို့ လိုက်ပါကြ၍ လယ်ယာအလုပ်မှာ
လုပ်ကိုင်မည့်သူမရှိ ဖြစ်နေသည်။

သူငြေးကြီးသည် ခြိုဝင်းထဲမှ ကုန်းမြင့်
ပေါ်ရှိ တိုက် အိမ်ရှေ့မှာရပ်၍ တောင်ထိပ်နက္ခတ်ပွဲ
သဘင်သွားကြသူများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင်... ခြိုဝင်းထဲသို့ အလုပ်သမား
တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာ၏။ အဝတ်အဆင်က...
နှစ်မှုမှုမှုပါးပါး။

“ဟဲ... ပုဂ္ဂိုလား”

“မှန်ပါတယ် သူငြေးကြီး”

“မင်းတို့မိသားစုရော အများသူငါ မြို့သား
တွေလို တောင်ထိပွဲ မသွားကြဘူးလား”

“မသွားနိုင်ပါဘူး သူငွေးကြီး... တောင်ထိပ်
သဘင် နက္ခတ်ပွဲသွားဖို့ဆိုတာ ငွေကြီးပြည့်စုံ
သူများသာ ကောင်းတာပါ...။ ကျွန်ုတ်တော့မှာ...
မနက်ဖြန်အတွက် ချက်စရာဆန်ပင် မပြည့်စုံ
ပါဘူး။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားဖို့ရတာပါ”

“ဒါဖြင့်... မင်း ဒီနေ့လယ်ထဲမှာ အလုပ်
ဆင်းဖို့ လာတာလားကွဲ”

“မှန်ပါတယ် သူငွေးကြီး”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ...။ မင်းက အလုပ်
ကြီးစားတဲ့ လူပဲ... မင်းလုပ်သလောက် မင်းရ^၁
မှာပေါ့။ ကြိုက်ရာ စွားတစ်ရှည်းကို ယူသွားလုပ်
ပေတော့”

သူငွေးကြီး၏ စွဲ့ပြုချက်ရသည်နှင့်
သူဆင်းရဲပုလ္လာသည် အသန်ဆုံး စွားတစ်ရှည်းနှင့်
ထွန်ထည်တို့ကိုယူ၍ လယ်တောသွားရန် ပြုလုပ်နင်
သည်။ ပြီးမှ... ဇနီးရှိရာ သူငွေးကြီးအိမ် ခြိဝင်း
နောက်ဘက်မှ တဲ့ဆီသို့သွားသည်။

၁၄။ ကြောမြှုပ်နှင့်အထိပ်ပါး

၃၀

“ရှင်မရေ... ငါတော့ ဒီနေ့ ခါတိုင်းထက်
နှစ်ဆပြီးအောင်လုပ်မယ်ဟေ့... ရှင်မကလည်း ငါမို့
ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆထမင်းချက်ပြီး ပို့ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီအရှင် ပို့ပါမယ်”

လိမ္မာသော ဇနီးဖြစ်သူ ဘာရိတာက
နက္ခတ်ပွဲသာင် မသွားရကောင်းလားဟု လင်ကို
ဖြာစွဲခြင်းမရှိ။ လင်က တောသွား၍ အလုပ် လုပ်
သလို မယားက ချက်ရေးပြုတ်ရေး အိမ်မှုကိစ္စကို
ဆောင်ရွက်၏။

အပျို့ဖော်ဝင်စ သမီးလှ ဥဇ္ဈရာမှာ လှချင်
ဝချင် ပျော်ချင် ပါးချင်သောအရွယ်ဖြစ်သော်လည်း
လိမ္မာသော သမီးဖြစ်၍ မိဘကို စိတ်ဆင်းရအောင်
မပြု။ နက္ခတ်ပွဲသာင်သို့ သွားလို့ကြောင်း စကား
ဦးမျှ မသမ်း။ မိဘနှစ်ပါးကို ကူညီ၍ အေးချမ်းစွာ
နေရာ၏။

ပုံဏှာသည် ဇနီးနှင့်သမီးကို နှစ်ဆက်ပြီး
သည်နှင့် မနက်စောစီးစွာပင် လယ်တောသို့ ထွက်
ခဲ့၏။

x x x

ထိန္ဒာမှာပင် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ယာ
 တော်ရဲ တရားစစ်သူကြီး ရင်သာရိပုဇ္ဈရာ ရဟန္တ
 မထောင်မြတ်ကြီးသည် (၇)ရက် ပတ်လုံး နိရောဓ
 သမာပတ် ဝင်စားတော်မူရာမှ ထတော်မူသည်ဖြစ်
 ၍ ဘုရားအစရှိသော ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညီ
 သချိရှိသူတို့အား ပြသောကုသိလ်ကံအလျောက်
 ချိုးမြှောက်နိုင်စေရန် သက်နှုန်းကို သပွာယ်စွာ
 ဆင်မြန်း၍ သပိတ်ကိုယူပြီး ကြတော်မူရာ ပုဇ္ဈ
 လယ်တွန်ရာ တောာအရပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။
 ပုဇ္ဈလယ်တွန်နေသည်နှင့် မလှမ်းစံးကမ်းမှ
 တောာစပ်တွင် ကြည်လင်သန့်ရှင်းအော့ ရေကန်
 တစ်ခု ရှိသည်။

၁၄။ ကြာဖြူနှင့်အထိပ်မီး

၃၃

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရေကန်ဘေးမှ
သစ်ပင်ခြုံကယ်တစ်ခုအနီးမှာ ရပ်တော်မျှော်။

“ဒု... ရဟန်းတော်အရှင်သူမြတ်ပါလား”

ကြည်ညီဖွယ်ရာ လူနှိမ်တော်နှင့် ရပ်တော်
မူနေသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထောမြတ်ကြီးကို
ဖူးမြင်ရသည်နှင့်ပင် ပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာ ရိုသေသခွဲကြီး
စွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

လယ်ထယ်ခြင်းအလုပ်ကို ခေါ်ထားခဲ့၍
မထောရှုမြတ်ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။ မထော
မြတ်ကြီးကို ငါးပါးသော ထိခြင်းဖြင့် ရိုသေစွာ
ကန်တော့ဗျာ်။

မိမိမှာ လျှော့စရာတမ်းစရာ ဆွမ်း စသည်
လည်းဘာမျှ မရှိ။ သို့သော်... မထောရှုကြီးကို
လျှော့လိုသော စေတနာသခွဲစိတ်က ထက်သန်
နေ၏။

“ငါ... ဘာများ လျှော့ရရင်ကောင်းမလဲ”

လျှော့ရာကို ရှာကြုံစဉ်းစား၏။

“နှုန်းခေါင်းအတွက် သွားတိုက်ဖုံးပူကို
လျှော့ရသွာ် မထောရှုကြီး အလျှော့လိုပော်မူးမည်ဟု

မှန်းဆရှု သင့်လျော်ရာ သစ်ခက်ကို အဆင်ပြေ
အောင် ဖြတ်တောက်... တံပါးပြုလုပ်၍ ရှင်သာရီ
ပုဇွဲရာ မထောင်မြတ်ကြီးကို ရိုသေစွာ ဆက်ကပ်
လူ။ဒါန်းသည်။

မထောင်ကြီးက တံပါးကို အလျှော့တော်မူ
ပြီးနောက်... ပုဇွဲအား သပိတ်နှင့် ရေစစ်ကို
ပေးသည်။

ပုဇွဲ သပိတ်နှင့် ရေစစ်ကိုယူ၍ ရေကန်မှ
ရေကြည် ရေအေးကို သန့်စင်စွာစစ်ပြီး သပိတ်မှာ
ထည့်၍ ရှင်သာရီ ပုဇွဲရာမထောင်ကြီးကို ကပ်လှု။
သည်။

မထောင်မြတ်က ကပ်လှု၍သော ရေကို သုံး
ဆောင်ပြီး ပုဇွဲ၏ နောက်တာ ထမင်းပို့လာချိန်
နှင့် ခန့်မှန်း၍ လာလမ်းအတိုင်း ကြွတော်မူသည်။

သာရီတာသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပုဇွဲအား
ထမင်းပို့ရန် ထမင်းတောင်းကိုရွတ်လာရာ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်မှ ကြလာနေသော ရှင်သာရီပုဇွဲရာ
မထောင်ကြီးကို တွေ့မြင်သည်နှင့် လော်ဘေးသို့
ဆင်း၍ ထမင်းတောင်းလေးကိုခြပြီး ရိုသေစွာ
ကန်တော့သည်။

ပန်းကြာဖြူရှင်အဆိပ်မီး

၃၅

ရှေးယခင်က မထော်မြတ်ကို တွေ့မြင်ပါလျက် လှုံစရာ မပါ၍ မလှုံခဲ့ရ၊ ယနေ့တော့... မထော်မြတ်ကို ဖူးမြင်ရသည်။ တောင်းထဲမှာလည်း လှုံစရာ ဆွမ်းဘောဇ် အဆင်သင့် ပါရှိသည်။ ကြံကြိုက်ခလုံသည်။ ယနေ့ မလှုံလျှင် လှုံခွင့် ကြံမည်မဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်၍ ကြံကြိုက်စဉ်မှာ လှုံရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား တပည့်တော်မ မိသားစု ကို သနားငဲ့ညာသောအားဖြင့် ဤဆွမ်းဘောဇ်ကို ည့်သည်၊ ကောင်းသည် သဘောမထားဘဲ အလှုံခဲ့တော်မူပါဘုရားဟု” လျှောက်ထား၍ လှုံဒါန်း တော်မူသည်။

ရှင်သာရိပုဇ္ဈရာ မထော်မြတ်ကြီးက သပိတ်အဖုံးကို ဖွင့်၍ ဆွမ်းအလှုံကို ခံယူတော်မူသည်။

တစ်ဝက်ခန့် လောင်းလှုံပြီးသော် ရှင်သာရိပုဇ္ဈရာ မထော်မြတ်ကြီးက သင့်တန်ပြီဟု သိမိဘဲကို ဖုံးမည်ပြု၏။ ထိုအခါ ဘာရိတာက...

“အရှင်မြတ်ဘုရား... တင်ယောက်စာ လောက်ရုံမျှသာရှိသော ဤဆွမ်းကို ချုန်ထားခြင်း

ရှာ မသင့်ပါ။ တပဲည့်တော်မအား ယခုလောလော
ဆယ်အတွက် ငဲ့ညာတော်မမူပါနှင့်။ နောင်အခါ
သံသရာ ကောင်းကျိုးအတွက်... စောင့်ရှောက်
ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် အလျှော်တော်မူပါဘုရား”
ဟု လျှောက်ထား၍ ဆွမ်းအားလုံးကို အကြွင်း
မထားဘဲ သခြားတရား ထက်သန်စွာ လျှော်ခြင်း
လိုက်၏။

“ဤကောင်းမှု၏ အကျိုးကြောင့် ဆင်းရဲ
ခြင်းမှ လွှတ်ကင်း၍ အရှင်ဘုရားတို့ သိသော
မြင်အပ်သော တရားသာလျှင် အဖို့ရှိသည်ဖြစ်ပါ
စေသား အရှင်ဘုရား”

ဘာရိတာ ဆုတောင်း၏။

“သင်... ဒါယိကာမ တောင်းတဲ့ ဆုနဲ့
ပြည့်စုံစေ”

ရှင်သာရိပုဇ္ဇာ ဆုပေး၍ ကြတော်မှု၏။
ဘာရိတာသည် ပြုလိုက်ရသော အလျှော်
ကောင်းမှုအတွက် ဝမ်းမြှောက်ဝမ်းသာ ပြီးစုံဖြာ
လျက် အရှင်မြတ်ကြီး ကြတော်မူသွားရာသို့
မူးမြှောကြည်ညီလျက် ကျွန်ုတ်၏။

၀၄းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၃၇

အရှင်မြတ်ကို မတွေ့မြင်ရတော့မှ လင်ဖြစ်
သူအတွက် ထမင်းပြန်ချက်ရန် သတိရပြီး ကပျာ
ကယာ တောင်းကလေးကို ခေါင်းမှာ ရွှေတ်ပြီး
အိမ်သို့ အမြန်ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ထမင်းချက်သည်
သမီးကယ် ဥဇ္ဈရာက မိခင်ကို ကူညီ၏။ ထမင်း
ကျက်သည်နှင့် လင်ရှိရာ လယ်တောဆီသို့
အမြန်ဆုံးလာခဲ့သည်။

x x x

သုမန်သူငွေးကြီး၏ လယ်တောတစ်ခွင်မှာ
ပုလ္လာတစ်ယောက်သာလျှင် လယ်ထည်လျက်ရှိ၏။
အခြားသူများမှာ တောင်ထိပ်နက္ခတ်သဘင်ပွဲသို့
သွားနေကြပြီ။ ပုလ္လာတစ်ယောက်ထည်း အလုပ်
လုပ်ရသည်မှာ ခရီးတွင်လှ၏။ နွားတစ်ရှည်း
ကလည်း အကောင်းဆုံးကို ရွှေးယူလာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

နေအတော်မြင့်သောအခါ... ဗိုက်က ဆာ
လာ၏။ ဇနီးသည်ဘာရိတာ ထမင်းပို့လာမည့်
တောတန်းသေးမှ လမ်းကလေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်
သည်။ ဘာရိတာ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင်
မမြင်ရ။ ထမင်းပို့ နောက်ကျေနေပြီ။

“ဘာရိတာ... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

ခါတိုင်းထက် ပိုချက်ပြီး ထင်းပို့ရန်
အသေအချာမှာခဲ့ကာမှ ခါတိုင်းလာနေကျအချိန်
ပင် ကျော်လွန်သည်အထိ ရောက်မလာ။

၁၄။ ကြောမြှုပ်နှံအဆိပ်မီး

၃၈

ပုလ္လာ... သည်းခံ၍ ထယ်ခြင်းအလုပ်ကို
ဆက်၍ ပြု၏။ လုပ်ငန်းများစွာ ပြီးမြောက်၏။

နေပူရှိနိုင်က ပြင်းလာပြီ။ နွားများပန်းကြပြီ။
ပုလ္လာလည်း မောပြီ။ ဗိုက်ထဲမှာလည်း ဆာလွန်း
နေပြီ။ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ပုလ္လာထယ်ခြင်းကို
ရပ်နားလိုက်သည်။ နွားများကို ထမ်းပိုးမှဖြုတ်၍
လွှတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း လယ်ကန်သင်း
ဘေးမှ သစ်ပင်ရိပ်မှာနားရင်း ထမင်းပို့လာမည့်
မယားကို မျှော်ရသည်။

ဘာရိုတာသည် ထမင်းတောင်းကိုရွတ်၍
တောတန်းဘေးမှ လမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်
လှမ်း၍လာရင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပုလ္လာလယ်ထယ်နေ
သော တောဆီသို့ လှမ်းမျှော်လိုက်သည်။ ထယ်
နေသည်ကို မတွေ့ရ။ နွားများ ဖြုတ်ထားပြီ။
ဟိုတစ်ကောင် သည်တစ်ကောင်။ တော၏ ခြေနှစ်
တို့ကိုရှာဖွေ၍ စားနေကြပြီ။

လင်ဖြစ်သူ ပုလ္လာလည်း အလွန်သာပေ
လိမ့်မည်။

“ဟော... တွေ့ပြီ... ဟိုမှာ”

သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်လျက် သူလာသည့်
လမ်းကို လှမ်းမျှော်နေသည်။ ဘာရိတာ နေကို
မေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်
ရောက်နေပြီ။

“အင်း... ငါ ထမင်းပို့တဲ့ အချိန် သိပ်
နောက်ကျနေပြီ။ ငါ့ယောကျား အဆာလွန်ဒေါသ
ထွက်ပြီး ငါ့ကို ရိုက်နှက် ဆဲဆိုလုပ်ရင်တော့ ငါ...
ဒီနေ့၊ သွွှေ့တရားထက်သန်စွာ ပြုထားတဲ့ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်အားလုံး အကျိုးမဲ့ဖြစ်တော့မယ်။ လင်
ကျေနပ်လောက်အောင် ကြိုကြိုတင်တင်ပြောမှ...
သင့်တော်မယ်”

ဘာရိတာသည် မောင်ပုဂ္ဂိုလ်မြင်သာအောင်
ပြေးလုန်းပါး လျှင်မြန်စွာသွား၏။ သစ်ပင်ရိပ်သို့
ဝင်မိသည်နှင့် မျက်နှာချို့သွေးလျက် နှုံးမျွေးကို
လက်ဖြင့်သပ်လိုက်သည်။

“အို... အရှင်။ ထမင်းပို့နောက်ကျတာလို့
သည်းခံခွင့်လွတ်ပါနော်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
အရှင်သာရုခေါ်စရာ စကားပြောပါမယ်။ ပထမ
တစ်ခေါက် ထမင်းတောင်းရွတ်ပြီး အစောကြီးလာ

၁၄။ ကြောမြှုပ်နှင့်အဆိပ်မီး

၄၁

ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းမှာ... ရှင်သာရိပုစ္တရာမထော်
မြတ်ကြီးကို ဖူးမြင်ရတော့... ဆွမ်းလှု။ ချင်တဲ့
စေတနာသွိုတရားထက်သန်လာလို့ အရှင်စားဖို့
ယူလာတဲ့ ထမင်းအားလုံး မထော်မြတ်ကြီးအတွက်
ဆွမ်းအဖြစ်လောင်းလှု။ ပြီးမှ အိမ်ကိုအမြန်ပြန်ပြီး
အရှင့်အတွက် ချက်ပြတ်ယူခဲ့ရတာ ကောင်းမှုကို
အတူတကွ အမျှယူရအောင် သာဓာခေါပါ အရှင်”

ဘာရိတာက တောင်းပန်စကားဆို၍ ဆွမ်း
အလှု။ အတွက် အမျှဝေသည်။

“အို... ကောင်းလိုက်တာ ဘာရိတာရယ်
သာဓာ... သာဓာ... သာဓာ... ငါကိုယ်တိုင်လည်း မနက
အစောကြီး အရှင်မြတ်ကြီးနဲ့တွေ့လို့ ဘာမှ လှု။
စရာမရှိတာနဲ့ တံပူတစ်ချောင်းနဲ့အတူ ကန်ရေကို
စစ်ပြီး သပိတ်အပြည့် လောင်းလှု။ လိုက်တယ်။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝမ်းသာစရာ... ငါအလှု။ ကို
လည်း ရှင်မ အတူအမျှရအောင် သာဓာခေါပါ၌”

“သာဓာ... သာဓာ... သာဓာ”

ပုစ္ဆာလည်း ရေအလှု။ ကိုအမျှဝေ၍
လင်မယားနှစ်ယောက် အပြန်အလှန်အမျှဝေ အတူ

တက္က သာရုခေါ်ကြသည်။ ပြခဲ့ကြသောကောင်းမှု
ကို ကြည့်နားကျေနပ်စွာနှင့် ဘာရိတာ ပြင်ဆင်
ကျေးသောထမင်းကို အလွန်ဆာလောင်နေသော
ပုဏ္ဏ အဝအနှင့် စားလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့်...
သစ်ပင်ရိပ် လေအေးအေးမှာ တမ္မားအိပ်ရန် ဖိုး
ဘာရိတာ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် အဝတ်ခင်းကာ
ခေါင်းတင်လိုက်သည်။

ပုဏ္ဏအိပ်ရာမှ အနီးတွင် လယ်ကွင်းပြင်ကို
မြင်ရသည်က... ရွှေအရောင် တပြောင်ပြောင်
တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေ၏။

“အို... ချုစ်နှမ ဘာရိတာ... လယ်ကွင်း
ပြင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ငါအိပ်ရာနီးစို့ မျက်စိ
အမြင် မှားနေတာလား၊ လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးက
ထယ်သီးခဲတွေ ရွှေရောင်တဝင်း ဝင်းဖြစ်နေကြ
သလိုပါပဲလား”

ဘာရိတာ... လယ်ကွင်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်သည်။

“အို... အရှင်... ဟုတ်ပါရဲ့ လယ်ကွင်းပြင်
တစ်ခုလုံး ရွှေရောင်ဝင်းလိုပါလား”

တက္က သာရုခေါ်ကြသည်။ ပြခဲ့ကြသောကောင်းမှ ကို ကြည့်နဲ့ကျေနပ်စွာနှင့် ဘာရိတာ ပြင်ဆင် ကျွေးသောထမင်းကို အလွန်ဆာလောင်နေသော ဗုဏ္ဍာ အဝအနှင့် စားလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့်... သစ်ပင်ရိပ် လေအေးအေးမှာ တမ္မားအိပ်ရန် နော် ဘာရိတာ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် အဝတ်ခင်းကာ ခေါင်းတင်လိုက်သည်။

ပုံဏ္ဍာအိပ်ရာမှ အနီးတွင် လယ်ကွင်းပြင်ကို မြင်ရသည်က... ရွှေအရောင် တပြောင်ပြောင် တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေ၏။

“အို... ချစ်နှမ ဘာရိတာ... လယ်ကွင်း ပြင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ငါအိပ်ရာနီးစမို့ မျက်စီ အမြင် မှားနေတာလား၊ လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးက ထယ်သီးခဲတွေ ရွှေရောင်တဝင်း ဝင်းဖြစ်နေက သလိုပါပဲလား”

ဘာရိတာ... လယ်ကွင်းဆီသို့ လူမှုးမျှော် ကြည့်လိုက်သည်။

“အို... အရှင်... ဟုတ်ပါရဲ့ လယ်ကွင်းပြင် တစ်ခုလုံး ရွှေရောင်ဝင်းလိုပါလား”

“လာ... ရှင်မ သွားကြည့်ရအောင်”
ပုံဏ္ဍာတို့လင်မယား ရွှေရောင်ဝင်းသော လယ်ကွင်းဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားကြည့်ကြသည်။

မှန်သည်။ ထယ်သီးခဲများမှာ ရွှေခဲများ ဖြစ်နေကြပြီ။

ပုံဏ္ဍာက... သေချာအောင် တစ်ခဲကို ကောက်ယူ၍ ထွန်တုံးထက်မှာ ထုရိက်ကြည့်သည်။ သေချာပြီ။

ရွှေ... ရွှေထယ်သီး... ရွှေမြေကြီး။

“ရှင်မရေ ကြည့်လိုက်စမ်း... အရင်က ငါတို့ကိုခဲ့တဲ့ မျိုးစပါးမျိုးပဲတွေဟာ သုံးလေးလကြာမှ အသီးအနှစ်စား ရတယ်။ ဒီနေ့တော့... မနက်က ရှင်သာရိပုတ္တရာမထောက်မြတ်ကြီးကို လှုပြုတဲ့ကုသိုလ် ချိုးစွေဟာ ချက်ချင်းကောင်းကျိုးရပြီဟေ့... အဲသုံးရာ။ ငါထွန်ခဲ့သမျှ မြေကြီးအားလုံးဟာ မီးကင်းလောက်တောင်မကျို့ အားလုံးရွှေဆိုင်ရွှေခဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ”

ပုံဏ္ဍာမှာ ရွှေထယ်သီးခဲများကို ကောက်ယူ၍ ခြောက်ပြရင်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသညံ့။

ဤမျှ များပြားသော ဥစ္စာများကို ဖုံးကွယ်
ထားခြင်းနှာလည်း မစွမ်းသာ၍ ထမင်းတောင်းမှာ
ဆန့်သမျှထည့်ပြီး အဝတ်ပုဆိုးအပ်၍ နှစ်းတော်သို့
သွားသည်။ မိမိသာရမင်းကြီးနှင့် တွေ့ခွင့်ရရန်
တောင်းခံသည်။ ဘုရင်မိမိသာရ နှစ်းတော်သို့
ဝင်ခွင့် တွေ့ခွင့်ပြုသည်။

အပ်ထားသောပုဆိုးကို ဖယ်၍ ရွှေတုံး၊ ရွှေခဲ့
များကို သွန်ချုပြီး...

“အရှင်မင်းမြတ်... ယနေ့ အကျိန်ပို့ထယ်
အပ်သော လယ်မြေမှ ထယ်သိုးခဲ့မြေကြီးအားလုံး
ရွှေတုံးရွှေခဲ့အတိ ဖြစ်လာကြပါသည်... သိမ်းယူ
တော်မူပါဘုရား” ဟု လျောက်တင်သည်။

“အသင်... မည်သူနည်း”

“အကျိန်ပို့... လယ်စာရင်းနားပုဇွှေ့ ဖြစ်ပါ
သည် ဘုရား”

“အသင်... ယနေ့ အဘယ်မည်သော
ကောင်းမှုကို ပြုသနည်း”

“ယနေ့မနက်က မြတ်စွာဘုရားရှင်၏
လက်ယာရုံး မွေ့သေနာပတိ ရှင်သာရိပုဇွှေ့ရာ

မထောင်မြတ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်က ရေလှူသည်၊ နေ့ဗျာ
ဘာဂိုတာက ဆွမ်းတစ်နှင့်စာ လောင်းလှူသော
ကောင်းမှုကိုပြပါသည် ဘုရား”

အမြော်အမြင်ရှိသော မိမိသာရမင်းကြီးက
နှစ်သက်ဝါးမြောက်စွာ ဦးခေါင်းညီတ်၍ ပြ
လိုက်သည်။

ရှင်သာရိပုဇွှေ့ရာ မထောင်မြတ်ကြီးအား
လေးလှူသော အလှူသည် ဒို့ဓမ္မအကျိုးပြလေပြီ”
ဟုလည်း မိန့်တော်မှုလိုက်၏။

“မောင်မင်း... ရွှေတုံးရွှေခဲ့များကို သယ်ယူ
ရန် လှည်းအစီး မည်မျှလိုမည်နည်း”

“လှည်းအစီးများစွာ အရာ အထောင်လိုပါ
မယ် ဘုရား...”

ဘုရင်က ယုံကြည်အပ်သော အမတ်တို့ကို
ကြီးကြပ်စေ၍ လှည်းအစီးများစွာ အရာ အထောင်
စေလွှတ်ပြီး ရေတုံးရွှေခဲ့များကို သယ်ယူစေသည်။

မင်းချင်းတို့သည် လယ်ကွင်းပြင်မှ ရွှေတုံး
ရွှေခဲ့များစွာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဒေါ်ဗျာ
အားရဖြင့် ...

ဝန်ကြေပြုခင်အဖိပ်မီး

၄၅

မထောရ်မြတ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်က ရေလှူသည်၊ ဇနီးဘာရိတာက ဆွမ်းတစ်နှပ်စာ လောင်းလှူသော ကောင်းမှုကိုပြပါသည် ဘုရား”

အမြော်အမြင်ရှိသော မိမိသာရမင်းကြီးက နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ ဦးခေါင်းညီတ်၍ ပြလိုက်သည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထောရ်မြတ်ကြီးအား ပေးလှူသော အလှူသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုးပြလေပြီ ဟုလည်း မိန့်တော်မူလိုက်၏။

“မောင်မင်း... ရွှေတုံးရွှေခဲများကို သယ်ယူ ရန် လှည်းအစီး မည်မျှလိုမည်နည်း”

“လှည်းအစီးများစွာ အရာ အထောင်လိုပါ မယ် ဘုရား...”

ဘုရားက ယုံကြည်အပ်သော အမတ်တို့ကို ကြီးကြပ်စေ၍ လှည်းအစီးများစွာ အရာ အထောင်စေလွှတ်ပြီး ရေတုံးရွှေခဲများကို သယ်ယူစေသည်။

မင်းချုပ်းတို့သည် လယ်ကွင်းပြင်မှ ရွှေသုံး ရွှေခဲများစွာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အဖွဲ့သာ အားရဖြင့် ...

“ဘုရင်မင်းမြတ်ပိုင်တဲ့ ရွှေဓာတ္ထကွဲ... ဘုရင့်
ရွှေတွေ... ဘုရင့်ရွှေ...” ဟု ပြောကြသည်။ ထိုသို့
ပြော၍ လူည်းပေါ် ကောက်တင်သမျှ ရွှေများ
အားလုံး မြေကြီးခဲ့ဖြစ်သွားကြလေသည်။

မင်းချင်းတို့လည်း ဖြစ်ပုံအလုံးစုကို ဘုရင်
အား ပြန်လည်လျှောက်တင်ကြရသည်။

“မောင်မင်းတို့က မည်သို့ပြောပြီး သယ်ယူ
ကြသနည်း”

ဘုရင်က မေးသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရွှေ... ဘုရင့်ရွှေ... ပြောပြီး
သယ်ယူကြောင်းပါဘုရား”

“မိုက်လိုက်လေ... လယ်တစ်ကွင်လုံး
ရွှေတုံး ရွှေခဲ့ဖြစ်သည်မှာ... ပုံစွဲလင်မယားရဲ့
ဘုန်းကံကြောင့် ဖြစ်တာကွယ့်... ပြန်သွားကြ...
ပုံစွဲရွှေလို့ပြောပြီး သယ်ယူကြ”

မင်းချင်းများ ပြန်သွားကြသည်။

ပုံစွဲရွှေ... ပုံစွဲရွှေတွေ ဟုပြော၍ ရွှေတုံး
ရွှေခဲ့များကို လူည်းပေါ်တင်ပြီး သယ်ယူကြသည်။
နှစ်းရင်ပြင်မှာ... စုပုံလိုက်သောအခါ အတောင်

ဝန်းကြောမြှင့်အဆိပ်ပါး

၄၇

ရှစ်ဆယ်မြှင့်သော ရွှေတုံး ရွှေခဲ အစုအပုံ ဖြစ်
လာ၏။

ဘုရင်က မြို့သူမြို့သားများကို လာရောက်
ကြည့်ရှု၏။ လူအပေါင်းတို့... ရွှေပုံကြီးကို
ကြည့်ပြီး တအုံတည့် ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ကြသည်။

“မင်းနေပြည်တော်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်
သောသူသည် ဤမျှသော... ရွှေအစုအပုံ ရှိပါ
သလော” ဟု ဘုရင်က မေး၏။

“မရှိကြောင်းပါဘုရား” မြို့သူမြို့သားတို့
လျှောက်တင်ကြသည်။

“စာရင်းငှားပုံဏ္ဏား... ယနေ့မှစ၍ ဗဟိုဓန
သူငွေးဖြစ်စေ”

ဘုရင်က... ပုံဏ္ဏား သူငွေးဘွဲ့နှင့်တကွ
သူငွေး၏ အဆောင်အယောင် အစီအနင်း ထိုးစည်
တို့ကို ချီးမြှင့်ပေးသနားတော်မူ၏။ ထိုအခါ သူငွေး
ပုံဏ္ဏား...

“အရှင်မင်းကြီး... ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ
သူတစ်ပါးအိမ်နောက်တွင် တဲထိုး၍ နေရဟန်သည်။
ဤပစ္စည်းများကို သိမ့်သိမ်းဆည်းရန် သင့်လျှော်

သော နေစရာကို ချီးမြှင့်ပေးသနားတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်တင်သည်။

ဘုရင်က... မှန်ပေသည်ဟု ရှေးယခင်က သူငွေးတစ်ဦး နေခဲ့ဖူးသော နေရာတစ်ခုကို ရှင်းလင်းသုတေသင်၍ နေထိုင်ရန် ချီးမြှင့်သည်။

ပုလ္လာသူငွေးသည် ထိနေရာမှ မြှို့နယ် ဝိတ်ပေါင်းတို့ကို လူများငှား၍ မြေကိုရှင်းလင်း ပြပြင်သောအခါ ရွှေအိုးများစွာကို အိုးနှုတ်ခမ်းချင်း ထိစပ်လျက် တူးဖော်ရရှိပြန်သည်။

ပုလ္လာက... ရွှေအိုးများကို သိမ်းယူပါရန် ဘုရင့်သို့ လျှောက်တင်ဆက်သ၏။ ဘုရင်က သူငွေးပုလ္လာ၏ ကုသိုလ်ကံကြောင့် ရအပ်သော ရွှေအိုးများဖြစ်သည်။ သူငွေးကြီးပုလ္လာပင် ပိုင်စေ ဟု ပေးအပ်၏။

သူငွေးပုလ္လာသည် ရှင်းလင်း သုတေသင် ပြီးသော အိမ်ဝင်းခြီးမြေတွင် သူငွေးအဆင့်နှင့် လျှော်ညီစွာ တိုက်တာအဆောက်အအို ဆောက်လုပ် သည်။ အိမ်တော်မက်လာ၊ ထိုးဆောင်မက်လာနှင့် သမီးလေးဥက္ကရာ၏ နားထွင်းမက်လာပါ ပေါင်းပြီ

လျှင် သဘင်ကြီးစွာခံလျက် (၇)ရက်ပတ်လုံး ဘုရား အစရှိသော သံယာတော် အရှင်မြတ်တို့အား ဆွမ်း သက်နှုန်းမှစ၍ ပစ္စည်း (၄)ပါး အလှုံကြီးများကို ကြီးစွာပြု၏။

တို့အခါ... ပုလ္လာသူငွေးအား မြတ်စွာဘုရား သည် အနေမောဒနာပြုတော်မူလျက် အစဉ်အတိုင်း တရားစကားများကို ဟောကြာတော်မူသည်။ ပုလ္လာသူငွေးနှင့်တကွ နေ့းဘာရိတာ၊ သမီးဥက္ကရာ တို့ သုံးပိုးလုံး သောတာပန်ဖြစ်ကြပြီးလျှင် နေစဉ် မပြတ် အလှုံအတန်းနှင့် မွေးလျော်လျက် နေက လေကုန်၏။

× × ×

ဝန်းကြာဖြူစုံအဆိပ်မီး

၂၃

လျင် သဘင်ကြီးစွာခံလျက် (၇)ရက်ပတ်လုံး ဘုရား
အစရို့သော သံယာတော် အရှင်မြတ်တို့အား ဆွမ်း
သက်န်းမှစ၍ ပစ္စည်း (၄)ပါး အလုံ။ကြီးများကို
ကြီးစွာပြု၏။

ထိအခါ... ပုလ္လာသူငွေးအား မြတ်စွာဘုရား
သည် အနုမောဒနာပြုတော်မူလျက် အစဉ်အတိုင်း
တရားစကားများကို ဟောကြာတော်မူသည်။
ပုလ္လာသူငွေးနှင့်တကွ ဇနီးဘာရိတာ၊ သမီးဥက္ကရာ
တို့ သုံးညီးလုံး သောတာပန်ဖြစ်ကြပြီးလျင် နေစဉ်
မပြတ် အလုံ။အတန်းနှင့် ဓမ္မ.လျော်လျက် နေကြ
လေကုန်၏။

x x x

မနက်ပိုင်းတွင် သံယာတော်အရှင်မြတ်
များကို ဆွမ်း၊ ဂွမ်းဝေယျာဝစ္စ ကပ်လျှော့ဖော်၍
အပြီးတွင် ဥဇ္ဈရာသည် အခြေအရာများနှင့်အတူ
မိခင်၊ ဖခင်တို့ကို နဲ့နက်စာတည်ခင်း ကျေးမွှေးရာ
မှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုလေသေးမရှိအောင်
ပြုစုစောင့်ရောက်သည်။

သာဓု... သာဓု... သာဓု။

သူငွေးကြီးပုလ္လာသည် သမီးလု ဥဇ္ဈရာ၏
လိမ္မာရေးမြာရှိသည်ကို ရင်ထဲမှာ ကြည်နှုံး
လိုက်လဲစွာ သာဓုခေါ်လျက်ရှိ၏။

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ဥဇ္ဈရာက မိဘ^၁
နှစ်ပါးကို အချို့ခွဲ တည်ခင်းကျေးမွှေးပြန်သည်။

“သခင်မဥ္ဒ္ဒရာ... အပြင်မှာ အည့်သည်များ
ရောက်နေပါတယ်... သူငွေးကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်
လို့ ပြောပါတယ်။

အခိုင်းအစေ မိန်းကလေးတစ်ဦးက
ဥဇ္ဈရာကို လာပြောသည်။ ဥဇ္ဈရာထွက်ကြည့်
သည်။ ရာမြို့ဟ်မြို့မှ သူငွေးကြီးများ၊ သူကြွှယ်
ကြီးများ ဖြစ်သည်။

“ကြွေပါရင်... ကြွေကြဝါ”

ဝန်းကြာဖူးနှင့်အဆိပ်မီး

၃၁

ဥထ္တရာက... ဓည့်သည်များကို မိဘများ
ရှိရာသို့ မိတ်ခေါ်သည်။

“အို... သူ့ငွေးကြီးတို့ သူကြွယ်ကြီးတို့
ပါလား ကြကြပါများ... ဒီမှာ ထိုင်ကြပါ”

ပုလ္လာသူ့ငွေးကြီးနှင့် ဇနီး ဘာရိတာတို့
ကလည်း ခရီးဦးကြိုဆို၍ နေရာထိုင်ခင်းပေး
ကြသည်။

သမီးဥထ္တရာကတော့... အခြေအရုံများ၏
အကုအညီနှင့် ဓည့်သည်တော်ကြီးများအတွက်
အချို့ပွဲ၊ ကွမ်းဆေးတို့ဖြင့် လိုလေသေးမရှိအောင်
တည်ခင်းဓည့်ခံသည်။

“သူ့ငွေးကြီးများ လာရင်းကိစ္စကို အမိန့်
ရှိကြပါခင်ဗျာ...”

ပုလ္လာသူ့ငွေးကြီးက အားလုံးကို လေးစား
ရှိသေစာ ပြောလိုက်၏။

“အင်း... လာရင်းကိစ္စကိုမပြောခင် ကျူးပို့
ဟာ အဆွဲတော် ပုလ္လာသူ့ငွေးကြီးမိသားနဲ့၏。
ကောင်းကျိုးကို လိုလားတဲ့ မိတ်ခွွဲကောင်းထွေ
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဦးစွာပြောပါရစော့”

“ညှိသည်သူငွေးကြီး တစ်ဦးက စကား
နိဒါန်းချိလိုက်သည်။”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ယုံကြည်စိတ်ချုပြီး
သားပါ”

“ပွင့်ချိန်ပွင့် သီးချိန်တန်သီး၊ သမီးကညာ
အခါမလင့်စေနဲ့” ဆိုတဲ့ စကားတွေ ရှိပါတယ်။
သူငွေးကြီးရဲ့သမီးလေး ဥထ္ဌရာဟာ အမိမ်ထောင်ချု
ထားပေးဖို့ အချိန်အချွဲယ်ရောက်နေပါပြီ။ ပြီးတော့
လည်း... ပုံးပုံသူငွေးကြီးရဲ့ ရေရှည်ကောင်းကျိုး
တိုးတက်ပွားစည်းစေဖို့ သမီးလေး ဥထ္ဌရာကို သုမန
သူငွေးကြီးရဲ့သား မောင်နှစ်နဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်
ခွင့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော်တို့ လာရောက်တောင်းရမ်း
ကြတာပါဗျာ”

“အို... ဘုရား... ဘုရား”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စည်းရန်ပြင်ဆင်နေရင်း
မှ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ဥထ္ဌရာ
ထိတ်လန့် တုန်လှပ်သွားရသည်။

“ဖခင်... ဘယ်လိုမှား မိန့်မှာပါလို့...”

ရင်ထဲမှာ စိုးရိုးမြို့မြို့ကြီးစွာနှင့် ဖခင်သူငွေးကြီး
ကို အားကိုးရာအဖြစ် မျှော်လင့်နိသည်။ သူငွေး

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၃၃

ကတော် ဘာရိတာလည်း စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ပုံဏ္ဏ သူငြေးကြီး၏ မျက်နှာကို လွှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပုံဏ္ဏသူငြေး၏ ရင်ထဲမှာတော့... အဖြေက ရှိပြီးသား... ။ စဉ်းစားစရာမလိုသော အဖြေက ပြတ်သားသည်။

“သူငြေးကြီးတို့အားလုံးရဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒီကိစ္စကိုတော့ အားနာစွာနဲ့ ငြင်းပယ် ရမှာပါပဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

လာရောက်တောင်းရမ်းကြသော သူငြေး သူကြွယ်များသည် ထင်မထားသော စကားကို ကြားရသည်မို့ လူပ်လူပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ပုံဏ္ဏသူငြေးကြီး ဘယ်သူရဲ့ တောင်းဆို ချက်ကို ငြင်းပယ်လိုက်တယ်ဆိုတာတော့... သိပါ တယ်နော်”

သူငြေးကြီးတစ်ယောက်မေးပုံက... မကျေ နပ်သော လေသံ။

“သိပါတယ်... သုမသူငြေးကြီးရဲ့တောင်းဆို ချက်ကို ငြင်းရတာပါ”

ပုံဏ္ဏသူငြေး၏ လေသံက မျှနှုန်း။

“သူမန်သူငြေးကြီးဟာ... အသင်မှိုခို
အားထားခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို သတိ
ရပါတယ်နော်”

ကျေးဇူးအရှိန်အဝါနှင့် ဖိလာခြင်းဖြစ်
သည်။

“မှန်ပါတယ်... ကျေးဇူးကိုလည်း ဘယ်
တော့မှ သတိမမေ့ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်... သင့်ပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိခဲ့တဲ့
သူမန်သူငြေးကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို မငြင်းသင့်ဘူးထင်
ပါတယ်”

ပြောလက်စသူငြေး၏ ဖိအားပေးသော
စကား။

“အခွေပုဂ္ဂာ... သူငြေးကြီး သူမန်ဆိုတာ
အခုမှ အကြောင်းအားလျော်စွာ ထချမ်းသာတဲ့
သူငြေးမဟုတ်ဘူး။ ရာဇ်ပြုဟ်မှာ... သူငြေးမျိုးရီးက
ဆင်းသက်လာပြီး အလွန်ချမ်းသာတဲ့ သူငြေးကြီး
ဖြစ်တယ်။ ဒီလို... သူငြေးမျိုးရီးနဲ့ အဗျားချင်း
ဆက်သွယ်ရတယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာ့ကြံးပျော်ရှုံး
အခုင့်အရေးဖြစ်ပါတယ်”

ပန်းကြာမြှေ့အဖိပ်မီး

၃၈

နောက်သူငွေးတစ်ဦးက... ထပ်ဆင့်၍
မြင့်တင်နေပြန်သည်။

“ဒီတော့... အခွဲတော်အတွက်ရော
အခွဲတော်ရဲ့ သမီးဥထ္ဌရာအတွက်ရော
နောင်ရေးကို အရှည်တွေးပြီး မငြင်းပယ်သင့်ဘူး
လို့ ထင်ပါတယ်”

သူကြွယ်ကြီးတစ်ဦးကလည်း ကောက်ပင်
ရိတ်လိုး စကားနည်းဖြင့် အပိုင်စီးပြောပြန်သည်။

“ခက်ပြီး... ဖခ် ဘယ်လိုင်းမှာလဲ”

ဥထ္ဌရာ စိုးရိမ်စွာ နားစွင့်နေရပြီ။

“အခွဲတော်တို့... ပြောကြာတာတွေ
အားလုံးမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု
က ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို
ရိုသေစွာ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။
သူတို့နဲ့ ဘာသာကိုးကွယ်မှု အယူဝါဒ မတူကြ
ပါဘူး။ ဒါကြောင့်... ငြင်းနေရတာကို ခွင့်လွတ်
တော်မူကပါ”

ပုလ္လာသူငွေးက တောင်းပန်၍ငြင်းသည်။

လာရောက်တောင်းရမ်းကြသော သူငွေး
သူကြွယ်များ ဘာဆက်ပြောရမှန်း ပေါ်ဖြစ်နေစဉ်

စကားကြွယ်သော သူ့ငြွေးကြီး တစ်ဦး၏ စကားက
လိမ္မာရေးခြာရှိလှသည်။

“အဆွဲတော်ပုလ္လာသူ့ငြွေး မှုလျော့နေတာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဆွဲတော်ရဲ့သမီးလေ ဥထ္ာရာ
ဟာ အလွန်အလိမ္မာနဲ့ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါတယ်။
ဉာဏ်ပညာလည်း ရှိပါတယ်။ သူ့ငြွေးသား မောင်
နှုန်း၏ အိမ်ထောင်ကျရင် မောင်နှုန်းကို ကိုယ့်ဖက်
ပါအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိပါလိမ့်မယ်။ မောင်
နှုန်းဆိုတာကလည်း သူ့ငြွေးပုလ္လာရဲ့လက်မှာ ချီရင်း
ပွဲရင်း ကြီးပြင်း ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ခြံဝင်းတစ်ခု
ထဲမှာ အတူဆော့ကစားရင်း ကြီးပြင်း ခဲ့ရတဲ့ မောင်
နှုန်းကို ဥထ္ာရာ အလိမ္မာနဲ့ သိမ်းသွင်းနိုင်မှာ သေချာ
ပါတယ်။ မပြင်းပါနဲ့ သူ့ငြွေးမင်း”

သူ့ငြွေးများအားလုံး ခေါင်းညီတ်ရင်း ပုလ္လာ
သူ့ငြွေးကို လုမ်းကြည့်ကြသည်။

“အင်း.... အဆွဲတော် သူကြွယ်မင်း ပြော
တာ စဉ်းစားသင့်တဲ့ အချက်ပါပဲ။ အဆွဲတော်
မျှော်လင့်သလို ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနိုင်ရင် အလွန်
ကောင်းမွန်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကျယ်၍များ
ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းလို့ မရရင် ချုန်ပဲရဲ့သမီး

ဝန်းကြာဖြူစွင့်အဆိပ်မီး

၃၇

ဥတ္တရာဟာ ရတနာသုံးပါးကို လျှော့ခါန်းမှုနဲ့
ကင်းကွာမနေနိုင်တဲ့အတွက် အခက်တွေ့မှာ စိုးရို့
ရပါတယ်”

“သော်... ဒီအတွက်ဆိုရင်တော့ မကြောင့်
ကျပါနဲ့ သူငြွေးမင်းရယ်... သူမနာသူငြွေးကြီးကို
ပြောပေးမယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးက တာဝန်ယူ
ပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် ဥတ္တရာစိတ်ဆန္ဒ
ရှိတဲ့အတိုင်း လျှော့ခွင့်ရပါစွဲမယ်”

— အားလုံးကပင် ပြောပေးမည့်အကြောင်း၊
လျှော့ခွင့်ရစွဲမည့်အကြောင်း... အာမဝန်တာခံ
ကြသည်။

ပုဏ္ဏသူငြွေး မည်သို့ ဆက်ပြောရမှန်းမသိ။
ငြင်းပယ်ရန် ခက်သွားရလေပြီ။

ထိုသို့ ငြင်းပယ်ရန်ခက်၍ အငြင်းစကား
ထပ်မံ၍ မထွက်နိုင်သည်ကိုပင် သဘောတူညီမှုရ¹
လေပြီဟု ယူဆ၍ ဝမ်းသွာအားရှု ပြန်သွားကြ
လေသည်။

x x x

သဘောတူပြီဟု ကြားသိရသည်နှင့် သုမန
သူငြေးကြီးသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လွန်း၍
ဝြောက္ခာက အမည်ရှိသော ခြိဝင်းကျယ်ကြီးကို
အုတ်တံတိုင်းပတ်ရံကာ၍ အလှပဆုံး ဥယျာဉ်နှင့်
တကွ ခုံညားကြီးမှားသော အီမိကြီးတစ်ဆောင်
အမြန်ဆုံးဆောက်စေသည်။

ဥယျာဉ်အတွင်းမှာ လှပသော လမ်းများ၊
ရေကန်၊ ပန်းခြံတို့ကိုလည်း တင့်တယ်ခမ်းနားစွာ
စိစိုးပေးသည်။

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သည်နှင့် မောင်နှုန်း
နှင့် ဥဇ္ဈရာတို့ကို မက်လာအခမ်းအနား၊ တိုးစွာပြု၍
ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးသည်။

သုမနသူငြေးကြီးနှင့် ပုဇ္ဈသူငြေးကြီးတို့၏
မျက်နှာကြောင့် မင်းညီမင်းသား မျှူးမတ်များမှာ၍
သူငြေးသူကြော်၊ ကုန်သည်ဖွဲ့စား၊ လူကုတေသန စည်
ပရီသတ်များ စည်ကားလှသည်။

မောင်နှုန်းနှင့် ဥဇ္ဈရာတို့သည် ချမ်းသူ

ပုံးကြေဖျော်အဆိပ်မီး

၃၈

ကြယ်ဝမှုရှိခြင်း၊ အရွယ်၏ ကောင်းခြင်း၊ ရပ်ဆင်း
အကို၏ တင့်တယ်ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံကြ၍ မြင်သမျှ
လူတိုင်း နှစ်သက်အားကျဖြစ်ကြသည်။

မောင်နန္ဒသည် ညားခါစ နေ့ချောလေး
ဥထ္ထရာကို လွန်စွာချောစွန်း၍ အချိန်ရှိသမျှ မျက်စိ
အောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

ရေကန်မှာ ရေအတူချိုးရင်း ချောစိန္ဒားလေး
ဥထ္ထရာ၏ အလှကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်၍မဝ ဖြစ်နေ
ရသည်။

“အို... ရေကြည်တကာတို့ထက် အေးမြတဲ
အချောစ်ကလေး ဥထ္ထရာရယ်”

ပန်းနွယ်ခန်းမှာ အတူတကွ စီးကြရင်းနှင့်
လည်း ချိုးကျိုးမကုန်ဖြစ်ရသည်။

“အို... ပန်းတကာတို့ထက်လုပတဲ အချောစ်
ကလေး... ဥထ္ထရာရယ်”

ညအခါ လသာဆောင်မှာ လရောင်
အောက်တွင် နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်ရှစ်းနှင့်လည်း
ချောစ်သူကိုကြည့်ပြီး အုံည်မကုန်ဖြစ်ရသည်။

“အို... ကယ်တကာတို့ထက် လင်းပြီး

လမင်းတကာတို့ထက် ဝင်းစက်တဲ့ အချစ်ကလေး
ဥဇ္ဈရာရယ်”

အိစက်ညက်ညာသော ဖဲမွေ့ရာထက်
တွင် အတူတကွ လျောင်းစက် ပေါင်းဖက်ကြရင်း
နှင့်လည်း အချစ်၏ ချိမြိမ်မှုမှာ မရောင့်ရနိုင်ဖြစ်
ရသည်။

“အို... အတွေ့တကာတို့ထက် နှီးည့်တဲ့
အချစ်ကလေး ဥဇ္ဈရာရယ် မောင်နဲ့အတူနောရတာ
ပျော်ရဲ့လားကွယ် ပြောပါဦး”

“ပျော်ပါတယ် မောင်ရယ်...”

အမှန်ပင်လည်း ဥဇ္ဈရာ ပျော်ပါသည်။
သိပ်ချစ်၊ သိပ်ကြင်နာသော မောင်နန္ဒ၏ မြတ်နှီး
ကြင်နာမှုမှာ ဥဇ္ဈရာသာယာမိပါသည်။

“မောင့်ကိုရော ပြန်ချစ်ရဲ့လား ဥဇ္ဈရာလေး
ရယ် ပြောပါဦး”

“ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်...”

“အို... ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်သာလေး
ဥဇ္ဈရာရယ်”

ဝန်းကြာမြှေနှင့်အဆိပ်စီး

၆၁

လသာည တစ်ည။

ကောင်းကင်မှာ လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သာ
နေသည်။

ရေကန်ဘေးရှိ ပုန်းညက်ပင်အောက်မှ
ကျောက်ခံတန်းလေးမှာ ဥထ္ဌရာနှင့် မောင်နှစ်တို့
နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်၍ တစ်ယောက်လက်ကို
တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

“ပန်းနှဲလေးတွေ မွေးနေတယ်နော် မောင်”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ အချို့ကလေး ဥထ္ဌရာရဲ့
ကိုယ်သင်းနှဲလေးကို ဘယ်ပန်းနှဲမှ မမိဘူးကျယ်”

မောင်နှစ်၏ မျက်နှာက ဥထ္ဌရာ၏ မျက်နှာ
လေးအနီးသို့ တိုးကပ်လာ၏။

ဥဇ္ဈရာ၏ မျက်နှာလေးက အလိုက်သင့်
မေ့လျက် ကောင်းကင်ထက်သို့ကြည့်မိရာ...

“အို... လမင်းကြီးက ပြည့်ပြည့်စိုင်း
ဖြစ်တော့မှာပါလား”

ဥဇ္ဈရာ၏ မျက်နှာလေး တွေတွေငေးငေး
ဖြစ်သွားသည်။

“အချုပ်မှာ မွှေ့လျှော်နေတာနဲ့ လပြည့်
လကွယ်နေ့တွေကို မေ့မေ့လျှော့လျှော့ဖြစ်နေခဲ့မိပါ
ပေါ့လား”

သီတင်းနေ့တိုင်း သီလဆောက်တည်၍
ဘုရားအမှုံးရှိသော သံယာတော် အရှင်မြတ်မှား
အား လျှော့ခဲ့တမ်းခဲ့ရသည်များကို သတိရလာသည်။

“မောင်...”

“ဘာလဲအချုပ်ကလေး... ပြောလေ”

“ကောင်းကင်မှာ လမင်းကြီး သာနေတာ
ကြည့်ပါဉိုး မောင်ရယ်”

မောင်နှစ်က... ချုပ်သူကျေနပ်ငွောင်
မေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“လပြည့်တော့မယ်နော်... မောင်”

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အထိပိုး

၆၃

“ဟုတ်တယ်လေ... ဒါပေမဲ့ လပြည့်ညာမင်းကြီးလည်း အချစ်ရဲ့ချွန်းပတဲ့ အလှကို မမိပါဘူး”

ညားခါစကာလ... ချစ်ကြင်နာ၍ မဝန်းကြင်သော သူငြေးသား မောင်နန္ဒခများ ဘာမြိုင်မြိုင်ဘာပြောပြော အချစ်နှင့်အလှမှ မထွက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ရယ်... ဥဇ္ဈာရာ တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ... အချစ်ရဲ့”

“ဥဇ္ဈာရာလေ မိဘတွေနဲ့ အတူနေတုန်းကရှစ်ရက် သီတင်းနေ့တိုင်း လပြည့်လကွယ်တိုင်း ဥပုသ်စောင့်ခဲ့ရတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လည်း အချစ်ရယ် စောင့်ခဲ့ပေါ့”

“အခုခိုရင် မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးတာနှစ်လကျော်သွားပြီ...” ဥဇ္ဈာရာ သီတင်းသီလေစောင့်ဘဲနေ့ခဲ့ရတယ်”

“အို... အဲဒါ ဘာဖြစ်လည်း အချစ်ရယ်

၆၄

လယ်တွင်းသားစောချို့

မောင်နဲ့ အခုလို... ချုစြှောင်နာနေရတာ ပျော်စရာ
မကောင်းဘူးလားကွယ်”

“ပျော်ပါတယ် မောင်ရယ်... ဒါပေမဲ့ အခု
လာမယ့် လပြည့်နေ့မှာတော့ ဥဇ္ဈရာကို ဥပုသံ
စောင့်ခွင့်ပြုပါ မောင်ရယ်နော်”

ဥဇ္ဈရာပြောပုံလေသံက တောင်းတောင်း
ပန်ပန်။

“အချစ်... အချုစ်ကလေး ဥဇ္ဈရာရယ်
ကြားလေသွေးတာတောင် ဝေးတယ်ထင်တဲ့ ဒီလို
အချိန်မျိုးမှာ မောင်လေ... ဥဇ္ဈရာနဲ့ ခဏလေး
တောင် ခွဲပြီးမနေနိုင်လို့ပါကွယ်”

သူငြွေးသား မောင်နှန်က လုံးကျေစွဲသွယ်လျှ
၍ အလှကြီး လှနေသောဥဇ္ဈရာ ကိုယ်လုံးလေးကို
တင်းတင်းပါအောင် ပိုက်တွေးပွဲ ဖက်ထားလိုက်
သည်။

“ဟင်း...”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ဥဇ္ဈရာမျှလိုက်
မိရသည်။

* * *

ဝန်းကြာဖူးနှင့်အဆိပ်မီး

၆၂

လွှဲပသော ဝတ်စားတန်ဆာ အဖိုးတန်
ရုကနာတို့ကို ဝတ်ဆင်နေရသော်လည်း ဥဇ္ဈရာ
ဝမ်းမသာယာနိုင်ပါ။

စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို စားနေရ^၁
သော်လည်း ဥဇ္ဈရာ မမြိုန်ပါ။

စောင်း၊ ညျင်း၊ ပသာဘတူရိယာတို့နှင့် ရုံ
ရွှေတော်များ သီဆို တိုးမှုတ်ကခုန် ဖျော်ဖြေကြ
သော်လည်း ဥဇ္ဈရာ မပျော်ပါ။

ညသည်... တိတ်ဆိတ်ဖြမ်သက်နေ၏။
သူငြေးသားအပါအဝင် တစ်အိမ်လုံး အိပ်မောကျ
နေကြပြီ။

ဥဇ္ဈရာသည် မိမိ၏ခါးကို ဖက်ထားသော
သူငြေးသား၏ လက်ကို အသာအယာ မယူ၍
အုံဝန်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

မီးတိုင်များကို မထွန်းတော့သဲ အိမ်ခန်း
ဆောင်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်ခန်းတွင်
အထိန်းတော်ကြီး မမခေါ် အိပ်နေသည်။

“မမခေါ်... ထပါဦး”

“အို... သခင်မလေး၊ သူငြေးသားရော”

အထိန်းတော်ကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်
မေးသည်။

“စိတ်ချပါ။ သူအိပ်ပျော်နေလို့ ထွက်လာ
ခွင့်ရတာပေါ့။ လာ... ဥယျာဉ်ထဲကို ခဏဆင်း
ရအောင်”

“ကောင်းပါပြီ... သခင်မလေး”

ဥယျာဉ်ထဲရှိ စမ်းချောင်းကလေး ဘေးမှ
ကျောက်ခုံတန်းလေးတွင် ဥဇ္ဈရာနှင့် အထိန်းတော်
ကြီးတို့ ထိုင်ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ညွှန်၏ အမိုက်
တိုက်ကြီးက ဖုံးလွမ်းထား၏။

သစ်ပင်ကြီးများသည်လည်း မိုးမိုးမည်း
မည်းနှင့် သရဲ တစ္ဆေးကြီးများလိုဖြစ်နေသည်။

“အို... တစ်လောကလုံးလည်း မောင်လို့
ဝိန်းလို့ ပါလား မမခေါ်ရယ်။ ဥဇ္ဈရာရဲ့ ဘဝနဲ့
တူလိုက်တာ...”

အထိန်းတော်ကြီးက ကောင်းကင်းကို
မေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းကင်းမှာ ကြယ်ပွင့်လေးတွေတော့
လက်နေပါသေးတယ်... သခင်ဗလေးရယ်”

ပန်းကြာဖြူဖွင့်အထိပ်မီး

၆၇

“အင်း... လမင်းကြီး ဘယ်ကို ရောက်
နေလဲ... မမခေါ်ရယ်”

“ဒီနေ့ လက္ခာယ်နေ့ညွပါ သခင်မ...”

“သွေ်... လက္ခာယ်နေ့ညွတဲ့လား။ အင်း...
ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်လာကတည်းက ကာမဂ္ဂဏ်စံး。
ထဲမှာ နှစ်နေ့ရတာနဲ့ လပြည့်ရက်၊ လက္ခာယ်ရက်
တွေကိုတောင် မသိခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီကော...”

ဥဇ္ဈရာ၏ပါးပေါ်မှာ ပူဇ္ဈိုးသောမျက်ရည်
များက စီးကျလာသည်။

ဥဇ္ဈရာဝမ်းနည်းစိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မထား
နိုင်သောကြောင့် တစ်ချက်ရှိက်လိုက်မိသည်။

“အို... သခင်မလေး ငိုနေတယ်”

အထိန်းတော်ကြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်
သွားမိသည်။

“ဘုရား၊ တရား၊ သံပါး ရတနာသုံးပါးနဲ့
ပေးပြီး အလှူ။ အတန်းကောင်းမှုနဲ့ ကင်းမဲ့နေတဲ့
ဥဇ္ဈရာရဲ့ ဘဝဟာ မောင်အတိကျနေတာပါ...
မမခေါ်ရယ်”

သခင်မလေး၏ ငိုကြွေးပူဇ္ဈိုးမှုကြောင့်
အထိန်းတော်ကြီးပါ မျက်ရည်ကျော်ပြီ။

“မမခေါ် ဘယ်လိုကူညီရမလဲ... သခင်
မလေးရယ် အမိန့်ရှိပါ”

“သီတင်းကျေတ်ဖို့ ဘယ်နှစ်ရက် လိုသေးလဲ
မမခေါ်”

“အင်း... ဒီနေ့ တော်သလင်းလက္ဌယ်
ဆိုတော့ ဆယ့်ငါးရက်ပဲလိုပါတော့တယ် သခင်
မလေး”

“အို... နီးနေပါပကောလား မမခေါ်ရယ်။
ဒီလိုဆိုရင် မနက်ဖြန်ခါ အခြေအနေအခွင့်သာ
တာနဲ့ စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မယ် မမခေါ်။
စောင်သူငြေးကြီးဆီကို သွားပို့ပေးပါနော်”

“အို... စိတ်ချပါ၊ သခင်မလေးရယ်။ မမ
ခေါ်... သခင်မလေး အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ပြီး
အခွင့်သာတာနဲ့ အသင့်ဖြစ်အောင် စွောင့်နေ
ပါမယ်”

ဥထူးရာ ရင်မောစွာနဲ့ ကောင်းကင်ကို
မေ့ကြည့်လိုက်တော့ တဖျေတ်ဖျေတ်လက်နေသော
ကြယ်ရောင်ကလေးများကို မြင်နေရပါသော်လည်း။

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အထိပ်မီး

၆၈

ပုလ္လာသူငွေးကြီးနှင့် သူငွေးကတော်ကြီး
တို့သည် သမီးဥစ္စရာ၏ စာကိုဖတ်ပြီး စိတ်
မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။

“အင်း... သူရိန်ရာဟု ဖမ်းသလို ငါသမီး
လေး ကောင်းမှုနဲ့ ဝေးပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရာပါ
ပေါ့လား”

စာကိုကိုင်လျက် သူငွေးကြီး ဧေးရ၊ တွေးရ၊
စဉ်းစားရပြီး။

“သမီးလေးကို ရာဟုခံတွင်းက လွတ်
အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ကယ်တင်ပါ၌း...
သူငွေးကြီးရယ်”

သူငွေးကတော်ကြီးက စို့လာသော
မျက်ရည်ကို ပဝါဖြင့်တို့၍ သုတ်လိုက်သည်။

စာပေးသူ အထိန်းတော်ကြီး ခေမာမှာ
သူမျက်နှာကို သခင်နှင့် သခင်မတို့ မမြင်သာ
အောင် ခေါင်းင့်၍ နေရာသည်။

စဉ်းစားနေသော သူငွေးကြီး၏ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် အလင်းရောင်လေး တစ်ခုကိုလက်သွား

၇၁

လယ်တွင်းသားစောဖျက်

၏။ သူငြေးကြီးထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်
သည်။

“ဟဲ... ခေမာ ဒီမှာခဏစောင့်”

ပုဂ္ဂိုလ်သူငြေးကြီးသည် ဘဏ္ဍာတိုက်အတွင်း
သို့ ဝင်သွားပြီး အသပြာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲ၍
ထွက်လာ၏။

“ဟဲ... ခေမာ ဒါကိုယူသွား... အထဲမှာ
အသပြာတစ်သောင်း ငါးထောင်ပါတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ... သူငြေးကြီး”

“အေး... ဒီရာဇြိုဂ်မြို့ကြီးမှာ တစ်နေ့
ပျော်ပါးခ အသပြာတစ်ထောင်ပေးရတဲ့ ပြည့်တန်
ဆာမ... သီရိမာဆိုတာ ရှိတယ်။ သမီးဥဇ္ဈရာ
ကိုယ်တိုင် သီရိမာဆီသွားပြီး သုမန သူငြေးသားရဲ့
အငှားမယားအဖြစ် ပျော်ပါးစို့ ဆယ့်ငါးရက်
အတွက် ငွေတစ်သောင်းငါးထောင်နဲ့ ငှားပါလို့
ပြော... အဲဒီ ဆယ့်ငါးရက်မှာ ငါ့သမီးလေးဥဇ္ဈရာ
သီတင်းသီလစောင့်ပါစေ”

“ကောင်းပါပြီ... သူငြေးမင်း”

x x x

ပန်းချိကျော်ဝိသုကသည် သီရမာ၏ ပုံတူ
ကို ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်လီ သွားရောက်ဆွဲပြီးနောက်
သီရိမာကို အစွဲကြီး စွဲနေမိပြီ။ သီရိမာကို တစ်ရက်
တာမျှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင် သေပျော်ပြီဟူ၍ပင် တသ
မိ၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းချိကို ကြိုးစား၍ဆွဲသည်။
ရသမျှငွေများကို မသုံးရက်၊ မစားရက် စုသည်။
အသပြာတစ်ထောင်ရလျှင် သီရိမာကို တစ်ရက်
တာ ပိုင်ဆိုင်ရမည်။

သို့သော်... အသပြာတစ်ထောင်ပြည့်နိုင်
လည်း မလွယ်။ မင်းညီမင်းသား၊ သူငွေးသုတေသန
များက ပုံလာအပ်မှသာ အခကြီးငွေးကောင်း
ကောင်း ရသည်။ ခက်သည်မှာ ယူကုံတန်လူ

၃၂

လယ်တွင်းသားစောရှင်

ချမ်းသာများကလည်း ပြည့်တန်ဆာ သီရိမာ
လောက်ပင် ပန်းချိအနုပညာကို စိတ်ဝင်စားခြင်း
မရှိ။ တစ်ခါတစ်ရုံ မျက်စိလည်လမ်းမှားလာမှသာ
တစ်ကားစ၊ နှစ်ကားစ ရောင်းရသည်။ ထိုငွေ
ကလေးများကို အခြေပြု၍ စုခဲ့ရာ ခြောက်ရာသော
အသပြာတော့ရပြီ။ သီရိမာကို တစ်ရက်တာပိုင်ဖို့
အရေး နောက်ထပ် လေးရာလိုသေးသည်။

ဤကြားကာလတွင် ပန်းချိကျော် ဝိသုက
အတွက် စိတ်ဖြေစရာတစ်ခုတော့ ရှိပါ၏။ သီရိမာ
ပုံကို သွားရောက်ဆွဲပေးနေရစဉ်ကပင် ဝိသုကသည်
သီရိမာ၏ ပုံတူပုံကြမ်း တစ်ခုကိုလည်း အရဆွဲယူ
ထားခဲ့သည်။ ယခု... ထိုပုံကို စိတ်တိုင်းကျေ အချော့
ကိုင်နေခြင်းဖြင့် သီရိမာနှင့်တွေ့နေရသလို ခံစား
ရသည်။

Burmese
Classic

ခုနစ်ရက်တိတိ တစိမ့်စိမ့်ကြည့်မြင်ခဲ့
ရသော သီရိမာ၏ ကိုယ်အကိုး အစိတ်အပိုင်းယူ
သမျှကို ဝိသုက အသေးစိပ်မှတ်စိနေသည်။ နှာတံ
ကလေးစင်းပုံ၊ နှုတ်ခမ်းကလေးများ ပြည့်ဖြီးပုံ၊
မျက်တောင်ကလေးများ ကော့နေပုံမှ အစ

www.burmeseclassic.com

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၇၃

လက်ပေါ်မှ မွေးညွှန်းကလေး တစ်ပင်ချင်းအထိ
အတိအကျ ပြန်ချုပ်မြင်နေသည်။

ငွေရမည့် ပန်းချိုကား လာအပ်လျှင်
အသပြာတစ်ထောင်ပြည့်ရေး ဟူသော အတွေးဖြင့်
ဝမ်းသာအားရ ရေးဆွဲသလို ငွေပေးမည့်ပန်းချိုကား
အပ်သူမလာလျှင် သီရိမာကို တစိမ့်စိမ့် ကြည့်လိုက်
လိုသေးသည်။ ထင်သမျှကို အနှစ်ပြည့်စွက် မွမ်းမံ
လိုက်နှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေရသည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝိသုက၏ နေ့နေ့ ညည်အချိန်ဟူသမျှကို
သီရိမာကသာ လွမ်းမိုးထားသည်။ ပန်းချိုခန်းထဲမှာ
သီရိမာ၏ ပုံတူပန်းချိုကား အနီးမှာသာ အချိန်တွေ
ကုန်နေရသည်။ ကျင့်စွယ်မှတ်ဆိတ် တို့ကိုပင်
ရိတ်ဖြတ်ပယ်ရှင်းခြင်းမပြနိုင်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်း
မွေးကားကား မှတ်ဆိတ်မွေးဖားဖားနှင့် ဝိသုက
သည် အရှုံးကြီးလို ဖြစ်နေ၏။

“သော်... စွဲလမ်းရလွန်းတဲ့ သီရိမာရယ်...”

ဝိသုက လွမ်းဆွဲတ်တမ်းတမိသည်။

x x x

www.burmeseclassic.com

ဖခင်ထံမှ ငွေရပြီးကတည်းက အိမ်မှ ထွက်
ခွင့်ရမည့် နောကို ဥဇ္ဈရာစောင့် မျှော်နေခဲ့သည်။
ယနေ့... အခါသင့်၍ အခွင့်သာလု၏။

ဗာရာဏသီမှ မင်းသား၊ သူငြေးသား
မိတ်ဆွေများရောက်လာ၍ မောင်နှစ်သည် အိမ်တွင်
ဓည့်ခံပြီး မူးယစ်သောက်စားနေကြသည်။

ထို့ကြောင့်... ဥဇ္ဈရာသည် အထိန်းတော်
ကြီး မမခေါ်မှန်င့် အတူ မြင်းလေးကောင်ကအော်
ရထားဖြင့် သီရိမာ၏ အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

သီရိမာ၏ ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရသားရောက်
သောအခါ ဥဇ္ဈရာ အံ့သုရသည်။

၁၄၃:ကြာဖူရှင်အထိပ်မီး

၂၅

“အို... ခြိုင်းကြီးကလည်း အုတ်တံတိုင်း
ဝတ်ရဲပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလုပါလား မမခေမာ”

“သီရိမာဟာ... ရာဇ္ဈိုဟ်ပြည်သာမက
အပြည်ပြည် ကျော်ကြားတဲ့ အလှဘုရင်မလို
သတင်းကြီးပါတယ် သခင်မလေး”

ရထားက ခမ်းနားသော ဝင်းတံခါးကြီး၏
ရှုံးမှာ ရပ်သွားသည်။

မလွယ်ပေါက်မှ တံခါးငယ် ပွင့်သွား၍
အစောင့်၏ မျက်နှာပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဝေးမြှေကဏ္ဍက အိမ်တော်မှ သူငြေးမ
ဘွဲ့ရာပါ”

မလွယ်ပေါက်တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

“အင်း... သီရိမာ... သီရိမာ အမည်သတင်း
ကြီးပါပေတယ်”

“သီရိမာရဲ့ အလှကြောင့်လည်း ရာဇ္ဈိုဟ်
မြို့ကြီးဟာ အပြည်ပြည်ကလာကြတဲ့ အညွှေးသည်
ဘွဲ့၊ ကုန်သည်တွေနဲ့ စည်ကားနေတယ်လို့ ပြော
ဖြတ်ပေါက်သော သခင်မလေး”

“သီရိမာဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ အဆင်ကာနာ
ကစ်ခု ဖြစ်နေတာပါလား မမရယ်”

“ဒါကြောင့်လည်း သူကို ပြည့်တန်ဆာလို့
ခေါက်တာပေါ့ သခင်မလေးရယ်”

ဝင်းတံခါးကြီး ဖြည်းညှင်းစွာ ပွင့်သွားပါပြီ။

ရထားထိန်းက ရထားကိုလှပသော တံတား
တစ်ခု ပေါ်မှဖြတ်၍ ခြိဝင်းအတွင်းသို့ဝင်ခဲ့၏။

ခြိအတွင်း၌ လှပသော လမ်းကလေးများ၊

ပန်းရုံများ၊ ပန်းပင်တန်းကလေးများ ပြုပြင်ထား
သည့် ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနှင့် သစ်ပင်များ အဆန်း
တကြယ်လှပသည့် သစ်ခွဲပန်းများ၊ ရှစ်ခွေစီးဆင်း
နေသော စမ်းချောင်းကလေးများ ဆေးရောင်ခြယ်
ထားသည့် တံတားခုံးကလေးများ၊ ရေကန်လေး
များ၊ နေရာတိုင်းမှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာ ထိုင်ခုံးတန်း
ကလေးများနှင့် စနစ်တကျ တင့်တယ်လှပ
သေသပ်နေသည်။

ဥဇ္ဈရာ အုံသွေးမောနေမိသည်။

“သီရိမာရဲ့ ဥယျာဉ်မှာ အပြည့်ပြည့်က
မင်းညီမင်းသား၊ သူငြွေးသား သူကြယ်သားတွေ
လာရောက်အပန်းဖြေရင်း သီရိမာရဲ့ အလှကို
ရှုစားကြတယ်လို့ သီရပါတယ် သခင်မလေး”

ပန်းကြောဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၇၇

“သွေ်... သီရိမာ...။ ဒါကြောင့်လည်း
အမည်သတင်းကြီးပေတာကိုး”

အစိမ်းဘက်သို့ အနည်းငယ်လျော့
အပြာရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် တိုက်အိမ်ကြီး
ရှုံးမှ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရထားရပ်သွားသည်။
ဥဇ္ဈရာနှင့် အထိန်းတော်တို့ ရထားပေါ်မှ ဆင်း
ကြသည်။

မိန်းမပျို့လေးတစ်ယောက်က ဆင်ဝင်
အောက်မှ ခရီးဦးကြိုပြုနေသည်။

“သူငွေးမ ဥဇ္ဈရာကို သခင်မ သီရိမာက
ကြိုဆိုပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်ရှင် ကြပါ”

ဥဇ္ဈရာနှင့် အထိန်းတော်ကြီးသည် မိန်းမ
ပျို့လေး၏ နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။
လူသွား လမ်းများကို ကော်ကောများ ခင်းထားသည်။
နံရုံသားတွင် ခုံနှင့် တင်ထားသော ကြွေပန်းအိုး၊
ကျောက်ပန်းအိုကြီးများတွင် ပန်းအလှ များကို
ထိုးထားသည်။

အညွှန်ခန်းအလယ်မှာတော့ ကတ္တိပါနှင့်အုံး၊
ထိုင်အုံးများပါသည့် ခမ်းနားသော ထိုင်ဖုံးကြီးများ၊

၇၁

လယ်တွင်းသားစောရျစ်

ထိုင်ဖံ့တစ်ခုပေါ်တွင် ချောမောလှပသော အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်။

“ထိုင်ကြပါရှင်... ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ”

နောက်ခံပန်းနှင့်ရောင် ပိုးကန့်လန့်ကာလေး
က လျှင်းတွန့် ထနေသည်။

“အို... ကနုကမာ ပန်းနှင့်အတွင်းမှ ထွက်
အကျလာတဲ့ သဘာဝပူလဲလို ဖြူဝင်းနည်က်တဲ့
သီရိမာ”

ဥဇ္ဈရာမှာ မိန်းမချင်းပင် အုံပြေားမောနေ
မိသည်။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ... လာတောင့်လာခဲ အမျိုး
သမီးအညွှေ့သည်မို့ လေးစားစွာ ခရီးဦးကြိုပါ
တယ်ရှင်”

သီရိမာက ဥဇ္ဈရာကို ဦးခေါင်းအနည်းငယ်
ညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သီရိမာ... သီရိမာလို့ နာမည်သတင်းကြီး
နေတာနဲ့ ညီအောင် လှပါပေတယ် ညီမနှုန်း”

“လာရင်းကိစ္စကို သိပါရစေရှင် မဥဇ္ဈရာ”

သီရိမာက ပြုးသည်လည်း မမည်၊ တည်

ပန်းကြာဖြူနှင့်အထိပ်မီး

၇၃

သည်လည်း မဟုတ်၊ ကြည်လင်သော မျက်နှာလေး
နှင့် အခြေအရုံ မိန်းကလေးနှစ်ဦးက သီရိမာကို
နှဲသာစုံ ယပ်တောင်ကလေးများဖြင့် ဖြည်းဖြည်း
သာသာ ခပ်ပေးနေကြ၏။

“ညီမနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းသာ တိုင်ပင်လို့
ပါတယ”

“ကောင်းပါဖြိုရင်”

သီရိမာက လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်၍
အခြေအရုံနှစ်ဦးသည် ဥဇ္ဈရာနှင့်အတူ ပါလာ
သည်။ ခေါ်ကိုပါ ခေါ်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။

“ဒီလိုပါ... ညီမရယ်”

ဥဇ္ဈရာက အကြောင်းစုံပြောပြသည်။

သီရိမာ စိတ်ပါဝင်စား နားထောင်၏။

“ဒါက... ဆယ့်ငါးရက်အတွက် အသပြာ
တစ်သောင်း ငါးထောင်”

ဥဇ္ဈရာက အသပြာထုပ်ကို သီရိမာဘေးမှ
ကျောက်သလင်းစားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“တန်ရာတန်ဖိုးပေးခိုင်းတာပဲ။ ကျေနှပ်
အောင် ကူညီရမှာပေါ့... မမရယ်”

သီရိမာက သဘောတူလက်ခံလိုက်၏။
“ဒ္ဓါ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမရယ်”
ဥဇ္ဈရာ၏ မျက်နှာမှာ မြှုတိမ်မျေးယှက်
ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် လပြည့်ဝန်းနှယ်
ကြည်လင်သွား၏။

မာယာလေးဆယ်မှာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော
သီရိမာကတော့ မျက်နှာကို တစ်ဝက်သာပြီး၍
ခေါင်းညီတ်ဟန်မှာ ညင်ညင်သာသာ။

“ဒီနေ့ညကစပြီး ညီမလာရမှာနော်”
သီရိမာက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ရုံမျှ...
ကောင်းပါပြီဆိုသော သက်ဗျာ။

x x x

ညနေချမ်း ဆည်းဆာအချိန်မှာ ဥဇ္ဈာရ
သည် တိုက်ရှုံးမှာရှိသည့် ပန်းခြံအတွင်း လမ်း
လျှောက်ရင်း သီရိမာကို မျှော်သည်။

မြင်းရထားတစ်စီး ခြံဝင်းအတွင်းသို့
မောင်းဝင်လာ၏။

အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ထား၍ အလှကြီးလှ
နေသော သီရိမာ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“အို... ရဲရဲစွဲစွဲ ဝင့်ဝင့်ကြားကြား လှရက်
လိုက်တာ သီရိမာရယ်”

ဥဇ္ဈရာ အဲ့သချိုးကျူးရပြန်၏။ ဤသို့
ပြင်လာသည် အတွက်လည်း သီရိမာကို စိတ်ထဲမှ
ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ဤအလှမျိုးကို
မြင်ရလျှင် လင်တော်မောင်သူငွေးသားကို စကား
များများမပြောရဘဲ အဆင်ပြောလောက်သည်ဟု
ဥဇ္ဈရာ ဝမ်းသာနေမိသည်။

“လာ... လာ... ညီမသီရိမာ၊ ညီမ ပဘာ
ရေ... ရထားပေါ်က အဝတ်သေတွာကို ယူခဲ့
ပါကွယ်”

ဥဇ္ဈရာက သီရိမာကို ချစ်ခင်စွာလက်ချင်း
တွဲ၍ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

သူငွေးသားက ခြေသံကြား၍ လှည့်ကည့်
လိုက်သည်။

“အို... ဥဇ္ဈရာ ဘေးက ဘယ်သူပါလိမ့်။
မျက်လွှာကလေး အသာချလို့... လှလိုက်တဲ့ ...
မိန်းကလေး”

မောင်နန္ဒက တအုံတယ ငေးမောင်ဗုံက်
မိ၏။

ပြီးမှ ... သတိရ၍ ကိုယ့်မိန်းမရှေ့မှာ

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၈၃

တစိမ်းမိန်းမကို စိတ်မဝင်စားလေးယောင် ဥဇ္ဈရာ
ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဥဇ္ဈရာ... မောင့်ကို ပစ်ထားပြီး ဘယ်
သွားနေတာလဲ”

သူငြေးသားက ဣ၌ပျက်သွားသည်ကို
ဖုံးကွယ်နိုင်ရန် ဥဇ္ဈရာကို အပြုစတင်သံနှင့် မေး
လိုက်သည်။

“သော်... ရှိပါတယ် မောင်ရယ်... ॥
အောက်မှာ... ဒီက ညီမလေးရောက်လာလို့ ခဏ
ဆင်းတာပါ။ ဒီညီမလေးက သီရိမာလေ။ သိပ်
ရောတာပဲနော် မောင်”

“ဘာ... သီရိမာ ဟုတ်လား”

သူငြေးသား တအုံတေသြ ဖြစ်သွားသည်။
သို့သော်... အခွင့်ရခိုက် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

မာယာရှင်မလေး သီရိမာက မျက်လွှာလေး
ချု၍ အကြည့်ခံနေရာမှ မအနေတတ်သည့်ဟန်ဖြူး
မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်၍ မခို့တရို့လေး ပြန်တေသြ
လိုက်သည်။ သူငြေးသားနှင့် အကြည့်ချင်းအုံးတော့
ရှုက်စနီးဟန်ဖြူး မျက်လုံးကလေးရော့ သွားသည်။

“ဟင်...”

သူငြေးသား၏ ရင်တွင်းမှာ မုန်တိုင်း
တစ်ချက် ဝင်မွေ့သွားပြီ။

“မောင်...”

“ဟင်... များ ပြောပါ ဥ္ဓာရာ”

ဥ္ဓာရာ ပြီးချင်သော်လည်း... မပြီး။
ယောကုံးဆိုသည်မှာ ရှက်သွားလျှင် ဒေါသကြီး
တတ်သည်။ ဒေါသကြီးလျှင် အကြံပျက်ရတော့
မည်။

“ဥ္ဓာရာလေ ဒီနှောကစပြီး သီတင်းကျေတ်
လပြည့်နှေ့အထိ ဥပုသံသီတင်းစောင့်ပြီး အလှ။
အတန်းပြုပါရစေ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“နားထောင်ပါဦးမောင်...။ ဒီဆယ့်ငါးရက်
အတွင်းမှာ ဟောဒီညီမလေး သီရိမာက မောင်နဲ့
အတူနေပြီး ဥ္ဓာရာကိုယ်စား မောင်ကို ပြဇာဂါ
လိမ့်မယ်”

မာယာရှင်မလေး သီရိမာက အနေခက်
ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကလေးတစ်ချက် ရိုလိုက်ရင်း

၁၆၃: ကြောမြှုပ်နည်အဆိပ်မီး

၀၅

ကိုယ်ကာယာအနဲ့အလုကိုပါ မြင်သာအောင်ပြ
လိုက်သည်။

“အို... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဥထ္တရာရယ်”

သူ့ငွေးသားမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင်
အုံအားသင့်၍ သီရိမာကို တစ်လှည့်၊ ဥထ္တရာကို
တစ်လှည့်ကြည့်နေသည်။

သီရိမာလှသလို ဥထ္တရာလည်း မိန့်မချေ
တစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်... သီရိမာက
အချောဆုံး၊ အလုဆုံး၊ အနုဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်
ထားသည့်အပြင် မာယာအလက်ကိုပါ တန်ဆာ
ဆင်ထား၍ ယောက်၍သားတစ်ယောက်ကို ပိုပြီး
ညီးအင်အားရှိနေသည်။

“မောင်... ဥထ္တရာကို ခွင့်ပေးပါနော်။
ညီမလေးသီရိမာ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ကွယ်။ မောင်... စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြင်နာယုယာ
ပါနော်... မမသွားတော့မယ်”

ဥထ္တရာက မောင်နှစ်၏ သဘောဓားညီ
ချက်ကို မစောင့်တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်၍ လွှာက်သွား
သည်။ သီရိမာက တာဝန်သိစွာ ပါးနပ်လှပါ၏။

၁၆

လယ်တွင်သားစောရှစ်

နှုတ်ဆက်သောဥထ္ဌရာကို လှည့်၍ပင် မကြည့်။
သူငြွေးသားဆီသို့သာ မျက်ဝန်းညီညီဖြင့် ညီး
ကြည့်လိုက်၏။

ဥထ္ဌရာအခန်းထဲမှထွက်မိသည်နှင့် အခန်း
တံခါးကို အပြင်ဘက်မှ ညင်သာစွာ ပိတ်ပေး
လိုက်သည်။

“သော်... ကျေးဇူးရှင် မသီရိမှာ... ။ သူ၊
တာဝန်ကျေ ရှာပါပေတယ်။ မျက်လုံးနဲ့ ညို့ထား
လိုက်တာ သူငြွေးသား ငါကို ဟန့်တားကလေး
တားဖို့တောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ရှာဘူး”

အခန်းထဲမှာ ချောမောအောင်မြင်စွာ ထွက်
လာနိုင်ခဲ့သော ဥထ္ဌရာ၏ မျက်နှာလေးသည် နဲ့
အိုင်တွင်းမှ ထွင်းဖောက်ထွက်ပေါ်၍ ဖူးပွင့်လာ
သော ပဒုမ္မာကြာပန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်လန်းဆန်း
နေ၏။

x x x

အပြင်မှ တံခါးစိတ်သွားပြီဆိုသည်နှင့်
သူငြေးသား မောင်နန္ဒသည် သီရိမာ၏ ညီ၊
မျက်ဝန်းများကို ချွန်းခွွန်းစားစား တုံ့ပြန်လိုက်
ပါသည်။

မာယာရှင်မလေးက အကြည့်ချင်း မပြုင်
ထုတ်ဖြင့် မျက်ဝန်းငုံကိုပိတ်၍ ခေါင်းကလေးငုံ
လိုက်သည်။

“အို... သိပ်ရှက်နေသလား အချစ်ကလေး
ရယ်... သနားစရာ”

သီရိမာကို သနားကြင်နာစိတ်ကြာင့်
သူငြေးသား၏ ရင်မှာ တင်းကျပ်မောပန်းလာ၏။

“အို... ချစ်စရာနှန်ယ်လှပတဲ့ သီရိမာလေး
ရယ် အစ်ကိုရင်မှာ ဝင်ရောက် ခိုနားလှည့်ပါ
လားကွယ်”

သီရိမာက သူငြေးသား၏ ရင်ခွင့်ဘွင်
ပိုတပေါ်နဲ့ကလေးမှိပြီး သူ၏ ပါးမို့မို့လေးကို

သူငြေးသား၏ နှလုံးသားနေရာမှာ ကပ်ထား
လိုက်သည်။ ပြင်းလည်း ပြင်းထန်၊ မြန်လည်း
မြန်သော နှလုံးခုန်သံများကို သီရိမာ ကြားနေ
ရသည်။

“သြော်... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ
အချစ်ကလေး သီရိမာရယ်”

သူငြေးသားသည် သီရိမာ၏ ကိုယ်ကလေး
ကို တင်းကျပ်စွာ ဖွေ့ပိုက်ထားလိုက်မိသည်။

ဆားငန်ရည်နောက် ငတ်တိုင်းသောက်၊
သောက်လေ... သောက်လေ ငတ်မပြောသို့၊
မောင်နှစ်နှင့် သီရိမာတို့မှာ အချစ်စွဲအိုင်တွင်း
ဆင်းသက်၍ ချစ်လေ... ချစ်လေ... ချစ်မပြော။

အလွန်ချစ်တတ်သူနှင့် အလွန်အချစ်ခံ
တတ်သူနှစ်ညီးတို့ ဆုံမိသောအခါ ရမ္မာက်မီးလျှေား
တညီးညီး တပြောင်ပြောင်လောင်၍ နေ့မှန်းလည်း
မသိ၊ ညာမှန်းလည်း မသိမြော်၊ ရေကုန်၊ လည်းဝန်
ကမ်းသည်အထိ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ချစ်နေ့ကြား၏။

သီရိမာကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မောင်နှစ်နှင့်
အတူထားခဲ့ပြီး စက်ရာခန်းမှ ထွက်လာခွင့်ရခြင်း
သည် ဥထ္ထရာအတွက် ကာမအမှာင်ထုအတွင်းမှ
လွတ်မြောက်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်၏။ တိမ်မည်းညီအပ်
ဖုံးခြင်းမှ လွတ်ကင်းလာရသော လစန္တသို့
ကြည်လင်ရွင်လန်းစွာ ဝစ်းပန်းတသာဖြစ်ရသည်။
မနက်လင်းသည်နှင့် ဘုရားအမျှူးရှိသော သံယာ
တော်များကို ဆွမ်းကပ်ရန် ပစ္စည်း (၄)ပါးလျှော့အန်း
ရန် ညိုးယံကတည်းက လိုအပ်သည်များ ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

မနက်အရှက်တက်သည်နှင့် ဥထ္ထရာနှင့်
အခြေအရံများ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းချက်ကြသည်။
လျှေ့ဖွယ်ဝါးအစုစုတို့ကို ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံယာတော်ရှင်မြတ်
များကို မဖူးမမြင်ရသည်မှာ ကြာလေပြီ။ ဥထ္ထရာ
ဖူးမြင်လိုလျှော့ပြီ။ မလျှေ့မတမ်းရသည်မှာ ပြောပြီမို့
လျှေ့ရန်တမ်းရန် စေတနာသဒ္ဒိန်နေသည်။

“**သော်...** ကျေးဇူးရင် ကျေးဇူး**ကြီးလုပါ**
ပေမယ်။ ကိုယ်ကျွန်းမာ၊ စိတ်ချမ်းသာရှိပါစေ၊
အကျိုးဆောင်၍ အောင်ပါစေ”

ဆွမ်းချက်နေရင်းမှ သီရိမာ၏ ကျေးဇူး
တရားကို သတိတရဖြစ်မိသည်။ ကျေးဇူးတင်စွာ
ဆုတောင်းမေတ္တာပို့မိသည်။

“အရှင်မှာ့ဘုရား... မြတ်စွာဘုရားရှင်နဲ့
သံယာတော်များ ကြွဲလာပြီ”

မမခေါ် သတင်းပေးသည်ကို ကြားရ^၁
သည်က ဝမ်းသာစရာ။

“အို... ဟုတ်ပါရဲ့ ကြည်ညံ့စရာကောင်း
လိုက်တာ”

ဤရာဖူး၍၂၀ ကြည်ညံ့၍အားမရ။
မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံယာတော်များကို
ခရီးဦးကြိုကြသည်။ ဆွမ်းကပ်ကြသည်။ လူဗွဲယ်
ဝွှေအစုစုတို့ကို လူ၍ကြတမ်းကြသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်သည်
ဆရာတော်ကို ရှိသေစွာနာကြားကြသည်။
ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာ

ဝန်းကြာဖြူရှင်အဆိပ်မီး

၉၁

ကုသိုလ်တို့ မိဘတိုးဘွားဆရာသမား အစထား၍
ဝေနေယျသွေဝါများကို အမျှဝေကြသည်။

“သော်... သိရိမာ ကျေးဇူးကြီးပေစ္စ။
သူ.ကြာင့် ဒီကောင်းမူကို ပြရပေတယ်။ ငါတို့နဲ့
ထပ်တူထပ်မျှ ကောင်းမူ၏အဖို့ဘာကကို ရပါစေ
အမျှ... အမျှ... အမျှ”

သိရိမာကို ကျေးဇူးတင်စွာ အမျှဝေသည်။

နေ့ခင်းပိုင်းမှာ... သိရိမာနှင့်အတူ သူ၏
အကျအညီ အခြေအရံများ ဘုရားကျောင်းတော်သို့
သွားကြသည်။ သန့်ရှင်းရေးမှအစ ဝေယျာဝစ္စ
ကောင်းမူပြုကြသည်။ ကိုးပါးသီလကို ကောင်းစွာ
ဆောက်တည်၍ တရားဘာဝနာပွားများကြသည်။

ညနေပိုင်းနှင့် ညည်းပိုင်းမှာ နောက်တစ်နေ့
ဆွမ်းကပ်ရန် အတွက် စီစဉ်စရာရှိသည်တို့ကို
ကြိုတင် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဥဇ္ဈရာ
သည် သင့်တင့်သော အဆောင်ငယ်တစ်ခုမှာ
မမြင့်သောနေရာ၊ မမြတ်သောနေရာတွင် သီလကို
ကောင်းစွာ ဆင်ခြင်၍ အိပ်စက်၏။

မောင်နန္ဒနှင့် သိရိမာတို့ရှိရာ အိမ်ကြီးဘက်

သို့ အဝင်အထွက်မရှိရုံမက တစ်ချက်မျှပင် လှည့်
မကြည့်။ မိမိ၏ အကူအညီများနှင့်အတူ အလျှောင်းများ မလစ်ဟင်းရအောင် ကြိုးစားနေ
ရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက အာရုံတက်သည်နှင့်
ဆွမ်းချက်ကြသည်။ မြတ်စွာသုရားနှင့် သံယာတော်
များကို ဆွမ်းကပ်ကြ၊ လှူကြ၊ တမ်းကြသည်။
ယခင်ရက်များက မလှူခဲ့ရသူ အတိုးချုပ်
လှူဒါန်းကြသည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သုရားရှင်နှင့်တကွ သံယာ
တော် အရှင်မြတ်များကို ဖူးမြင်နေရသည်။
လှူဒါန်းနေသည်။ သီတင်းသီလ ဆောက်တည်၍
တရားနာရသည်။ တရား ဘာဝနာဗျားရသည်။

“**ညောင်း... အဟောဝတသုခံ ချစ်သာလေစွာ**
တကား သာရု... သာရု... သာရု...”

ဤဇ္ဈာနှင့်တကွ သူ၏ အခြေအရုံမှာ
ကောင်းမှု ကုသိုလ်မှာ ကောင်းစွာမွေ့ပျော်နေ
ကြရပါ၏။

မနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ နီးသည်နှင့်
သီရိမာ၏ လက်တံသွယ်ပြောင်း ဆင်နှာမောင်း
သည် မောင်နှာ၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ဖွဲ့ပိုက်
လျက်သား ဖြစ်နေ၏။ နူးညွှန်ချောင်း
ဖော့ဖယောင်းတို့က မောင်နှာ၏ နား၊ ပါးပြင်၊
နှုတ်ခမ်းတို့ကို ညင်သာစွာ ထိတွေ့၏။ ပြီးမှ...
လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်တို့ကို အသာအယာမွတ်သပ်
ပေးသည်။ ကယ့်ကယ်ညင်သာသော အတွေ့ထူး
တို့မှာ မောင်နှာရင်မောစွာ ယမ်မူးရလေပြီ။

“အို... အချစ်ကလေးသီရိမာရယ် ချစ်စရာ
ကောင်းအောင် ပြုတတ်ပါပေတယ်။ အချစ်ကလေး
ကို ချစ်ရလွန်းလို့ မောင်ရူးလိမ့်မယ်”

မောင်နှာ... သီရိမာဘက်သို့ လုပ်းလိုက်
သည်။

သီရမာ မောင်နှစ်အနီးသို့ တိုးကပ်သွား၏။
နှစ်ညီးသား လွှတ်ထွက်သွားမှာ ဖိုးသည့်
အလား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ
ပွဲဖက်ထားမိကြ၏။

အတူတူပါပဲ မောင်ရယ်... သီရိကလည်း
မောင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ရူးနေရပါဖြီ။

အရှက်တက်ချိန်မှာပင် အချစ်စိတ် ထိပ်
တက်၍ အမှာင်ထဲအတွင်းသို့ သက်ဆင်းမိကြ
ပြန်သည်။

အချိန်တိုင်း နေရာတိုင်းမှာပင် အမှာင်
တကာ့ အမှာင်ကြောင့် အလင်းပျောက်လျက်
ရှိကြသည်။

စက်ခန်းဆောင်မှ ကြာခြည်ယံအတွင်းမှာ
အတူ အုံးစက်ရင်းလည်း ယမက်ကွန်ရက်မှ ရှုံး
မထွက်နိုင်။

ရေချိုးခန်းအတွင်းမှာ ရေအတူ ချိုးရင်း
လည်း ကိုလေသာရေယဉ်ကြောမှာ မေ့ပါကြ
သည်။

ထမင်းစားဆောင်မှာ ထမင်းအတူ စားရင်း

ဝါးကြာမြှေ့နှင့်အထိပိုး

၃၈

ပင် အားနေသောလက်ချင်း ဆုပ်ကိုင်ထား၍
မျက်လုံးအကြည့်ချင်း ဒသုနသံသရွ ဖြစ်နေမိ
ကြ၏။

နေ့မှန်းလည်းမသိ၊ ညာမှန်းလည်းမသိ။
အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိ။

ယမက်၊ ကိုလေသာ၊ ကာမဂ္ဂတဲ့ ဆားင်း
ရေနောက် ငတ်တိုင်းသောက်... ထသောက်လေ
သောက်လေးသောက် မပြော။

ဝောနာပြီး ဝောနာ၊ ခံစားမူပြီး ခံစားမူ။
အားလုံးကို မှုလျော့သည်။ ဘာကိုမျှ
မသိ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ သတိမရ။ လောကအလုံး
အမိက်မျှောင်ကြီး ဖုံးလျက်။

x x x

“အို... အေးပြီမ်းပေစ္စ ချမ်းသာပေစ္စ^၁
ဘုရားအရိပ်၊ တရားအရိပ်၊ သံယာအရိပ်ဆိုတာ
ဘာနဲ့မှမတူအောင် အေးမြပါလား”

ဥက္ကရာဇ် ရင်ထဲမှာ အေးပြီမ်းချမ်းသာ
လျက်ရှိ၏။

(၁၄)ရက် ကာလပတ်လုံး သီတင်းသီလ
ဆောက်တည်ရသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် သံယာတော်
များကို ဆွမ်းလောင်းလှု၍ရသည်။ ဝေါ်ဝန်ကောင်း
တော်သို့သွား၍ တရားဘာဝနာ ပွားရသည်။

အလှုပြီး အလှု၍ ကောင်းမှုပြီး ကောင်းမှု။
အေးချမ်းမှုချင်း ဆက်နေ၏။

စေတနာ၊ သဒ္ဓါ၊ ဘာဝနာ။

“မနက်ဖြန်ကာ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နဲ့
ဘုရားရှင်နဲ့တကွ သံယာတော်အရှင်မြတ်များကို
အိမ်မှာ ဆွမ်းကပ်ရမယ်၊ လှု၍ တမ်းရှု တရားနာ
ရမယ်၊ ကောင်းလေစွာ သာရု... သာရု... သာရု”

ဝန်းကြာဖြူရှင်အထိပ်မီး

၉၃

ဘုရား အစရှိသော ရဟန်းတော်များ
အတွက် ချက်ကြာ၊ ပြုတ်ကြသော အခြေအရုံများ၏
အလယ်မှာ စီမံခန့်ခွဲနေသော ဥဇ္ဈရာ၏ မျက်နှာ
ကလေးသည် ပကတိကြည်လင် အေးချမ်းနေ၏။

“သခင်မလေး... ဒီဟင်းကို မြည်းကြည့်ပေး
ပါ။”

စိတ္တာကမ်းလာသော ဇွန်းကိုယူ၍ ပွတ်ထ
နေသော နေရာမှ ဟင်းရည်အနည်းငယ်ကိုယူပြီး
လျှော့များတွင် တင်ရုံမျှ မြည်းကြည့်သည်။

“အင်း... ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ညီမတိုက
စေတနာ ကောင်းတော့... ဟင်းတွေကောင်းတာ
ပေါ့။ ဘုရားရှင်နဲ့ သံယာတော်တွေအတွက်
စေတနာထားပြီး အကောင်းဆုံး၊ အသန်းရှင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြ ညီမတို့”

“သခင်မ ဒါက ဘုရားရှင်နဲ့ သံယာတော်
တွေအတွက် ကျွန်းမက အလျောပါဝင်တာပါ”

“အို... လူလိုက်တဲ့ပန်းတွေ၊ သာဓာ... သာဓာ...
သာဓာ။ တော်လိုက်တာ... မာလာရယ်”

“သခင်မလေး ဘုရားရှင်နဲ့ သံယာတော်

၉၁

လယ်တွင်းသားမောရှင်

တွေအတွက် နေရာထိုင်ခင်းတွေ ပြင်ဆင်ထားရတော့မလား၊ ကျွန်ုမတို့... အားနေတယ် သခင်မ"

"**သြော်**... ဟုတ်ပါရဲ့။ မမရောရေး ဟောဒီပဘာတို့ကို သိုးမွှေးကော်မောတွေ ထုတ်ပေးလိုက်ပါနော်"

"သခင်မလေး... ထောပတ်ဆီပူအိုးက ဆီကျက်နေပြီ။ မှန်တွေ ကြော်တော့မယ်နော်"

"**သြော်**... အေး... အေး... ခဏနော်း။ သာဟတ္ထိုက ဒါနဖြစ်အောင်... မမကိုယ်တိုင် ကြော်မယ်"

မိုးပူ၊ ဆီပူကြောင့် ချွေးပြီက်ပြီက်ကျနေ သော်လည်း စေတနာသွှေ့စိတ်ကြောင့် ဥဇ္ဈရာ၏ ရင်ထဲမှာ အေးမြနေသည်။

မှန့်ကြော်ရင်း ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုစွာ အာရုံပြုလိုက်သည်။

"မှုဒ္ဓံ သရဏံ ဂုဇ္ဇာမို့။ မမွ သရဏံ ဂုဇ္ဇာမို့။ သံယံ သရဏံ ဂုဇ္ဇာမို့"

x x x

အိစက်ညက်ညာသော ဖဲမွှေရာထက်
တွင် သီရိမာသည် မောင်နန္ဒ ရင်ခွင်ကျယ်ကို
ခေါင်းအုံးပြ၍ ကာစွဲကလျလဲမိန့်နေသည်။

“အစ်ကိုနဲ့ ဒီလိုနေရတာ ပျော်ရဲ့လား...
သီရိမာ”

“သိပ်ပျော်တာပဲ အစ်ကိုရယ်... သီရိမာ
လေ... အစ်ကိုနဲ့ခွဲပြီး မနေချင်တော့ဘူးသိလား...
ဟောဒီလို ရွှေလည်တွဲပြီး အမြတမ်းချစ်ပွဲဝင်နေ
ချင်တယ်”

“အို... နေချင်ရင် နေရမှာပေါ့... အချစ်
ကလေးရယ်”

“ဟင့်အင်း... အစ်ကိုမယားကြီး ဥဇ္ဈာရီ
နေတာ ဘယ်မှာနေလို့ရမလဲ”

သီရိမာက နှုတ်ခမ်းကလေးစုပြီး အိပ်ရာ
တစ်ဖက်စွာနှုန်းမှ ခေါင်းအုံးသို့ ရွှေ့သွားသည်။

“ဟား... ဟား... ဥဇ္ဈာရာကို ထည့်ပြောမနေ
ပါနဲ့ အချစ်ရယ်။ ခုလောက်ဆိုရင်... ချက်ဟယ်;
ပြုတ်ဟယ်နဲ့ မီးဖိုဘေးမှာ ပူလောင်နေမှာ... သူက
ဒီလိုအေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်တာမပုံဘူးဘူး”

သီရိမာက တစ်ဖက်သို့စောင်းအပိုနေရာမှ
မောင်နှစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းအုံး
ထက်တွင် ဖိုးရိုးဖားရားကျနေသော ဆံပင်များ
အကြားမှ သီရိမာ၏ ဖြူဝင်းသောမျက်နှာလေးနှင့်
ကပိုကရိုဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကြောင့်
သီရိမာ၏ ကသီကရိုအလှသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံး
ဆဲဆောင်မှုရှိ၏။

သီရိမာက... မောင်နှစ်၏ မျက်နှာကို
ငေးကြည့်ရင်း မောင်နှစ်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ သူ၏
ဖြူနှုန်းသောလက်ကလေးကို လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“သီရိမာလေ... မောင့်ကိုသိပ်ချုစ်ပြီး သိပ်စွဲ
နေပြီရှင့်... သီလား”

သီရိမာ၏ ကပိုကရိုအလှကို ငေးမောနေ
သော မောင်နှစ်သည် သီရိမာ၏ စကားကြောင့်
သိပ်သဘာကျသွား၏။

“ဟား... ဟား... အစ်ကိုကလည်း အတူတဲ့
ပါပဲများ... ။ သီရိမာကို သိပ်ချုစ်ပြီး သိပ်စွဲနေပြီး
အမြဲတမ်း ဟောဒီလို”

“ဟင့်အင်း... ခဏာနော်း။ သီရိမာ ရေချိုးပြီး
အလှပြင်လိုက်းမယ်နော်”

ဝန်းကြာဖြူဖွင့်အဆိပ်မီး

၁၁၁

သီရိမာက မောင်နန္ဒု၏ ပွဲဖက်လာသော
လက်များကို ဟန့်တားတွန်းဖယ်ရှင်း အိပ်ရာထက်မှ
ထလိုက်သည်။

“မောင်လည်း ရေချိုးခန်းထဲ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ရေချိုးမှာလား... မောင်”

မောင်နန္ဒုက ခေါင်းခါပြသည်။ ရေတော့
မချိုးချင်။

“ရေမချိုးရင် မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊
မကြာစေရပါဘူး... ခဏေလေးပါ... ဒီအိပ်ရာပေါ်မှာ
ဇြမြဇြမြဇြလေး နားနေလိုက်နော်”

“မကြာစေနဲ့ အချစ်ကလေးရယ် အကြာကြီး
ခဲ့ပြီး... မောင်မနေနိုင်ဘူး”

သီရိမာက... အချစ်ရည် ချွန်းလဲ သော
အကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အိပ်ခန်း
ထဲမှ ထွက်သွားသည်။

တစ်ခဏေကြာမည် အချိန်ကလေးကို
သည်းခံစောင့်ရမည့် အရေးအတွက် မောင်နန္ဒု
ရင်မောစာ သက်ပြင်းချ မိသည်။

x x x

ကြေးချက်ကိုစောင်း၍ လောင်းချလိုက်
သော ရေအလျဉ်သည် သီရိမာ၏ မျက်နှာ၊
လည်ပင်း၊ ပခုံးတို့မှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့
ဖြာ၍ စီးဆင်းသွားကြ၏။

မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်
အောင် ဆပ်ပြာမွေးဖြင့် ဂရာတစိုက် ပွတ်တိုက်
သန့်စင်သည်။

သီရိမာ၏ဆန္ဒမှာ ခါတိုင်းထက်ပင် ဗုဒ္ဓ၍
သန့်စင်ချင်သည်။ ခါတိုင်းထက်ပင် ဗိုဒ္ဓံမွေးပုံး
ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆပ်ပြာအကြောက်မှုမှတိုက်၍

ဝါးကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၁၀၃

ရေကို အထပ်ထပ်လောင်းနေမိသည်။ မွေးညွှန်း
တစ်မျှင် ဆံပင်တစ်ချောင်းပင် ညုစ်နှစ်း၍ မနေ
စေချင်။

“အို... ငါ ဘာလို့ ဒီလောက်အဖြစ်သည်း
နေရတာပါလိမ့်”

သီရိမာ... ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်တွေးရင်း
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသည်။

“ဟင်... သူငွေးသားကို ငါရင်ထဲမှာ
တကယ်ပဲ ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေမိပါဝကောလား...”

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်မိသည်နှင့်
သီရိမာ ထိတ်လန့်ရသည်။

“အင်းလေ... ငါတစ်သက်လုံးမှာလည်း
ဘယ်ယောကျိုားနဲ့မှ ခုလောက် ရက်ကြာကြာ
နှစ်ယောက်တည်း အတူတွဲပြီး မနေခဲ့ရပဲကိုး။
တရှို့ယောကျိုားဆိုတာကလည်း ကြေးစား
တစ်ယောက်ကို ငွေပေးပြီး ကြေးစားလို့ ဆက်ဆံ
ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒီတော့လည်း... ရော့အသပြာ ငါ့
ခန္ဓာဆိုတာမျိုးပေါ့။ ခုတွေ့... ခုမေ့တဲ့ ဘဝ။
ဒီသူငွေးသားနဲ့ကျေမှု နေ့ရောညာပါ ရုံးဘုံတွေကြာ

၁၀၄

လယ်တွင်းသားစောရှစ်

အောင် နှစ်ယောက်တည်း အတူတွဲပြီး နေရတယ်။
 ပြီးတော့... သူက သိပ်ပြီးကြင်နာတတ်၊ ယုယ
 တတ်၊ ချစ်တတ်တဲ့လူ။ အို... ငါမိတ်ထဲမှာ သူ့ကို
 ငါလင်အစစ်လို ထင်နေမိပြီ”

ဆယ့်ငါးရက်ဆိုသော အချိန်က မြန်လွန်း
 လှ၏။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ပြည့်တော့မည်။ အချိန်
 တန်၍ အိမ်ပြန်လျှင် သူငြေးသားနှင့် ခွဲရတော့မည်။

“လွမ်းလိုက်တာ... မောင်ရယ်”

မခွဲခင်က လွမ်းနေရပြီ။ အိပ်မက်ရည်ကြီး
 မက်နေသည်မှ လန့်နိုးရတော့မည်... မနိုးချင်သေး။
 အိပ်မက်လည်း မဆုံးချင်သေး။ သူငြေးသားနှင့်အတူ
 နေချင်သည်။

“မခွဲချင်ဘူး... မောင်ရယ်”

သီရိမာ ရေချိုးရင်း တွေးနေမိရာမှ အတူ
 နေချိန်လေး လျော့သွားမှာစိုး၍ အတွေးစကို
 ဖြတ်ပြီး ဖလားဖြင့် ရေကိုခပ်လိုက်သည်။

“တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှုပ်နေတောာ...
 သူ”

လောင်းချိုးလိုက်သော ဖလားထဲမှုရေသည်

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၁၁၅

မအေးဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးပူသွားသည်ဟု ထင်မိ
သည်။

အရှင်မ ဥထ္ဌရအဖော် လုံးဝမကျေနပ်။

ရေချိုးပြီးသောအခါ သီရိမာအလှပြင်
ခန်းသို့ဝင်၍... ရှေ့မှန် နောက်မှန်အမျိုးမျိုးနှင့်
ကြိုးစားပြီးအလှပြင်၏။

“အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ရမယ်။ ဒါမှ...

ငါကို သူ့မယားဥထ္ဌရာထက်... ပိုချေစုံမှာ”

အကောင်းဆုံး ဝတ်စားတန်ဆာများကို
ထုတ်၍ ဝတ်ဆင်ပြန်သည်။

“ဥထ္ဌရာသာမရှိရင် သူငွေးသားကို ငါ...
တစ်သက်လုံး ပိုင်ရမှာ။ အင်း... သေလိုက်ပါလား
ဥထ္ဌရာရယ်”

x . x . x

သူငြေးသားမောင်နန္ဒသည် သီရိမာပေါ်လာ
ခဲ့၍ အိပ်ရာပေါ်မှုစောင့်နေရင်း အားမလိုအားမရ
ဖြစ်စိသည်။

“ကြာလိုက်တာ... သီရိမာရယ်”

ပူလောင်စိတ်ကို သက်သာရနိုးဖြင့် အိပ်ရာ
မှ ထ၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။ လေသာပြတ်းက
ပွင့်နေသည်။ လေအေးကလေးရလိုဂြို့ဗြို့ လေသာ
ပြတ်းဝမှာသွား၍ ရပ်သည်။

“အို... ဟိုမှာ... ဥဇ္ဈာရာ”

အကြွေအရုံများနှင့်အတူ မမောနိုင်မပန်းနိုင်
ချက်ပြတ်နေသော ဥဇ္ဈာရာကို လေသာပြတ်းမှ
လှမ်းမြင်ရသည်။

“ကြော်... ဥဇ္ဈာရာ... ဥဇ္ဈာရာ မိုက်လှုက်တဲ့
မိန်းမ... ။ အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်ပါလျက်နဲ့
ပူပူလောင်လောင် အဆင်းရဲခံနေလှုက်တာ”

ဝန်းကြာဖြူရှင်အဆိပ်မီး

၁၀၇

သူငွေးသား ပြုးမိသည်။

ထိအချိန်တွင် အလှပြင်ခန်းမှ ထွက်လာသော သီရိမာသည် ပြုးနေသော သူငွေးသားကို လှမ်းမြင်သည်။

“ဟင်... သူ ဘာကိုကြည့်ပြီး ဘာကိုပြုးနေတာပါလိမ့်”

သီရိမာသည် သူငွေးသား၏ ဘေးသို့ ပြေးသွားပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ပြုတ် ကြော်လျှော်နေသော ဥထ္ထရာကို တွေ့ရသည်။

“သော်... လက်စသတ်တော့ သူကိုး။ ဟိုမိန်းမကို ကြည့်ပြီး ကြည့်နဲးနေတာကိုး။ ဟင်း... မိန်းမကလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ပူပူလောင်လောင် ကြော်လျှော်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အောက်ကနေ ငါ့လင်ကို လှမ်းမြှုံးနေတာ သီကြသေးတာပေါ့”

သီရိမာ၏ ရင်ထဲမှာ မနာလိုဝန်တိုစိတ် ကြောင့် ပူလောင်နေသည်။ နှလုံးခုန်အား ပြုးလာ၍ သွေးတိုးအားက နားထင်အထိ အောင့်တိုးလာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားသည်။ အံကို

တင်းတင်းပါအောင် ကြိတ္ထူလိုက်သည်။ မျက်စီများ
ပြောဝေလာကြပြီ။ ကြီးမားသော ဝန်တိုစိတ်က
ခက်ထန်သော ဒေါသသို့ လျှင်မြန်စွာပြောင်းလဲ
သွား၏။ သီရိမာ အောက်သို့ပြေားဆင်းသွားသည်။

“သီရိမာ... အချစ်၊ သီရိမာ အချစ်ကလေး”

သူငြေးသားက လုမ်းခေါ်သော်လည်း မရ^၁
တော့ပါ။

ဥထ္ထရာသည်... သီရိမာ ဆင်းလာသည်ကို
မြင်လေသော်...

“သြော်... ကျေးဇူးရှင်မ သီရိမာ။ ကျေးဇူး
ကြီးလှပါဖေတယ်။ သူ.ကြောင့် ငါ... ဒီလိုလှူခွင့်
တန်းခွင့်ရပေတယ်”

သီရိမာ၏ ကျေးဇူးတရားကို မြတ်နိုး
လေးစားနှစ်မျိုး။

ထိုအချိန်တွင်... သီရိမာသည် မနာလို
ဝန်တိုခြင်း၊ သူငြေးသားကို ပိုင်ဆိုင်လိုအပ်သော
လောဘဖြစ်ခြင်း၊ ဥထ္ထရာအပေါ် မနဂုံမနပ်
ဒေါသကြီးခြင်းတို့ကြောင့် မောဟာဖုံးနေပြီ။ သူ.လင်
ကို ကိုယ့်လင်ထင်၍ အမှားကို အမှန်ထင်နေပြီ။

ဝန်းကြောပြုရန်အဆိပ်မီး

၁၀၅

စဉ်းစားဆင်ခြင်ညှက်ကင်း၍ ဖုန်းကန်း
သွားပြီ။ ထို့ကြောင့် ... ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော
ထောပတ်ဆီပူများကို ယောက်ချိုကြီးတစ်ခုဖြင့်
ခပ်ယူပြီး ဥဇ္ဈရာထံ ရှေးရှု.၍ သွားသည်။

“အိ...”

သီရိမာ၏ တင်းမာပူလောင်သော မျက်နှာ
ကို မြင်ရုန်း အန္တရာယ်ကို သိမြင်လိုက်ပါသည်။

“သီရိမာ... ငါကို ထောပတ်ဆီပူနဲ့ လောင်း
တော့မယ်။ ကျေးဇူးရှင်မ သီရိမာ သူ.ကြောင့်သာ
ငါဟာ သီလဆောက်တည်ခွင့်ရတယ်... အလှူဒါန
ပြခွင့်ရတယ်... ဘုရားရှင်နဲ့ သံယာတော်များကို
ဖူးမြင်ခွင့်ရတယ်... တရားနာရ၊ ဘာဝနာမွားများ
ခွင့်ရတယ်။ ကျေးဇူးကြီးတဲ့ ... သီရိမာကို ငါ
မေတ္တာမပျက်... ဒေါသမထွက်ဘူး။ ဒေါသ ထွက်မိ
လျှင် ဆီပူလောင်၍သေပါစေ... သီရိမာအပေါ်မှာ
အမျက်မကွက် မေတ္တာသက်ဝင်လျှင် ဆီပူသည့်
နဲ့သာရည်လို အေးပါစေ”

ဥဇ္ဈရာသည် ခုခံခြင်း၊ ရှောင်ဖယ်ပြိုင်း
မပြုဘဲ သီရိမာကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ သီရိမာကို
မေတ္တာပို့လျက်နေ၏။

ပူလောင်နေသော သီရိမာသည် ပူလောင်
နေသော ဆီပူဖြင့် ဥဇ္ဈရာ၏ ဦးခေါင်းထက်သို့
လောင်းချလိုက်သည်။

သို့သော်... ဥဇ္ဈရာ၏ သန့်စင်အေးမြှေသော
မေတ္တာအစွမ်းကြောင့် ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော
ထောပတ်ဆီပူသည် နဲ့သာရည်နှယ် အေးမြှေချမ်းမြေ
သွား၏။

“ဟင်... သူ ဘာမှမဖြစ်ပါလား”

သီရိမာ အံ့သြသွားသည်။

“သြော်... ငါယူတာ နှေးလို့ အေးသွားဟန်
တူတယ်။ ဒီတစ်ခါ သေစေရမှာပေါ့ ဥဇ္ဈရာရယ်”

သီရိမာသည်... ထောပတ်ဆီပူအိုးဆီသို့
တစ်ခေါက် ပြန်သွားပြန်၏။ သို့သော်... ဥဇ္ဈရာ၏
အခြေအရုံများ မြင်သွားကြပြီ။

“သီရိမာက... သခင်မလေးကို ဆီပူနဲ့
လောင်းနေပြီ”

“ထပ်လောင်းလိမ့်ဦးမယ်... သွားခပ်နေ

ပြန်ပြီ”

အခြေအရုံများ သီရိမာထံသို့ ပြေးသွား

ကြသည်။

၁၇၁
နှီးကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၁၀၁

“ပေးစမ်း... ကဲဟယ်...”

တစ်ယောက်က ယောက်ချိုကို ဆွဲလှပြီး
ခွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးကန်းမ... သေပေတော့”

“အယုတ်တမာမ...”

“ပြည့်တန်ဆာမူး”

သီရိမာကို ဝိုင်း၍ထုကြ၊ ထောင်းကြသည်။

အော်ဟစ်သံ... ရိုက်ပုတ်သံတို့... အူဏှည်

ချား၏။

“ဟဲ... ဟဲ... ငါကျေးဇူးရှင်မကို မိလှပ်ထဲ
ခဲ့နဲ့”

ဥဇ္ဈရာတောင်းပန်သော်လည်း မရ။ အခြေ
အရုံများက သီရိမာကို ငါးဖယ်တော့... တော့
ခြုံပြီ။

“ဟဲ... လွတ်ကပါ... ဖယ်ကပါ”

သီရိမာဆွဲသော်လည်း မရ။

“အို... ဒီလိုဆို ငါကိုသာ ထုကြတော့...”

ဥဇ္ဈရာက သီရိမာ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပန်သွေ့
ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... သခင်မကို ရိုက်မိမယ်။ ဟဲ... မလှပ်ကြနဲ့တော့ ငါတို့သခင်မကို ထိမိမယ်”

ထုရိုက်သူတို့ ဖယ်သွားကြသည်။

“အို... ညီမသီရိမာ ဘယ်နာသွားသေးလဲ ဖြစ်ရလေကွယ်... ထ... ထ မမထူပေးမယ်”

ဥဇ္ဈရာက သီရိမာကို ဆွဲထူပေးသည်။ မြို့မှုနှင့်အလူးလူး ပေကျံနေသည်ကို ကြင်နာစွာဖြင့် ပွတ်သပ်၍ ခါပေးသည်။

“အို... မိုက်လိုက်ကြတာ... ထုမိရိုက်မိတာ တွေ ဖူးလို့၊ ယောင်လို့ပါလား... ဟဲ... ပဘာတို့... သုစိတ္တတို့... ရေနေးယူခဲ့... ဆေးယူခဲ့”

အခြေအရုံများသည် သီရိမာကို မကျေနှင့် သော်လည်း သခင်မလေးဥဇ္ဈရာ၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲ၍ သွားကြရသည်... । ဆေးယူကြရသည်။

“သြော်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေးရဲ့... ဥဇ္ဈရာက သီရိမာအတွက် စိတ်မဖကာင်း ပဘာက ရေနေးယူလာပေယ်။”

“ဟင်... မိုက်မဲ့လိုက်ကြတာတွေ မေတ္တာ

ဝန်ကြောဏ္ဍာဏုအဆိပ်ပါး

7002

တရားထားကြပါလို့... အတန်တန်ပြောတာ နား
မဝင်ကြဘူးကို:"

କାନ୍ତିରାଜୀବ୍ରଦ୍ଧ ହେବିଲା ଅଣ୍ଟିଯାଏନ୍ ॥
କାନ୍ତିରାଜୀ ଆଗନ୍ତୁକାଗ୍ରହାନ୍ ପଢ଼ିଫଳ୍ପାନ୍ ॥

သီရိမာဒဏ်ရာက မနာ၊ ဉာဏ်ကြည့်၍
ခင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။

“အို ညီမလေး... သီရိမာနာလို့လားကွယ်”
 ဥဇ္ဈရာမေးကာမှ သီရိမာရှိက်၍ ငိုရပြီ။
 ဘိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ခွင့်မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်
 ခုသည်။

“ဟင် အမိုက်မ... ကျေးဇူးရှင် သူတော်
အောင်းကို စော်ကားမိပြီ... ငါမားပြီ”

သီရိမာ ထိတ်လန့်တုန်လှပ်ရပြီ။ ရင်ယဲမှာ
အိပ်ပွဲက်ဆူမျှ ပူလောင်ရပြီ။

“အို... ငါရင်တွေ ပူနေပြီ... သူ.ကို
မတောင်းပန်ဘဲနေရင် ငါရင်ကွဲပြီး သေပွဲဝင်ရ^၁
တော့မယ်”

သီရိမှာ... ဆောက်တည်ရာ မရအောင်
ကြောက်လန့်နေမိပြီ။

“အို... စိတ်သဘောထား ကြီးမြတ်လှတဲ့
အရှင်မည္တာရာ သီရိမှာအမိုက်မကို ခွင့်လွတ်တော်
မူပါ”

သီရိမှာသည် မာန်စွယ်ကျိုး၍ ဥဇ္ဈာဇ်
ခြေအစုံကိုဖက်ပြီး ရှိခိုးတောင်းပန်သည်။

ဥဇ္ဈာဇ်ထဲမှာ သီရိမှာကို မတောင်းပန်း
ကပင် ခွင့်လွတ်ပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်
အခွင့်သာခိုက်မှာ သီရိမှာတစ်ခါတည်း အကျင့်
တရားရအောင် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့စေချင်သည်

“အို... ညီမလေး သီရိမှာ... ငါတွင် ဒု
ဘုရားရှင်ရှိသေးသည်။ ဘုရားရှင် ခွင့်လွတ်လှု
ငါခွင့်လွတ်မည်”

“အို... ဘုရားရှင်တဲ့... ဘုရားရှင် ဘယ်မှာ
ဘုရားရှင်ကို ငါဘယ်လို ဖြေတွေ့ရမလဲ”

ပန်းကြာဖြူခွင့်အဆိပ်မီး

၁၁၅

“အရှင်မှာတ္ထရာ... ဘုရားရှင်ကို သီရိမာ
ဖူးမြော်ပြီး တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ ဖူးတွေ့ခွင့်
ရအောင် အကူအညီပေးပါ... အရှင်မ”

“ကောင်းပြီသီရိမာ... ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့
ချင်ရင် မနက်ဖြန်နံနက်မှာ ဘုရားရှင် ဒီအိမ်ကို
ကြွလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ သီရိမာ စေတနာ
သွွှေ့တရားရှိသလောက် ဘုရားရှင်ကို လျှော့ခိုးပါ။
ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြင်... ဘုရားရှင်ဟောတဲ့ တရားကို
နာပြီးမှ... အပြစ်ကို လျောက်ထားပြီး... ဝန်ချ
တောင်းပန်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ... အရှင်မ။ ခုတော့... သီရိမာ
ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ပင်ပန်းနေတဲ့အတွက် အိမ်ကို
ပြန်ပြီး နားခွင့်ပြုဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

“ပြန်နိုင်ပါတယ်... သီရိမာ နားပါ”

x x x

ယနေ့... သီရိမာ၏ အိမ်သည် ယခင်ကနှင့် မတူ တစ်မူထူးခြားနေ၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် အလုပ်ငြာ၊ အဆင်တန်ဆာ အမွမ်းအမဲ အခြယ်အသွေ စီရင်ကနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကစမ်။ ယနေ့တော့ သီရိမာနှင့်အတူ သူ၏ အခြေအရံများသည် ဥဇ္ဈရာ၏ အိမ်မျာကဲ့သို့ပင် ဆွမ်း၊ ခဲဘွယ်၊ ဘောဇ်တို့ကို ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သို့သော်... သီရိမာ၏ ရင်ထဲတွင် ယူခုတိုင် ထိတ်လန့်တုန်လှပ်နေဆဲ၊ ကြောက်ချုံနှုံးရိမ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဝန်ကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၁၀၇

“ငါဟာ... အမိုက်မ။ အို... ငါ ဘယ်လို ဆောက်တည်ရမလဲ။ ငါဟာ... ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးကန်းတဲ့ အယူတ်တမ္မာမ... ။ သြော်... အရှင်မှာတ္ထရာ သူတော်ကောင်းမ... သည်းခံခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့တရားရှင်မ... သူ၊ အသက်ကို အသေသတ် တာတောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ မေတ္ထာရှင်မ... ဒါပေမဲ့... ဘုရားရှင်က ငါကို ခွင့်လွှတ်ပါမလား”

“ဘုရားရှင်နဲ့ ရဟန်းတော်တွေကို ကပ်လျှဲ။ ပုံကော်ရမှာနော်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ကြ၊ အသန်းရှင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြ...”

အခိုင်းအစေများကို စိတ်မချု၍ နေရာ တကာမှာ ကိုယ်တိုင်ပါနေရသည်။

တစ်ညွှန်း မည်သူမျှ မအိပ်ကြရ။

နောက်တစ်နံ... အရှဏ်တက်သည်နှင့် အသင့် ဖြစ်သော လျှို့ဖွယ်တို့ကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် အခြေအရံများနှင့်အတူ ဥထ္ထရာ၏ အိမ်သို့ သီရိမာ လာခဲ့သည်။

“အို... အရှင်မှာတ္ထရာ... ။ သည်လျှို့ဖွယ် ပစ္စည်းများကို ဘုရားရှင်နဲ့ သံယာတော်များ

အတွက် လူ။ဒါန်းပေးပါ... ဘုရားရှင် စွင့်လွတ်
အောင်လည်း တောင်းပန်ပေးပါ”

“အို... ကောင်းပါပြီ။ ညီမင်္ဂလာ... သီရိမာ
ရယ် ဘုရားရှင်ကလည်း စွင့်လွတ်ပါလိမ့်မယ်”

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် နေမင်း၏
ရှေ့ပြေးရောင်ခြည်များ ကွန်းမြားလာသည်။
ခွဲမျှင်တန်းကလေးများ ယပ်တောင်ဖြန့်လာကြပြီ။

ထိုအချိန်တွင်... နေမင်း၏ အရောင်ထက်
ပို၍တင့်တယ်သော ရောင်ခြည်တော်ခြာက်သွယ်
ကွန်းမြားလျက် ဘုရားရှင်သည် နောက်ပါရဟန်း
သံယာတော်များနှင့်တကွ ကြွေတော်မူလာသည်။

ဤဘုရားနှင့်အတူ သူ၏အခြေအရံများက
ရိုသေစွာ ခရီးဦးကြံ၍ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်း
တော်များကို နေရာထိုင်ခင်းပေးကြသည်။

သီရိမာနှင့် သူ၏ နောက်ပါများသည်
သင့်ရာမှာနေ၍ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော်များကို
ဖူးမြော်နေကြသည်။

“အို... မြတ်စွာဘုရား နေမင်း၊ လမင်းတို့
ထက် အဆများစွာ သာလွန်လင့်တယ်တော်မူ

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်ပါး

၁၁၉

ပါပေတယ်။ အုံဖွယ်သရဲ ထူးကဲစွာ ကြည်ညံ့စရာ
ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား”

သီရိမာ၏ ရင်ထဲမှ လိုက်လဲသော သဒ္ဓ
စိတ်တို့၏ စွဲဆော်မှုကြာင့် သီရိမာ၏ လက်
ချောင်းဆယ်စုံသည် အလိုလိုယဉ်ပူး၍ ကြာင့်နှယ်
ပူးပြီး နှုံးပြင်သို့ တက်ရောက်နေလေပြီ။
နောက်ပါတို့လည်း သီရိမာနှင့်အတူ ကြည်ညံ့စွာ
လက်အုပ်ချိမ်ကြသည်။

ဥဇ္ဈရာသည် ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော်
များကို ဆွမ်းကပ်ရာတွင် သီရိမာ၏ ဆွမ်းခဲ
ဘောဇ်နှင့် လူဗွှုယ်ပစ္စည်းတို့ကိုပါ ဆက်ကပ်
လှုဒါန်းသည်။

ကိုလေသာနဲ့ အိုင်တွင် မာယာကွန်ယက်
ဖြန်ကျက်၍ ရမ္မက်တဏှာတို့ဖြင့် ပူးလောင်
ညှစ်ထေးခဲ့ရသော သီရိမာ၏ နှလုံးသားသည်
ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညံ့စိတ်ဖြင့် အေးမြှု ချမ်းမြှေး
ခဲ့ရသည်။ သဒ္ဓိစိတ်ဖြင့် ညွတ်နှုံးခဲ့ရသည်။

ဘုရားရှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ ပြီးသောအခါ
သီရိမာသည် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်းခွဲ ဝပ်စင်း၍
အကြိမ်ကြိမ် ဦးချေနေမိသည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ကို သနား
သဖြင့် ခွင့်လွတ်တော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်မ
သည် ကျေးဇူးရှင် သူတော်ကောင်းမ ဥထ္ဌရာကို
မနာလို အမှန်းပွား၍ ပွက်ပွက်ဆူသော ထောပတ်
ဆီပူဖြင့်လောင်းပြီး သေကြာင်းကြံစည်ခဲ့သော
အမိုက်မ သီရိမာပါ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့... တပည့်
တော်မရဲ့ ဆီပူဟာ တရားရှင်မဥထ္ဌရာရဲ့ မေတ္တာ
အစွမ်းကြာင့် နဲ့သာရည်ကဲ့သို့ အေးမြှု ဘေး
မသီရန်မခဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် ဘုရား။ မေတ္တာရှင်မ
သူတော်ကောင်းကို တပည့်တော် ဝန်ချတောင်းပန်
ခဲ့ပါပြီ ဘုရား။ တရားရှင်သူတော်ကောင်းမကြီးက
အဖဘုရားသခင် ခွင့်လွတ်လျှင် ခွင့်လွတ်မည်လို့
ဆိုပါတယ် ဘုရား။ အရှင်မြတ်ဘုရား တပည့်
တော်မ၏ အပြစ်ခပ်သိမ်းကို သနားကရဏာဖြင့်
ခွင့်လွတ်တော်မူပါဘုရား”

သီရိမာလျှောက်ထား တောင်းပန်သည်ကို
ကြားလေသော် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သူတော်
ကောင်းတို့အား ပြစ်မှား ကျူးလွန်ခြင်း၏ အပြစ်
ကြီးမားပုံကို သီရိမာအား ဟောကြာ အုံးမတော်
မူ၏။

ပန်းကြောဖြူနှင့်အထိပ်မီး

၁၃

ပြီးမှ... ဥဇ္ဈရာအား ရှုံတော်သို့ ခေါ်၍...
“ချစ်သမီး ဥဇ္ဈရာ... သီရိမာက ကျိုက
ကျိုက်ဆူသော ထောပတ်ဆီပုနှင့် လောင်းလိုက်
သည် အချိန်မှာ မည်သို့သော စိတ်နှလုံးထားရှိ
သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

သီရိမာက ဘုရားရှင်အား ရိုကောစွာရှိခိုး၍...
“အရှင်ဘုရား... တပည်တော်မသည်
သီရိမာ၏ ကျေးဇူးကြောင့်သာ သီလဆောက်တည်
ခွင့်... အလှူဒါနပြုခွင့်... ဘုရားရှင်နှင့် သံယာတော်
အရှင်မြတ်များကို ဖူးမြင်ခွင့်... တရားနာခွင့်...
တရားသာဝနာ ဖွားခွင့်ရပေသည်... ။ ကျေးဇူးရှင်
မသီရိမာကို မေတ္တာမပျက်၊ ဒေါသမထွက်ပါ။
ဒေါသထွက်မိလျှင် ဆီပူလောင်၍ သေပါစေ။
သီရိမာအပေါ် ဒေါသမထွက်၊ မေတ္တာမပျက်လျှင်
ဤဆီပူသည် နဲ့သာရေလို အေးပါစေဟု မေတ္တာ
စိတ်ထားပြီး နေပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်
ထား၏။

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဥဇ္ဈရာကို သာဓု
ခေါ်ပြီး...

အကြောဒေန မိန္ဒ ကောခံ
 အသာစုံ သာဓနနာမိန္ဒ
 မိန္ဒကအရိယံ ဒါနေန
 သစွေနာ လိက ဝါဒိန့်။
 အမိပ္ပါယ်ကား...
 ချစ်သမီး ဥဇ္ဈရာ...

အမျက်ဒေါသထွက်သူကို အမျက်
 မထွက်ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏။ ယုတ်မာ
 သော အကျင့်ရှိသူကို မြတ်သောအကျင့်
 ဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏။ နှမော ဝန်တိတတ်
 သူကို ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏။
 မဟုတ်မမှန်ပြောသူကို မှန်သောစကား
 ဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏

ဟု ဟောကြားတော်မူပြီးနောက်... သစွာလေးပါးကို
 ဟောကြားတော်မူသည်။

တရားတော်ကို ရှိသေစွာ နာကြားသော,
 သီရိမာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။
 သီရိမာသည် သောတပန်အဖြစ်သို့.
 ရောက်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံယာတော်

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အထိပ်ပါး

၁၂

ငါးရာကို မိမိ၏အိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းခဲဖွယ်
ဆာဇာတို့ကို ဆက်ကပ်လျော့ဒါန်း ပူဇော်ပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍... ဘုရား၏ သာသနသ
တော်ဝင် ဥပါသီကာအဖြစ်သို့ ခံယူတော်မူသည်။
မကောင်းမှုတို့ကို ရှောင်ကြည်၍ ကောင်းမှုတို့ကိုသာ
ပြသည်။

သံယာတော်ရှစ်ပါးကိုလည်း အလှည့်ကျ
ဖြင့် နေ့စဉ် အိမ်မှာပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်လျော့ဒါန်း
လေသည်။

x x x

“အို... အချစ်ကလေး သီရိမာရယ်။ မင်း...
ငါ့ကို ဘာလို့ပစ်သွားရတာလဲကွယ်”

သူငြေးသား မောင်နန္ဒမှာ သီရိမာပျောက်
သွားသည် အချိန်မှစ၍ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်
နေသည်။

ထိအပူမှ... သက်သာရာ ရလိုရြှား
သေရည်ကို သောက်သောအခါ ရမွှောက်အပူပေါ်တွင်。
အရက်ပူဆင့်၍ ပိုဆိုးသောဝေဒနာကို ခံစားရ၏။

“သီရိမာရယ်... ခုတော့ မင်းကို စွဲလမ်းတဲ့
စိတ်နဲ့ သေရည်မူးပြီး အရူးကြီးဖြစ်နေရပါပြီကွယ်
အေး... ထို့”

“မောင်... သတိထားပါ မောင်ရယ်”

“ဟင်... မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

အမူးလွန်သော မောင်နန္ဒ၏ အသံမှာ ပုံမှန်
မဟုတ်၊ အာလေး လျှောလေးဖြစ်နေသည်။

“မောင့်မယား... ဥက္ကရာလေ”

“အို... ဥက္ကရာ... သီရိမာဘုံး ခေါ်ပေးပါ”

ဝန်းကြာဖြူရှင်အဆိပ်မီး

၁၅၂

“သိရိမာက ဘုရားရှင်ကိုဖူးတွေ့ပြီး သစ္ာ
လေးပါး တရားကို နာကြားရလို့ သောတာပန်ဖြစ်
သွားပြီးမောင်။ ယခင်ကလို ရှုက်ဖွယ်သေးနှင့်တဲ့
အလုပ်တွေကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လုပ်မှာ မဟုတ်
တော့ဘူး... မောင်ရယ်”

“မလိုချင်ဘူး မင်းပြောတာတွေ ငါဘာမှ
နားမလည်ဘူး... ဥထ္ာရာ။ ဒါဟာ... မင်းမွေးတဲ့မီး
ငါကိုငြိမ်းအောင် ငြိမ်းပေးပါ”

“မောင့်ရင်ထဲမှာလောင်နေတဲ့ မီးက ရမွှက်
မီးပါ မောင်... သူများငြိမ်းလို့ မငြိမ်းနိုင်ပါဘူး...
ရမွှက်တရား၊ ကိုလေသာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ငြိမ်းမှ
ငြိမ်းမှာပါ”

သူငြွေးသားက ခေါင်းသွက်သွက်ခါအောင်
ယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဥထ္ာရာ... ငါသိတယ် ဒီမီးက
သိရိမာ ငြိမ်းမှ ရမှာ...”

“မောင်ပြောနေတာက မီးငြိမ်းကြောင်း
မဟုတ်ဘူး မောင်... ရမွှက်မီးကို လောင်စွဲဖြည့်
လေးတာသာဖြစ်တဲ့အတွက် ပိုပူပြီး ပိုလောင်မှာပေါ့”

“အိ... ပူပါစေ၊ လောင်ပါစေ သီရိမာကို
မင်းခေါ် မပေးနိုင်ရင် သီရိမာရှိရာကို ငါကိုယ်တိုင်
သွားမယ်။ ဟဲ... ရထားထိန်း... ရထားထိန်း
ဘယ်မှာလဲဟဲ...”

“ရှိပါတယ်... အရှင်”

ရထားထိန်း အပြီးအလွှားလာသည်။

“ရထားကို အမြန်ပြင်ပြီးယူခဲ့... သွား”

“ကောင်းပါပြီ... အရှင်”

သူငွေးသားမောင်နှစ်မှာ သီရိမာကိုတွေ့လို
ကေဖြင့် အမောကြီး မောနေသည်။

ဥဇ္ဈရာ သိပါ၏။ မောင်နှစ်သွားသော
လည်း သီရိမာကို တွေ့ခဲ့ရမည်မဟုတ်။

“သြော်... သူရင်ထဲမှာ တဏ္ဍာဘောဘ^{မိ}
မီးတွေ တောက်လောင်နေတာကို မောဟဖူးလွှမ်း
နေတော့ မသိနိုင်ရှာဘူးပေါ့”

မောင်နှစ်ကိုကြည့်၍ ဥဇ္ဈရာ ကရဏာ
သက်မိသည်။

သီရိမာ၏ အမည်သတင်းကြီးသည်ကို
ကြားသိ၍ စိတ်ဝင်စားနေသော ရဟန်းတော်
တစ်ပါးသည် အလုညွှန်ကျ သံယာရှုစ်ပါးတွင်
ပါဝင်၍ သီရိမာ၏အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွရသည်။

မမြဲသော အနိစ္စတရား၊ ဆင်းရဲသောဒုက္ခ
တရား၊ အစိုးမရသော အနုတ္ထတရားတို့နှင့်
အစဉ်ဆက်ဆံနေရသော သီရိမာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
သည်လည်း အများသူငါ သတ္တဝါတို့ နည်းတူပင်
ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲ၍ မကျန်းမမာအိပ်ရာထဲမှာ
လဲနေရာသည်။ ထို့ကြောင့် ... ရဟန်းတော်မူးကို
သီရိမာကိုယ်တိုင် ဆွမ်းမကပ်နိုင်။

“ဘယ်မှာလဲ သီရိမာ... ဘယ်ဟာလဲ
သီရိမာ”

သီရိမာ၏အမည်သတင်းကို ကြားရုံမျှနှင့်
စိတ်ဝင်စားနေသော ရဟန်းတော်၏ မျက်ဝန်း
များသည် သီရိမာ၏အိမ်သို့ ရောက်သည့်နှင့်
သီရိမာရှာပုံတော် ဖွင့်နေသည်။

“သီရိမာလို့ ခေါ်တဲ့အသံကို ဘယ်အခါမှာ
ကြားရမလဲ။ အလွန်ချော၊ အလွန်လှတယ်လို့
ကျော်ကြားနေတဲ့ သီရိမာကို ဘယ်အခါမှာ မြင်ရ^၅
မလဲ။ သီရိမာရဲ့အသံဟာ ဘယ်လိုသာယာပြီး ...
ဘယ်လောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသလဲ...။ သီရိမာရဲ့
အသံလေးကို ဘယ်အခါမှာ ကြားရပါမလဲ”

သီရိမာ၏ အစေအပါးတို့သည် သံယာ
တော်များကို ဆွမ်းကပ်၍ပြီးသော် အိမ်ခန်းအတွင်း
မှ အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းနေသော သီရိမာ
ထံသို့ သွားကြသည်။

“အရှင်မ သံယာတော်များကို ဆွမ်းကပ်လို့
ပြီးပါပြီ”

“အို... သာဓု... သာဓု... သာဓု။ ဆွမ်း
အနှမာဒနပြုရအောင်... ငါကိုတွဲပြီး ခေါကပါ”

ဝန်းကြာဖူးနှင့်အဆိပ်ပါး

၁၂၃

“ကောင်းပါဖြီ... အရှင်မ”

အစေအပါးတို့သည် သီရိမာကို ပွဲထူ
တွဲမြို့၍ သံယာတော်များ အရှေ့မှာက်သို့ ခေါ်
ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

သီရိမာသည် တုန်ယင်သောကိုယ်ဖြင့်ပင်
သံယာတော်များကို ရှိသေစွာရှိခိုးလျက် ဆွမ်း
အနုမောဒနာတရားကို နာကြားတော်မှုသည်။

“အို... သီရိမာ အမည်သတင်းကြီးလှတဲ့
သီရိမာကို ငါမြင်ရပါပကောလား”

သီရိမာကို စိတ်ဝင်စားနေသော ရဟန်း
တော်သည် လူနှေ့ကိုမျှ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ သီရိမာ
ကို ကြည့်နေမိသည်။

“အင်း... အမည်သတင်းကြီးသလောက်
လှပါပေတယ်။ မပြုမပြင်ပင်ကိုအတိုင်း မြင်ရတာ
တောင် ဒီလောက် ယဉ်... ဒီလောက်လှနေတာ
ပြုပြင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်ရင် ဘယ်လောက်များ
လှလိုက်မလဲ”

ရဟန်းတော်သည် ဝိနည်းသိက္ခားပုံခံတော်
ကိုပင် မင့်ကွဲက်နိုင်ဘဲ သီရိမာ၏အလှကို တပ်မက်

၁၃၀

လယ်တွင်သာအစာရှင်

စိတ်ကြောင့် တဏ္ဍာရမ္မက်တိဖြင့် ရစ်ပတ်နှောင်ဖဲ့မီ
လေသည်။

ဆွမ်းအနုမောဒနာပြီး၍ ကျောင်းတော်သို့
ပြန်ကွဲခဲ့သော်လည်း ရဟန်းတော်၏ အမြင်အာရုံ
တွင် သီရိမာ၏ ပုံရိပ်သည်သာ လွမ်းမိုးနေခဲ့သည်။
ဖျောက်၍လည်း မပျောက်၊ ပျောက်အောင်လည်း
မဖျောက်။

ကျောင်းပရိဝဏ်အတွင်း၌ ဘယ်နေရာပဲ
ကြည့်ကြည့် နေရာတိုင်းမှာ သီရိမာ။

ရဟန်းသည် ကွပ်ပျော်ပေါ်မှာ လဲလျောင်း၍
မျက်စိကို ပိတ်၏။ ပုံရိပ်ထဲမှာ သီရိမာ။

“ဟင်... ဒီလောက်တောင် ရှိလုတာ”

သက်နှုန်းကို ခေါင်းမြီးခြုံ၏။ သီရိမာက
မပျောက်။

ရဟန်းတော်၏ ရင်တွင်းမှာ ရမ္မက်မီးတို့
လောင်မြိုက်နေလေပြီ။

x x x

ပန်းချိကျော် ဝိသုတသည် သူကိုယ်တိုင်
ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်းများစွာကြာအောင် ရေးဆွဲ
နေသည် သီရိမာဏ် ပုံတူပန်းချိကားချပ်ကို
မျက်တောင်မခပ်ဘ ငေးကြည့်နေသည်။

“အို... လှရက်တဲ့ သီရိမာရယ်။ မင်းရဲ့
မျက်လုံးလေးတွေဟာ ကြည့်နေတယ်... ရယ်နေ
တယ်... ပြုးနေတယ်... အကြည့်ချင်း တစ်ခါအုပ္ပါဒ္ဓ
တစ်သက်လုံး စွဲမက်ရတဲ့ မင်းမျက်လုံးတွေထိ
ငါဘယ်လို့မှ မေ့လို့ရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“သြော်... သီရိမာရယ် မင်းနှုတ်ခမ်းလေး
တွေက နှင်းဆီလို ဖူးပြီး နှင်းဆီအရောင်လို
နိုင်ပြေတယ်၊ နှင်းဆီ ပွင့်ဖတ်လို နှီးည့်တယ်။
ဒါပေမဲ့... နှင်းဆီထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်
ပြီး စွဲမက်စရာကောင်းလှတယ်”

အရှိုး၏ အရိပ်အယောင်မျှပင်မထင်ဘဲ
ဖြောင့်စင်းသွယ်လျနေတဲ့ နှာတံ့အလှ ... မို့မို့
ပြေပြန့် ပန်းနှသွေးကြနေတဲ့ ပါးပြင်ရဲ့အလှ၊
ဝဲပျုံနေသော စင်ရော်၏အတောင်သို့ ကွွဲးည့်တ်
ကော့သွယ်သော မျက်ခုံးအလှ ... ညီးညီးမှောင်ပြီး
နဲ့ထွေး အီကျနေသော ဆံကေသာရဲ့အလှ ...
ဝန်းရိုက်ပြည့်လုံးသော မေး၏အလှ ... ။ အို ...
အလှ တစ်ခုချင်းတွေကို လိုက်ဖက်ညီစွာ
ပေါင်းစပ်လိုက်တော့မှ ဘယ်အလှမှ လိုက်လို့မမဲ့
အောင် ကျက်သရေရှိတဲ့ မင်းရဲ့ မျက်နှာအလှ။

ပန်းချီကျော် ဝိသွေကသည် သီရိမာ၏
မျက်နှာဆီသို့ တရစ်ပဲပဲကျရောက်နေသော သူ၏
အလင်းတန်းနှစ်ခုကို အောက်ဘက်ယူ့ ရွှေလျား
လိုက်၏။

ပန်းကြာဖူးတင့်အဆိပ်မီး

၁၃၃

“သော်... သီရိမာ သီရိမာ ဝင်းစက်တဲ့
အဲသားအရေနဲ့ ပြေပြစ်ကျော်ရှင်းတဲ့ မင်းရဲ့
ကိုယ်ခန္ဓာဟာလည်း အမို့အမောက် အဂုမ်းအရှိုင်း
အချိုးအဆစ် ကျွမ်းလျှစ်တင့်တယ်လှပါတယ်။

“ဒီအလှတွေအပေါ်မှာ ထပ်ဆင့်ပြီး စွဲမက်
စရာ တန်ဆာဆင်ထားတာက မင်းရဲ့ ညိုင်တတ်
တဲ့ မာယာအနုပညာ”

“သော်... ပန်းချိကျော်ဖြစ်တဲ့ ငါကို
ရူးအောင် မူးအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့... သီရိမာ”

“မင်းရဲ့ ပုံတူပန်းချိကို ဆွဲပြီးကတည်းက
ငါ... မင်းကို အစွဲကြီးစွဲနေမိပြီ သီရိမာ။ ဒါပေမဲ့...
ငါ မင်းကို နောက်ထပ်... တွေ့ခွင့်မရနိုင်တော့
ပါလား။ တွေ့ချင်... မြင်ချင်စမ်းပါသေးတယ်...
သီရိမာရယ်”

လွမ်းဆွဲတ်တမ်းတစိတ်ကြောင့် ဝိသုကဇ္ဈာ
မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ၍လျှော့
ကြသည်။

“အိုး... ပန်းချို့ရတဲ့ သီရိမာ”

ဝိသုကသည် ပန်းချို့သားချုပ်ဆီသို့

ဖြည်းညင်းစွာ ချဉ်းကပ်သွား၍ သီရိမှာ၏ ပုံကို
လက်ဖြင့်ကြင်နာစွာ ကိုင်စမ်း တို့ထိနေမိသည်။

“သီရိမာ ချစ်ခင်စွဲလမ်းရတဲ့ သီရိမှာလေး
ရယ်... အခုခိုရင် ငါမှာ မစားရက်... မသုံးရက်...
စုဆောင်းခဲ့တာ ငွေအသပြာတစ်ထောင်တိတိ ရှိ
နေပါပြီ... သီရိမာ”

“ဒီအသပြာတစ်ထောင်ကို မင်းရဲ့ တစ်နေ့
တာအတွက် အခကြေးငွေပေးပြီး မင်းအလှနဲ့
မင်းရဲ့ အနုပညာ မာယာကွန်ရက်မှာ တစ်ခဏာတာ
လေးဖြစ်ဖြစ် မိန်းမောစမ်းပါရစေ... သီရိမှာရယ်”

“ဒါပေမဲ့... မင်းရဲ့ အပါးမှာ မင်းသား၊
သူငွေးသား၊ သူကြွယ်သားတွေရိုင်းရုံနေလို့ ငါ
အတွက် တစ်ရက်ကလေးတောင် အချိန်မပေးနိုင်
သေး ပါလား... သီရိမှာရယ်”

“နောက်တစ်ကြိမ် တဒဂံလေးဖြစ်ဖြစ်
မင်းရဲ့အလှကို တွေ့ခွင့် မြင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ငါ
အသက်ကိုပင် ပေးချင် ပေးရစမ်းပါစေ သွွှေ့ချင်
လွန်းလှတယ် သီရိမှာလေးရယ်”

ပန်းကြာဖူးနှင့်အထိပ်မီး

၁၃၅

၂။ ... ဟူ... ဟူ... ဟူ... ဟူ... ။

“အလို... မောင်းသံပါလား”

ဥဇ္ဈရာ နားစွင့်နေမိသည်။

“တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့လေး...”

၂။ ... ဟူ... ဟူ... ဟူ... ဟူ... ။

“ဒို မင်းမစွမ်းသူ အချယ်မရောက်သေး
သူမှာအပ အားလုံးသုသာန်သို့ လာရောက်၍
သီရိမာအား ကြည့်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြည့်
မောင်းခတ်လိုက်သည်”

၂၂... ဟူ... ဟူ... ဟူ...

“မောင်ရေ... မောင်”

လေသာပြတ်းဆီသို့ကြည့်၍ ငေးမောနေ
သော မောင်နှစ်ကို ဥထ္ဌရာက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ဥထ္ဌရာ”

မောင်နှစ်က ငေးဝိုင်လျက်မှ လှည့်မကြည့်
ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“သိရိမာကို... သူသုန်လာကြည့်ကြဖို့
မောင်းကြားနှင်းခတ်နေပြီ... မောင်”

မောင်နှစ်၏ မျက်ဝန်းကျင်မျက်ရည်များ
စီးကျလာသည်။

ဥထ္ဌရာလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်
ရယ်... ဒါပေမဲ့... သူ့ခများ ဘဝပါရမီဘတ်ခံ
ရှိခဲ့တော့ မသေခင် ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်
ကိုးကွယ်ခွင့်ရသွားရှာတယ်။ ဘုရားရင်ထံမှာ သစ္ာ
လေးပါးမြတ်တရားကို နာကြားခွင့်ရပြီး သော
တာပန် မိန်းမမြတ်ဖြစ်သွားရှာတယ်။ အေးပါယ်
လေးဘုံးမှ လွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ သိရိမာ
အတွက် အားရကျေနပ်စရာပါ... မောင်ရယ်”

ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၁၃၇

သူငွေးသားက ခေါင်းကိုညှင်သာစွာ ခါ
လိုက်သည်။

“မကျေနပ်နိုင်ဘူး ဥထ္တရာ။ မောင် မကျေ
နပ်နိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ချော... ဒီလောက်လူတဲ့
သီရိမာကို သေမင်းက ဘယ်အညွှိုးနဲ့များ
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ ခေါ်သွားရတာလဲ ဥထ္တရာ
ရယ်...”

“သုံး... မောင်ရယ် အားလုံးဟာ မမြဲ
သော အနိစ္စတရားတွေချည်းပါပဲ။ ကျွေးသောလက်
မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက် မကျေးခင်ဆိုတာလို့
သေခြင်းတရားဟာ လူတိုင်းရဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာ
ရှိနေပါတယ်... မောင်ရယ်။ ကြီးငယ်မဟု သေခြင်း
တရားကို မလွန်ဆန့်နိုင်ကြပါဘူး”

“အို... မဟုတ်သေးပါဘူး ဥထ္တရာရယ်။
သီရိမာရဲ့ ချောလွန်းတဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ လူလွန်းတဲ့
ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို မောင်... နှုမြောလွန်းလို့ပါ။
မောင့်မျက်စိတဲ့က ခုထိ လုံးဝမထွက်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်... အတော်ပဲပေါ့၏အောင်ရယ်
အခု... သူသုန်းကို သွားပြီး... နောက်ဆုံး

၁၃၁

လယ်တွင်သာရေး

နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ သီရိမာရဲ့အလုကို တစ်ဝက်း
ကြည့်ကြတာပေါ့”

“မောင်... မလိုက်တောဘူး ဥထ္ဌရာရယ်”

“အို... ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို မောင်းစည်
လုညွှေထားတယ်လေ။ မောင်မလိုက်ရင်... ရှစ်သပြာ
ဒဏ်ဆောင်ရလိမ့်မယ်”

“ဆောင်လိုက်ပေါ့... ဥထ္ဌရာရယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး... မောင်။ အသပြာ
ဆောင်နိုင်ပေမယ့် မင်းအာဏာကိုဖိဆန်ရာကျေရင်
မကောင်းပါဘူး... မောင်ရယ်”

သည်လိုတော့လည်း ဥထ္ဌရာပြာသည်မှာ
မှန်နော၍ မောင်နန္ဒမငြင်းသာ... ။

x x x

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၁၃၉

“ဟေ့... ဒီအိမ်ထဲက ဘယ်သူလဲကဲ”

မင်းချုပ်းများသည် အတွင်းမှလူရိပ်လျှော်စွဲ
တွေ့ရသော အိမ်တစ်အိမ်၏ ရှေ့မှာရပ်၍ လှမ်း
မေးသည်။

“ကျွ်ပ်... ပန်းချိုဆရာ ဝိသုကလေ”

ဝိသုကအိမ်ရှေ့သို့ထွက်၍ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြား
စွာ ပြောလိုက်သည်။

“သော်... ပန်းချိုဆရာ ဝိသုကတဲ့ လူး
မောင်းစည်လှည့်တာကို သင်မကြားဘူးလူး သင်
တော့... မင်းပြုစ် မင်းဒဏ် သင့်ပြီ”

“ဗျာ... ဘာမောင်းစည်လ”

ဝိသုက ထိတ်လန့်သွားသည်။

“သင်က... ဘယ်သွားနေလို့လ ဒါမှ
မဟုတ်ရင် ဘယ်မှာ အိပ်ပျော်နေလို့လ တစ်မြို့
လုံး... အုတ်အော်သောင်းတင်း သွားကြ၊ လာကြ
တာတောင် မသိဘူးလား”

“ကျူပ်... ဘယ်မှမသွားပါဘူးဗျာ... ဒီအိမ်ရဲ့
နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ပန်းချိခန်းထဲမှာ ပန်းချိကား
တစ်ချုပ်ကို အချောကိုင်နေလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်... သင်ဟာ ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို
လွန်ဆန်လို့ မင်းဒဏ်သင့်ပြီ... ရှစ်အသပြာ
ပေးဆောင်ရမယ်”

“ဟင်... ရှစ်အသပြာမပေးနိုင်ဘူး ကျူပ်မှာ
သိရှိမှာကို တစ်ရက်တာပိုင်ဆိုင်ရဖို့... အသပြာ
တစ်ထောင်ရအောင် မနည်းစုထားရတာ... အဲဒီ
အထဲက တစ်ပြားမှ အလျော့ခံလို့မဖြစ်ပါဘူးဤ”

မင်းချင်းနှစ်ယောက်က... ဝိသုက ပြော
သည်ကို နားထောင်နေကြရာမှ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုးသည်။

၁၄၁
ဝန်းကြာဖြူနှင့်အထိပ်မီး

၁၄၁

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင်တော့... သင့်ရဲ့ ငွေ
အသပြာတစ်ထောင်ကိုယူပြီး သူသေန်ကို အမြန်
သွားပေတော့...”

အကြီးလူဖြစ်သော မင်းချင်းက ပြော
သည်။

“ဗျာ... သူသေန်ကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်... သီရိမာကို ပိုင်ချင်ရင်
သင့်ငွေတစ်ထောင်ကိုယူပြီး သူသေန်ကို အမြန်
သွားပေတော့ သီရိမာ... သူသေန်မှာ ရှိတယ်။
မြန်မြန်သွား နောက်ကျရင် မရလိုက်ဘဲနေမယ်”

လူငယ်ဖြစ်သော မင်းချင်း၏ စကားကို
ကြားတော့ ဝိသုက ယုံရအခက်၊ မယုံရအခက်
ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျူပ်... ကျူပ်ကို ကျိုစယ်
နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟာ... ဒါ... ဘုရင့်အမိန့်ဗျာ... ဘုရင့်အမိန့်
ကို ကျိုစယ်ရင် ကျူပ်တို့ အသတ်ခံရမှာပေါ့”

အကြီးဖြစ်သူ မင်းချင်း၏ တည်ကြည့်
သော မျက်နှာကိုကြည့်၍ ဝိသုက တွေ့ဝေသွား
ရသည်။

“ဒေ... ဒါဖြင့် ကျူပ် သုသန်ကိုသွားရင်
သီရိမာကို တကယ်ထွေမှာလား”

“ကျူပ်တို့က... ဘုရင့်အမှုထမ်းတွေဗျာ။
ဘယ်သူမှ ကိုယ့်အသက်ကို အသေခံပြီး မညာ
ဘူး... မြန်မြန်သွား နောက်တောင်ကျနေပြီ”

“ဟုတ်... အို... ကျူပ် အခုပဲသွားမယ်”

ကျင်စွယ်မှတ်ဆိတ်များကို မနှတ်မရိတ်
သောကြောင့် အရှုံးကြီးကဲ့သို့ဖြစ်နေသော ဝိသုက
သည် အသပြာတစ်ထောင်ထုပ်ကိုပိုက်၍ သုသန်
သို့ အမြန်ဆုံးပြီးသွား၏။

မြို့ပြင်သို့ထွက်တော့ သုသန်ဘက်မှ ပြန်
လာကြသော လူအပ်ကြီးနှင့် ဝိသုက ဆုံးမိသည်။
သို့သော်... အရှုံးကြီးလိုဖြစ်နေသူတစ်ဦးကို ဝိသုက
မှန်း မည်သူမျှ မမှတ်မိကြ။

“အသင်တို့... ဘယ်ကပြန်လာကြလဲ”

“အို... အသင်ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ
သုသန် မှာ သီရိမာကို သွားကြည့်ကြတာလေ”

“ဗျာ... တွေ့ခဲ့ကြလား”

“တွေ့ခဲ့တာပေါ့... မြန်မြန်သွား”

ဝန်းကြာဖြူဖြင့်အဆိပ်မီး

၁၄၃

ဝိသုက... နောက်ထပ် မည်သူမျှမမေးတော့
ဘဲ သုသုန်ဆီသို့သာ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့်
သွက်လက်စွာလှမ်း၍ သွားနေသည်။

ဝိသုက... သသုန်သို့ ရောက်သောအခါ
လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ပါ။ သုသုန်
တစ်ပြင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆီတ်ခြောက်ကပ်နေ
သည်။ ဟိုနေရော၊ သည်နေရာတို့တွင် ပြန့်ကျွဲ
နေသော လူရှိုးများ၊ လူခေါင်းခွံများ၊ ဖျာစုတ်၊
အဝတ်စုတ်များ၊ လူသေမီးရှို့ထားသည့် တံရုံးဝါး
များကိုသာ ရောက်ချားဖွယ်ရာ တွေ့ရသည်။

“သီရိမာ... ဘယ်မှာလဲ သီရိမာ... သီရိမာ
က သုသုန်ကို ဘာလို့ရောက်နေရတာလဲ ဘုရင်က
ဘာဖြစ်လို့ လူတွေကို မောင်းစည်လှည့်ပြီး ခေါ်ရ^၁
ဘာလဲ... သီရိမာ သေသွားပြီလား... အို... မဖြစ်
ခိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ငယ်... ဒီလောက်နှု... ဒီလောက်
ဘူတဲ့ သီရိမာ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေနိုင်ဘူး”

“အို... ဟိုမှာ သုသုန်စောင့်တဲကလေး...
သော... သုသုန်စောင့်သုဘရာဇာ အဘိုးကြီးကြည့်း
ခိုပါလား”

၁၄၄

လယ်တွင်းသားအောက်

တဲေယ်လေးဆီသို့ ဝိသုက လျှောက်သွား
သည်။

အဘိုးကြီးမှာ သုသေန်စောင့်တဲ့ရှေ့မှ ဝါး
ကွပ်ပျော်ကလေးတွင် မလူပ်မယ်ကြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေသည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ အဘိုးကြီး”

ဝိသုက... အသံပြုလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး
က... ဖြည့်းညွှေးစွာ မျက်နှာကို မေ့၍ကြည့်သည်။

“သင်... ဘယ်သူလဲ”

“ကျော်... ပန်းချိန်ရာ ဝိသုက”

“သင်... ဘာလုပ်ဖို့လာသလဲ”

“ကျော်... သီရိမှာကို တွေ့ချင်လို့”

အဘိုးကြီးက ဝိသုကကိုကြည့်၍ အံ့ဩ
နေအိုး။

“အသင်... နောက်ကျလှပါလား ဘုရား
ရှင်နဲ့တကွ ရဟန်းတော်များ၊ ဘုရင်အပါအဝင်
တိုင်းသူပြည်သားများ အားလုံးကြည့်ပြီးလို့ ပြန်
သွားကြပြီး... ကျော်က သုသေန်စောင့်မို့ ကျွန်းခဲ့တာ”

“များ... ဘုရားရှင်ကိုယ်ကော်ဟိုင် ကြလာ
တယ် ဟုတ်လား...”

ဝန်းကြာဖြေဖွင့်အဆိပ်ဖီး

၁၄၅

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘုရားရှင် အမိန့်ရှိလို့
ဘုရင်ကြီးက သီရိမာကို အသပြာတစ်ထောင်နဲ့
ယူလိုသူ အပြီးအပိုင် ယူဖို့... ကြောပါတယ်”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဘယ်သူရသွားလဲဖြာ”

အဘိုးအိုက... ပြီးသည် ဆိုရုံးလေး
တည်ကြည် လေးနက်စွာပြီးပြီး ခေါင်းကို ခါရမ်း
ပြသည်။

“ဘယ်သူမှ မယူဘူး”

“ဖြာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါနဲ့... ဘုရင်က ဘုရားရှင်ရဲ့ အမိန့်တော်
အရ သီရိမာရဲ့ အဖိုးအခကို အဆင့်ဆင့် လျှော့ချု
ပေးတယ် နောက်ဆုံး... အလကားလိုချင်သူရှိရင်
ယူဖို့ ပြောတယ်”

“ဟင်... ဒီလိုဆိုရင်”

အဘိုးကြီးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အလကားပေးတာတောင်... ဘယ်သူမှ
ယူသူ မရှိပါဘူး”

“အိုး... အုံသစရာ... ဒါဖြင့် သီရိမာ... အခု
ဘယ်မှာလဲ”

၁၄၆

လယ်တွင်းသားတောရှစ်

“ဟုတ်ပါတယ် ဝိသုက... သင်... အသေ
အချာကြည့်ပါဉီး... ဒါ... သီရိမာအစစ်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး... ကျူပ်မကြည့်ချင်ဘူး တော့ ...
ထို... ချုံစရာကောင်းလိုက်တာမျာ”

“သြော်... ဝိသုက ဝိသုက ဒီရာဇြိုဟ်ပြည်
မှာ သင်လိုလူတွေ အများကြီးပါပလေ။ အဲ့သြစရာ
တော့ မရှိပါဘူး... သီရိမာရဲ့ အလှအပကို
စွဲလမ်းတဲ့ အထဲမှာ ရဟန်းတော်တစ်ပါးတောင်
ပါသေးတာပဲ”

“များ... ရဟန်းတော်ကလည်း သီရိမာရဲ့
အလှကို စွဲလမ်းတယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သီရိမာဟာ မြတ်စွာ
ဘုရားရဲ့ တရားတော်ကို နာကြားရပြီးတဲ့ နောက်
ရတနာသုံးပါးကို အလွန်ကြည့်ညိုတဲ့ ဥပါသိကာမ
တစ်ဦး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့... ဘုရားရှင်ကို
လျောက်ထားပြီး နေ့စဉ် ရဟန်းတော်ရှစ်ပါးကို
အီမှာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးတယ်”

သုသေန်စောင့် အဘိုးကြီးက ပြောစနစ်းမှ
သီရိမာရဲ့ ရှပ်အလောင်းဆီသို့ လုပ်းကြည့်လိုက်
သည်။

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၁၄၈

ဝိသုက အလျင်စလို မေးလိုက်သည်။

“ဒါသုသုန်စောင့် တဲ့ကလေးရဲ့ နောက်
ဘက်ကိုကွေ့ပြီး သွားလိုက်ပဲ့ သီရိမာရှိပါတယ်”

ဝိသုကသည် သုသုန်စောင့်တဲ့ကလေးကို
အမြန်ဆုံးကွေ့ပတ်ပြီး ကျော်လိုက်သည်။

“အောင်မယ်လေး... ကြောက်စရာကြီးဗျာ”

ဝိသုက ထိတ်လန့်တုန်လှပ်စွာ အော်ဟစ်
လိုက်သည်။

“အို... ဝိသုက သင်ဘာကြောင့် အထိတ်
တလန့် အော်ရတာလဲ”

သုသုန်စောင့်အဘိုးကြီး ရောက်လာပြီး
ဝိသုက ပခုံးကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ လူသေပုပ်မကြီး... ဝေါ...
အမလေး... ရွှေ့စရာကြီး... ဝေါ”

ဝိသုက၏ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာသည်။

“အို... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဝိသုက အဲဒါ
သင်တွေ့ ချင်လွှာပါတယ်ဆိုတဲ့... သီရိမာရော”

“ဘာ... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ ဒါ
သီရိမာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက... လူသေပုပ်မကြီးပဲ။

“တစ်နှုန်းတော့... ရဟန်းတော်တစ်ပါးဟာ သူ၊ အလှည့်ကျပြီး သီရိမာရဲ့အိမ်မှာ ဆွမ်းစားပင့်တဲ့ အထဲ ပါသွားတယ် ဒီအချိန်မှာ သီရိမာဟာ မကျန်းမမာဖြစ်နေရာတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကုသိုလ် ဒါနမှာ စိတ်အားထက်သန်တဲ့ သီရိမာဟာ အခြေ အရုတွေကို တွဲခိုင်းပြီး ကိုယ်တိုင်ဆွမ်း တရားနာ တယ်။ ဒါကို... တွေ့ရတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါးဟာ သီရိမာကိုကြည့်မြင်ပြီး သီရိမာကို တအုံတည့် ဖြစ်တယ်။ သော်... မကျန်းမမာနဲ့ မပြုမပြင်နေ တာတောင် ဒီလောက်လှတယ်။ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြုပြင်ထားရင် ဘယ်လောက် လှလိုက်မလဲလို့ စဉ်းစားပြီး... သီရိမာရဲ့အလှကို စွဲလမ်းလာခဲ့တယ်”

ဝိသုကသည်... အဘိုးအို ပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း ခေါင်းတညိုတညိုဖြစ်နေ၏။

“ဒါနဲ့... ကျောင်းသခိုမ်းကို ပြန်ရောက်တော့ လည်း ရဟန်းတော်ဟာ သီရိမာကိုပဲ စွဲလမ်းနေ့သို့ ဆွမ်းတောင် မစားနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ သို့တော်ကို သင့်ရာမှာတင်ထားပြီး အိပ်ရာသော်စောင်းမှာ သက်န်းကိုခေါင်းမြို့ခြု့ အိပ်နေ့ရာတဲ့... ”

ဝန်းကြာဖြူရှင်အဆိပ်မီး

၁၄၉

ဝိသုကသည် သူ၏ မှတ်ဆိတ်များကို
ကိုင်စမ်းနေမိသည်။ သူကိုယ်တိုင်သည် သီရိမာကို
တွေ့ရပြီးကတည်းက ကျင့်စွဲယ်မှတ်ဆိတ်ကိုပင်
ရိတ်ပယ်နိုင်ခြင်းမရှိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် နေဝင်
ခါနီးလေပြီး။ အဘိုးအိုက သူ.စကားကိုဆက်၍
ပြော၏။

“အဖော်ရဟန်းတွေက... ဆွမ်းစားဖို့
ဖျောင်းဖျုံပြောပေမယ့်လည်း မရဘူးတဲ့။ သက္ကာန်း
ကို ခေါင်းမြို့ခြားထားရာက သီရိမာရဲ့ မျက်နှာ
ကလေးကိုသာ တရေးရေးမြှင့်ပြီး ရာဂစ်တွေ
ဖွားနေတယ်တဲ့။ ဒီအချိန်မှာပဲ... သီရိမာဟာ သူ.မှာ
စွဲကပ်နေတဲ့ ရောဂါဝေဒနာနဲ့ ကွယ်လွန်သွားရှာ
ခဲ့တယ်”

ဝိသုကသည်... သီရိမာ၏ ရုပ်အလောင်း
ဆီသို့ မကြည့်ချင်၍ အပေါ်သို့မော့ပြီး ငေးမွှော်
လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရိုးတံကျေကျ အကျိုင်း
မည်းမည်းဖြစ်နေသော ဂျုပ်ပင်ခြောက်လှို့တွင်
လင်းတန်စ်ကောင် နားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“သီရိမာကွယ်လွန်ကြောင်းကို ဖိမ့်သာရမင်းကြီးက မြတ်စွာဘုရားထံ သွားလျှောက်တယ်။ အဲဒီတော့... မြတ်စွာဘုရားက သီရိမာရဲ့ရုပ်အလောင်းကို သြို့ဟ်ခြင်းမပြုဘဲ သူသောန်မှာ ကျိုးမထိုး၊ လင်းတမဆဲ့၊ ခွေးမစားအောင် စောင့်ရှောက်ထားဖို့ပြောလို့ ဒီတာဝန်ကို ကျိုးပြုက... ယူရတယ်လေ။ ဒီနေ့လေးရက်မြောက်မှ မြတ်စွာဘုရားက ဖိမ့်သာရမင်းကြီးကို မောင်းစည်လှည့်စေပြီး သီရိမာကို လာကြည့်ဖို့ ဆင့်ခေါ်ခိုင်းတယ်... သူမန်သူငြေးသား မောင်နှစ်နဲ့ သီရိမာကို စွဲလမ်းတမ်းတနောတဲ့ ရဟန်းတော်အပါအဝင် သူသောန်ကို လူအားလုံးလာကြည့်ကြတယ်။ အို... အသင်ပန်းချီကျော် ဝိသုက... ဒါဟာ သီရိမာအစစ်ပါ။ အသင်စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ သီရိမာကိုကြည့်ဖြစ်အောင် အသေအချာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦးလေ။ ဒါဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆန္ဒတော်ပါ”

သူသောန်စောင့် အဘိုးကြီး၏ တိုက်တွန်းပြောဆိုသံက ည်သောသော်လည်း လေးနက်သော အင်အား ပါနေ၏။ ဝိသုကလည်း ဘုရားရှင်၏

ဝန်းကြာဖြူဖြင့်အဆိပ်မီး

၁၅၁

ဆန္တတော်ကို ရှိသေလေးစားစွာဖြင့် သီရိမာ၏
ရပ်အလောင်းဆီသို့ မင့်မရဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အို... ဘုရား... ဘုရား စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ
ကြောက်စရာအတိပါလား”

ဝိသုက၏ ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာပင် နောက်ကျိုး
လာ၏။

တစ်ချိန်က... အလွန်လှပခဲ့သော သီရိမာ
၏ ညိုမျက်ဝန်းတို့သည် ယခုအခါတွင် မည်းနက်
ဖြီး အပြင်သို့ပြုးထွက်နေ၍ အရိအခဲမှား စီးကျေနေ
သည်မှာ ရွှေဖွယ်လိုလိဖြစ်နေ၏။

အလွန်လှ၍ အချိုးကျေသည်ဟု ချီးကျိုး
ခဲ့သော နှုတ်ခမ်းအစုံတို့မှာလည်း ညိုမည်းတွဲကျိုး
သွားဖြ၍ ခြောက်လှန်နေသည်လို့ ကြောက်စရာ
ကောင်းလှသည်။

တစ်ချိန်က ဖြောင့်စင်းသွယ်တန်း၍ အလွန်
လှပသော နှုတ်သည် ယခုအခါမှာ ညိုမည်း
ပုတ်ပွဲ၍ နှုတ်ခေါင်း ပေါက်မှသွေးပြည်တို့ စီးဆောင်း
နေသည်မှာ ရွှေစရာကောင်း လှသည်။

“အို... သီရိမာ သင့်ရဲ့ ကော့ရှင်းလှပတဲ့

၁၅၂

လယ်တွင်းသားစောချို့

ကိုယ်ခန္ဓာဆိုတာလည်း မရှိတော့ပါလား။ ညီမည်း
ကိုင်းပြီး အရည်တစိစိနှင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်အတိ
ပါလား။

သီရိမာ၏အလောင်းကိုကြည့်ပြီး ဝိသုက
ပျို့အန်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“အို ... ပန်းချို့ကျော်ဝိသုက သီရိမာကို
အသင်ယူလိုက ယူပါ”

သုသာန်စောင့်အဘိုးအိုက ... ရက်ရောစွာ
ပေးနေသည်။

“ဟာ... မယူချင်ပါဘူးဖြာ ကြည့်တောင်
မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

ဝိသုက အလျင်အမြန်ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

“အင်း... သင့်လိုပဲ တစ်ချိန်က သီရိမာကို
စွဲလန်းသူတွေ အများကြီး။ ဟာ... အခုတော့
သီရိမာကို ဘယ်သူမှ မယူချင်ကြတော့ဘူး။
တစ်ခါက သီရိမာကို စွဲလန်းခဲ့တဲ့ ရဟန်းတော်
အပါအဝင်ပေါ့”

“ဖြာ... ရဟန်းတော်ကလဲ ... ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီရဟန်းလည်း မနက်ပိုင်း

ဝန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး

၁၅၃

က ရောက်လာတယ်။ သီရိမာရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို
မြင်ရပြီး... ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ကို နာကြားရ^၁
တာနဲ့ တရားရသွားပါပြီ”

“သွေး... သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဝိသုက... သာဓုခေါ်မိသည်။

သီရိမာနဲ့ ဆယ်ရက်လောက် ပေါင်းခဲ့ပူးတဲ့
သူငွေးသား နှစ်လည်း မနက်ကပဲ သီရိမာရဲ့
ရုပ်အလောင်းကိုကြည့်ရင်း ဘုရားရှင်ရဲ့ တရား
တော်ကို နာကြားရတာနဲ့ မိစ္စာဒို့ကနေ သမာ
ဒို့ဖြစ်ပြီး ရတနာသုံးပါးကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူ
ဖြစ်သွားပြီ။

“အို... ဝမ်းသာစရာဗျာ။ သာဓု... သာဓု...
သာဓု...”

ဝိသုက... သာဓုခေါ်ရပြန်သည်။

“သတ္တဝါတွေ အကျိုးများအောင်လို့ ဘုရား
ရှင်က သီရိမာရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို သက်သေထားပြီး
လက်တွေ့မျက်မြင် တရားပြုခဲ့တာပေါ့”

သူသုန်းစောင့် အသိုးအို့၏ လေသံက
အေးဆေးတည်းပြုမြှင့်စွာ တစ်ဆင့်ကြား တရားပြနေ
သယောင် ...

၁၅၄

လယ်တွင်းသားစောချုပ်

‘ဘုရားရှင်ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ’

ဝိသုကသည် ဘုရားရှင်၏ ကျောင်းတော်
ရှိရာသို့ရည်မှန်း၍ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်သည်။

သုသေန်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ဌြိမ်သက်
လျက်...။

သီရိမာ၏ ရပ်အလောင်းပေါ်မှာ ယင်မည်း
တစ်အုပ် တလူပ်လူပ်နှင့် အပ်ရည်များကို
စားသောက်နေကြ၏။

သုသေန်စောင့်အဘိုးအိုက ခဲသေးသေး
တစ်လုံးကို သီရိမာ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ပစ်တင်
လိုက်သည်။

ယင်မည်းတစ်အုပ် ဝေါခနဲပျံတက်သွား
ကြ၏။

သီရိမာ၏ဘက်သို့ ဝိသုတ တစ်ချက်လှည်း
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဝိသုက သီရိမာရဲ့အလှကို
သင်တွေ့ပါသလား”

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော ဖာရား
တော်ကို နာကြားလိုက်ရသော သုသေန်စောင့်
အဘိုးအိုသည် ဝိသုကကို လှမ်းဖော်လုံးက်၏။

ပန်းကြာဖြူဖြင့်အဆိပ်မီး

၁၅၅

ဝိသုကခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဒါဖြင့်... အသင် ဘီးကိုတွေ့သလ”

“မမြဲတဲ့ အနိစ္စတရား ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့ရဲ့
ဖောက်ပြန် ပျက်စီးခြင်းတရားကိုသာ တွေ့ရ
ပါတယ်”

သူသန်စောင့် အဘိုးအိုက ဝိသုကကို
ခေါင်းညီတ်ပြ၍ သာရသုံးကြိမ် ခေါ်ဆိုလိုက်
ပါသည်။

သာရ... သာရ... သာရ။

လပ်တွင်းသားစောချို

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသောတရားကို
နာကြားရခြင်းဖြင့် ဉာဏ်ရှာ၏ခင်ပွန်း မောင်နှန်သည်
ပိစ္စာဒီဇိုင်း သမ္မာဒီဇိုင်းအဖြစ်သို့ရောက်ပြီး သတိသံဝေဂါရ၍
ရမက်ကျွန်းအဖြစ်မှ တော်လှန်နိုင်ခဲ့သည်။

ဉာဏ်ရှာသည် ငါအား အလွန်ကျေးဇူးကြီးပေ၏။
ဉာဏ်ရှာကြား ငါသည် ဤနေရာသို့ရောက်လာပြီး
မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကို နာကြားရသဖြင့် ဆင်းရဲ့
အပေါင်း၏က်းရာလမ်းကို မြင်ရပေသည်” ဟု ဉာဏ်ရှာ
အပေါ်တွင် အလွန်နှစ်သက် ရိုသေစိတ်ဖြစ်ပေါ်သည်
အလျောက် ဉာဏ်ရှာသည် ငါအားကောင်းမြတ်သော
လမ်းကို ညွှန်ပြပေသည်။ ကျေးဇူးကြီးလှပါသည်။

BURMESE CLASSIC

ယနှစ်မှစ၍ သင့်အား အမိအရာထား၌ သင်ဆုံးပ
သမျှကို ငါလိုက်နာပါတော့မည်” ဟု ဝန်ချေတောင်းပန်၏။
ထိုအပါမှစ၍ ဉာဏ်မ၏အမည်သည် “နှန်မာတာ”
မောင်နှန်၏ပါခင်ဟု တွင်လေသည်။ နှန်မာတာ ဉာဏ်ရှာ
သည် အသက်အနှစ်ရာယ်ပြုသူ သီရိမာကို ဖေတွာ့ချာန်ဝင်
စား၌ သည်းခံနိုင်စွမ်းကြား ရျာန်ဝင်စားလေ့ရှိသော
အရာဝယ် အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးအဖြစ် မြတ်စွာဘုရား
ချီးကျျီးသော တေဒောက်ဘွဲ့ကိုလည်း ရရှိခဲ့လေသည်။

ဝမ္မပဒကောဓဝ်၊ ဝမ္မပဒဇရာဝ်၊ နိနတ္ထဂာာသနီ
တိုကို အခြေပြုမြို့ပြီးကိုးကား၌ ရေးဖွဲ့၍ကြော်းဖော်ပြု
အပ်ပါသည်။